BESTSELLER

JULIE GARWOOD

DRAGOSTE ŞI ONOARE

HONOR'S SPLENDOR

JULIE
GARWOOD

DRAGOSTE ŞI ONOARE

Traducere:
Mihnea Columbeanu

CAPITOLUL 1

ANGLIA, 1099

Voiau să-l omoare.

Războinicul stătea în mijlocul curții pustii, cu mîinile legate la spate, de un stîlp. Pe chip nu i se citea nimic, şi privea drept înainte, fără să-şi ia în seamă vrăjmaşul.

Prinsul nu opusese nici o rezistență, lăsîndu-se dezbrăcat pînă la brîu fără să scoată o vorbă. Mantaua lui de iarnă, cu pulpană de blană, cămaşa de bumbac, ciorapii şi cizmele de piele îi fuseseră scoase şi puse în fața lui, pe pămîntul înghețat bocnă. Gîndul duşmanului era limpede. Războinicul era osîndit să moară, dar fără nici un semn nou pe trupul brăzdat în atîtea bătălii. Sub ochii curioşi ai privitorilor, captivul îşi putea privi veşmintele în timp ce îngheța încet de moarte.

În jurul lui se învîrteau doisprezece oameni. Cu jungherele scoase ca să se îmbărbăteze, îi dădeau tîrcoale batjocorindu-l, răcnind ocări şi sudălmi, în timp ce tropăiau din picioare ca să nu le înghețe. Dar nici unul nu se apropia prea mult, de teamă ca supusul prizonier să nu se răzgîndească şi să sară la atac. Nu se îndoiau c-ar fi fost în stare., căci toți auziseră istorisiri despre puterea lui herculeană. Unii chiar îi văzuseră vitejia în lupte, de cîteva ori. Iar dacă rupea funiile, oamenii ar fi fost nevoiți să se apere cu pumnalele, dar nu înainte de a le fi făcut şi el de petrecanie la vreo doi, trei, poate chiar patru.

Căpeteniei celor doisprezece nu-i venea să-şi creadă norocului. Îl prinseseră pe Lul şi în curînd aveau să-l vadă cu ochii lor murind.

Ce greşeală necugetată săvîrşise! Duncan, puternicul Baron de Wexton, venise călare în fortăreața inamicului complet singur şi fără nici o armă. Crezuse că Louddon, un baron cu titlu funciar pe măsura lui, avea să onoreze pacea trecătoare dintre ei.

În mintea şefului se strecură un fior de neliniște, în timp ce continua să-şi privească prizonierul. Îl despuiaseră de virtute, îi făcuseră ferfeniță blazonul albastru cu alb care-i proclama titlul şi avuția, se încredințaseră că nu mai rămăsese nici o fărîmă din nobilul civilizat de altădată.

Baronul Louddon voia ca prinsul să moară fără demnitate sau cinste. Şi totuşi, omul aproape gol care se ţinea atît de mîndru înaintea lor nu-i făcea deloc pe plac lui Louddon. Nu se purta ca un om ajuns în ceasul morţii. Ba, captivul nu se ruga pentru viaţa lui, nici nu se milogea să-i pună capăt chinurilor mai repede. Nu avea pielea palidă şi încreţită de frig şi spaimă, ci arsă de soare şi tăbăcită de vînturi. La naiba, nici măcar nu dîrdîia. Da, îl dezbrăcaseră, dar pe sub toate straturile rafinate rămăsese mîndrul senior al războiului, arătînd la fel de primitiv şi neînfricat cum îl lăudau întîmplările povestite pe şoptite. Sub ochii lor, Lupul se dezvăluise.

Batjocurile conteniseră. Numai urletul vîntului prin curte se mai auzea. Căpetenia se întoarse spre oamenii săi, adunaţi în apropiere. Toţi se uitau în pămînt. Ştia că evitau să-l privească pe captiv. Nu-i putea învinui, căci şi lui îi era greu să se uite drept în ochii războinicului.

Baronul Duncan of Wexton era cu cel puţin un cap mai înalt decît cel mai mătăhălos dintre oştenii ce-l păzeau. Avea trupul la fel de masiv, cu umeri laţi, musculoşi, şi coapse asemenea, iar poziţia, cu picioarele depărtate, sugera că era în stare să-i ucidă pe toţi... dacă i se năzărea.

Se lăsa întunecimea, aducînd cu ea şi o perdea de ninsoare răzleaţă. Ostaşii începeau să se plîngă de frig.

– La ce bun să-ngheţăm şi noi alături de el? mormăi unul.

– Mai are cîteva ceasuri pînă să moară, se plînse altul. Iar Baronul Louddon e dus de peste o oră. N-o să ştie dacă am rămas afară sau nu.

Încuviinţările celorlalţi îl îndupleca pe şef. Şi pe el începea să-l irite frigul, iar aroganţa prinsului îl înfuria. Pe toţi sfinţii, părea de-a dreptul plictisit de ei! Căpetenia trebuia să recunoască faptul că-l subestimase, iar asta-i sporea şi mai mult mînia.

Cu un blestem bombănit, le porunci oamenilor să se ducă înăuntru. După plecarea celui din urmă, vasalul lui Louddon se asigură că frînghiile erau bine legate, apoi trecu drept în faţa prizonierului.

–Zice-se că eşti viclean ca un lup, da' nu eşti decît un om, şi-n curînd ai să mori, ca orice om. Louddon nu vrea să porţi tăieturi de jungher proaspete. Mîine dimineaţă, o să-ţi tîrîm hoitul la cîteva poşte distanţă de-aici. Nimeni n-o să poată dovedi că Louddon a săvîrşit fapta.

Furios că prinsul nici măcar nu-l privea, şeful adăugă, cu un mîrîit:

– Dac-ar fi după mine, acuma ţi-aş smulge inima din piept, să terminăm odată.

Şi-şi strînse scuipatul în gură ca să-l împroaşte pe războinic în faţă, nădăjduind ca noua ocară să-i smulgă o reacţie.

În sfîrşit, captivul coborî încet privirea, pînă ajunse să se uite drept în ochii dupşmanului său. Ceea ce văzu acolo îl făcu pe conducător să înghită în sec, erucindu-se, după care o luă la fugă spre adăpostul castelului.

Din umbra de lîngă zid, Madelyne privea. Mai aşteptă cîteva minute, ca să se încredinţeze că nici unul dintre ostaşii fratelui său n-avea să se întoarcă, rugîndu-se în acea vreme să aibă curaj de a-şi duce planul la bun sfîrşit.

Risca totul, dar ştia, în adîncul inimii, că n-avea încotro. Acum numai ea mai putea să-l scape. Madelyne îşi asuma răspunderea şi consecinţele, ştiind prea bine că dacă fapta-i era descoperită, aceasta avea s-o coste cu siguranţă viaţa.

Mîinile-i tremurau, dar paşii-i erau repezi. Cu cît termina mai iute, cu atît avea să fie mai liniştită. Avea răgaz destul să se frămînte cu gîndul la faptele ei, după ce-i dădea drumul nesocotitului prizonier.

O mantie lungă şi neagră o acoperea din creştet pînă-n tălpi, iar baronul n-o observă pînă nu ajunse drept în faţa lui. O rafală aprigă de vînt îi doborî gluga de pe cap, lăsîndu-i coama arămie să

se reverse peste umeri. Dîndu-şi o şuviţă la o parte din faţă, Madelyne îl privi.

O clipă, Lupul fu sigur că-i juca mintea un renghi. Chiar clătină din cap, refuzînd să creadă ceea ce vedea. Apoi îi ajunse la urechi vocea ei, dîndu-i de veste că nu era o nălucire.

– Într-o clipă, două, te-am slobozit. Rogu-te să nu scoţi o vorbă, pînă nu plec de-aici.

Nu-i venea să creadă ce auzea. Vocea salvatoarei sale era limpede ca graiul celei mai de soi harpe, şi îmbietor ca zilele calde ale verii. Duncan închise ochii, rezistînd imboldului de a izbucni în rîs faţă de acea întorsătură ciudată. Ar fi putut scoate strigătul de luptă chiar atunci, ca să pună capăt înşelătoriei, dar îl biruia curiozitatea. Se hotărî să mai aştepte, pînă cînd izbăvitoarea lui îşi dezvăluia adevăratele intenţii.

Chipul îi rămase de nepătruns. Păstră tăcerea, în timp ce o vedea scoţînd de sub mantie un pumnal mic. Stătea destul de aproape de el ca s-o poată prinde cu picioarele, care-i rămăseseră dezlegate, iar dacă vorbele ei se vădeau mincinoase şi pumnalul i se abătea spre inimă, ar fi fost nevoit s-o strivească.

Lady Madelyne nu avea habar de primejdie. Hotărîtă numai să-l vadă liber, trecu lîngă el şi începu să taie funia groasă. Duncan observă că mîinile-i tremurau. Nu ştia dacă de frig sau de frică.

Îi ajunse la nări mireasmă de trandafiri, ceea ce-l încredință că gerul îi luase mințile. O roză în toiul iernii, un înger în acea fortăreață a purgatoriului... Nu avea nici un sens – şi totuşi, fata mirosea a flori de primăvară şi arăta ca o vedenie din ceruri.

Clătină iar din cap. Partea cugetătoare a minții lui ştia prea bine cine era. I se spusese că sora lui Louddon avea statură mijlocie, păr castaniu şi ochi albaştri – şi că era plăcută la vedere. Dar aici începea neadevărul, căci sora diavolului nu era doar plăcută: era magnifică.

În sfîrşit, funia cedă, iar mîinile lui fură slobozite. Rămase pe loc, în timp ce fata trecea în fața lui, învrednicindu-l cu un mic zîmbet, înainte de a se întoarce să-i adune lucrurile împrăştiate pe jos.

De frică, se poticni, apoi se ridică din nou, îndreptîndu-se, şi reveni spre el.

– Urmează-mă, te rog, îi ceru ea.

Duncan nu se clinti, rămînînd pe loc – de veghe, în aşteptare.

Şovăirea lui o făcu pe Madelyne să se încrunte, spunîndu-şi că desigur gerul îi înghețase puterea de a chibzui. Strîngîndu-i la piept hainele cu o mînă, îl cuprinse de mijloc cu cealaltă, şoptind:

– Reazemă-te de mine. Am să te-ajut, îți făgăduiesc. Dar, rogu-te, trebuie să ne grăbim.

Privea spre uşile castelului, iar din voce îi răzbătea teama.

Duncan vru să-i spună că n-aveau de ce se ascunde, căci tocmai atunci oamenii lui escaladau zidurile, dar îşi mută gîndul. Cu cît ştia mai puțin, cu atît avea să fie mai bine, la sorocul potrivit.

– Mergem în odăile preotului, de după capelă, îi şopti ea încet. E singurul loc unde nu se vor gîndi să caute.

Războinicul nu dădea nici o atenție vorbelor ei. Se uita spre partea de sus a zidului dinspre miazănoapte. Cornul lunii făcea zăpada să lucească slab, astfel încît se zăreau siluetele ostaşilor lui apărînd pe zid. Nu se auzea nici un sunet, iar numărul oamenilor creştea, în timp ce se adunau pe podişca de lemn ce încercuia zidurile.

Dădu din cap cu mulțumire. Oştenii lui Louddon erau la fel de nătărăi ca stăpînul lor. Vremea aspră îi trimisese pe străjerii de la poartă înăuntru, lăsînd zidurile fără nici o apărare, iar această slăbiciune avea să-i coste viața.

Se rezemă mai apăsat pe umărul femeii, ca să-i încetinească paşii, în timp ce-şi flexa iar şi iar degetele, încercînd să şi le dezmorțească. Picioarele nu şi le prea simțea, ceea ce era un semn rău, dar ştia că n-avea ce face.

Auzi un şuierat slab şi ridică repede braţul, semn să mai aştepte. Noroc că fata era ocupată să-l rezeme şi nu observa că duşmanii se strecurau în fortăreaţă.

Ajunseră la o uşă îngustă, unde Madelyne, crezînd că prinsul era prea slăbit ca să se mai ţină pe picioare, îl sprijini cu mîna de un zid, în timp ce cu cealaltă desfereca uşa.

Pricepîndu-i gîndul, baronul se rezemă de perete şi o privi cum îşi potrivea mai bine în braţe hainele lui, încercînd să mînuiască lanţul îngheţat.

O dată ce uşa se deschise, îl luă de mînă şi-l călăuzi prin beznă. Un val de aer îngheţat îi învălui, în timp ce înaintau spre o a doua uşă, aflată la capătul unui coridor lung şi umed. Madelyne o deschise repede şi-l chemă după ea.

Odaia unde intraseră nu avea nici o fereastră, dar era luminată de cîteva lumînări ce răspîndeau o văpaie caldă. Aerul era stătut. Pe podele se aşternuse praful, iar sub grinzile joase ale tavanului se legănau pînze de păianjen. Cîteva sutane colorate, pentru preoţii veniţi în trecere, atîrnau în cuie, iar în mijloc fusese pusă o rogojină cu două pături groase alături.

După ce trase ivărul la uşă, Madelyne oftă uşurată. Pentru moment, erau în siguranţă. Îi făcu semn să se aşeze pe rogojină.

– Cînd am văzut ce-ți făceau, am pregătit odaia asta, explică ea, dîndu-i hainele. Mă cheamă Madelyne şi sînt...

Voia să-i explice că era sora lui Louddon, dar numaidecît se răzgîndi.

– Am să stau cu tine pînă la crăpatul zorilor, iar atunci am să-ți arăt cum să ieşi, printr-o galerie ascunsă. Nici chiar Louddon nu ştie de ea.

Baronul se aşează, cu picioarele încrucişate în față. În timp ce o asculta, îşi luă cămaşa pe el. Fără doar şi poate, fapta ei curajoasă complica lucrurile, şi se întrebă cum avea să reacționeze cînd afla care-i fusese cu adevărat planul.

Imediat ce pieptul lui masiv fu acoperit iar de tunică, Madelyne îi înveli umerii cu o pătură, apoi îngenunche în fața lui, făcîndu-i semn să-şi întindă picioarele. După aceea, i le cercetă încruntată. Duncan vru să-şi ia cizmele, însă Madelyne îi opri mîinile.

– Mai întîi trebuie să-ți încălzim picioarele.

Trase adînc aer în piept, gîndindu-se cum i le-ar fi putut dezmorți cît mai repede. Luă a doua pătură, dădu să-i învelească picioarele cu ea, apoi clătină dincap. Fără o vorbă, îi acoperi picioarele cu pătura, îşi scoase mantia şi, încet, îşi ridică pînă deasupra genunchilor poalele cămăşii. Cureaua de piele împletită cu care se încinsese la brîu şi care-i susținea şi teaca pumnalului se agăță de fustanela

verde ce-i acoperea cămaşa, iar Madelyne o scoase, aruncînd-o lîngă baron.

În sfîrşit, îi luă labele picioarelor în mîini şi, repede, fără să mai stea pe gînduri, şi le strecură sub haine, lipindu-le de propria ei burtă.

Scoase un mic ţipăt cînd piele lui rece ca gheaţa o atinse, apoi îşi potrivi cămaşa şi pe deasupra ei îi cuprinse ambele picioare cu braţele. Umerii începură să-i tremure, iar războinicul avu senzaţia că îi absorbea tot frigul din trup, trăgîndu-l în trupul ei.

Era cea mai mărinimoasă faptă pe care o văzuse vreodată în viaţa lui.

Simţirea îi revenea cu iuţeală. Avea senzaţia că-i erau înfipte-n tălpi mii de cuţite, arzînd ca focul. Încercă să-şi schimbe poziţia, dar Madelyne nu-l lăsă, strîngîndu-l şi mai tare, cu o putere neaşteptată.

– Dacă te doare, e semn bun, spuse fata într-o şoaptă răguşită. O să-ţi treacă repede. Şi-apoi, ai mare noroc că mai simţi ceva, adăugă ea.

Asprimea din vocea ei îl miră pe Duncan, care înălţă o sprînceană. Chiar atunci, Madelyne ridică privirea şi-i zări expresia. Se grăbi să-i explice:

– N-ai fi ajuns aici dacă nu erai aşa de nechibzuit. Nădăjduiesc doar că te-ai ales cu ceva din lecţia de azi. A doua oară n-am să te mai pot elibera.

Apoi încercă să zîmbească, urmînd pe un ton mai îmblînzit:

– Știu că te-ai așteptat ca Louddon să te primească onorabil. Dar asta a fost greșeala ta. Louddon nu știe ce e onoarea. Să ții minte asta pe viitor, și s-ar putea să mai ai zile pe Pămînt.

Coborî privirea, gîndindu-se la prețul scump pe care urma să-l aibă de plătit pentru că-l eliberase pe dușmanul fratelui ei. Noroc că Louddon părăsise fortăreața, așa că avea mai mult timp pentru a-și pregăti planul de evadare.

Mai întîi, trebuia să se îngrijească de baron. După ce scăpa de grija lui, se putea ocupa și de urmările cutezătoarei sale fapte.

– Ce-i făcut, e bun făcut, șopti ea, lăsînd toate chinurile și deznădejdea să-i răzbească din voce.

Baronul nu-i răspunse, iar Madelyne nu mai spuse nimic. Tăcerea se întindea între ei ca un hău tot mai adînc.

Privindu-l în ochi, Madelyne își spuse că erau cenușii și reci ca două pumnale. Chipul lui părea cioplit în piatră, căci pe față nu i se citea nici o emoție, nici un simțămînt.

Avea părul de un castaniu închis, peste măsură de lung și puțin buclat, dar asta nu-i îmblînzea trăsăturile. Gura-i arăta aspră, bărbia era prea fermă, iar Madelyne observă că nu avea riduri la colțurile ochilor. Nu părea genul de om care să rîdă

sau să zîmbească. Nu, recunoscu ea, cu un fior de teamă. Era întîi şi-ntîi războinic, şi abia apoi baron, aşa că în viaţa lui nu se găsea loc şi pentru rîs.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că habar n-avea ce se petrecea în mintea lui. Tuşi ca să-şi acopere jena, gîndindu-se să reia convorbirea. Poate că, dacă-l auzea vorbind, avea să se mai liniştească.

– Te gîndeai să-l înfrunţi pe Louddon de unul singur? îl întrebă ea.

Îi aşteptă un timp răspunsul, iar cînd văzu că se încăpăţîna să tacă, oftă frustrată. Se vădea pe cît de neghiob, pe-atîta de îndărătnic. Tocmai îi salvase viaţa, iar el nu suflase o vorbă de recunoştinţă.

– Să nu te gîndeşti să te mai întorci după Louddon, continuă ea. Ar fi tot o greşeală. Iar data viitoare, sigur are să te ucidă.

Războinicul nu-i răspunse nici acum. Încet, se mişcă, retrăgîndu-şi picioarele din braţele ei. Nu se grăbea, frecîndu-i provocator pielea sensibilă a coapselor.

Madelyne rămase îngenuncheată în faţa lui, cu privirea în podea, pe cînd Lupul îşi punea încet ciorapii, apoi şi cizmele.

Cînd termină, ridică încet cureaua împletită şi i-o întinse.

Instinctiv, Madelyne întinse mîinile să ia cingătoarea. Zîmbi, crezînd că era un gest împăciuitor.

Războinicul se mişcă iute ca fulgerul. O înhăţă de mîna stîngă şi înfăşură brîul peste încheietură. Înainte ca Madelyne să apuce să reacţioneze, îi legă şi încheietura cealaltă, încătuşîndu-i mîinile una de alta.

Madelyne îşi privi cu uimire mîinile, apoi ridică ochii spre el, năucită.

Expresia de pe chipul lui făcu s-o treacă un fior pe şira spinării. Clătină din cap, refuzînd să accepte cele întîmplate.

În sfîrşit, războinicul vorbi.

– N-am venit după Louddon, Madelyne. După tine am venit.

CAPITOLUL 2

– Te-ai smintit? şopti Madelyne cu uimire.

Baronul nu-i răspunse, dar privirea lui încruntată sugera că nu-i prea plăcea întrebarea. O ridică pe Madelyne în picioare, apoi o apucă de umeri ca s-o sprijine. Fără ajutorul lui, ar fi căzut la loc în genunchi, Ciudat, dar atingerea era foarte blîndă pentru un om atît de uriaş, îşi spuse Madelyne, iar această descoperire o nedumerea şi mai mult.

Nu reuşea să-i înţeleagă vicleşugul. Fusese prins, iar ea îl salvase – cu siguranţă, îşi dădea seama de asta, nu? Doar riscase totul pentru el. Dumnezeule mare, îi atinsese piciorele, i le încălzise... da, îi dăduse tot ce-avea nevoie.

O domina cu statura lui, nobilul acela devenit barbar, şi avea pe chip o expresie sălbatică mai mult decît potrivită cu proporţiile lui gigantice. Madelyne îi simţea forţa iradiind, puternică şi usturătoare ca atingerea unui vătrai încins, şi cu

toate că se străduia cu disperare să nu-i ia în seamă înfiorătoarea răceală din ochii cenuşii, ştia că i se observa tremurul.

Lupul îi înţelese greşit reacţia şi se aplecă să-i ridice mantaua. Cînd i-o înfăşură pe umeri, mîna lui îi atinse sînii. Madelyne bănui că o făcuse fără intenţie, dar se retrase instinctiv cu un pas, strîngîndu-şi mantaua în faţă.

Baronul se încruntă şi mai tare. O luă de mîini, se întoarse şi ieşi pe coridorul întunecat, trăgînd-o după el.

Madelyne fu nevoită să alerge ca să ţină pasul, altfel ar fi tîrît-o cu forţa.

– De ce vrei să te lupţi cu oamenii lui Louddon cînd nu e nevoie?

Nu primi nici un răspuns, dar nu se lăsă descurajată. Războinicul mergea drept la moarte. Trebuia să-l oprească.

– Te rog, baroane, nu face asta. Ascultă-mă. Frigul te-a zăpăcit de cap. Au să te ucidă.

Trase din răsputeri, încercînd să-l oprească, dar el nici nu încetini pasul.

Cum Dumnezeu mai putea să-l salveze?

Ajunseră la uşa groasă dinspre curte. Baronul o deschise cu atîta putere, încît ţiţînile se îndoiră, sărind din cuie, iar uşa se făcu ţăndări de perete. Vîntul rece o izbi pe Madelyne în faţă, iar fata văzu

că omul pe care-l dezlegase cu nici un ceas în urmă nu era un smintit. Ba, nu era smintit deloc.

Peste o sută de oşteni se adunaseră în curtea interioară, pe cînd alţii şi alţii apăreau peste zidul de piatră, repezi ca vîntul ce se întetea şi tăcuţi ca toţii. Pînă la unul, toţi purtau culorile albastru şi alb ale Baronului Wexton.

Madelyne era atît de copleşită de privelişte, încît nici nu observă că omul care o capturase stătea acum pe loc, privindu-şi ostaşii care se adunau în faţa lui. Se ciocni de spatele lui, ridică instinctiv mîinile ca să se rezeme şi abia atunci îşi dădu seama că-i dăduse drumul.

Baronul Wexton coborî privirea spre ea, îi văzu expresia liniştită şi fu cam mirat. N-avea idee ce gînduri îi treceau prin cap. Părea foarte calmă, aproape senină, dar ştia că nu pentru multă vreme. Madelyne urma să asiste la răzbunarea lui, începînd cu distrugerea în întregime a casei. Fără îndoială, avea să plîngă, cerşindu-i mila.

Unul dintre soldaţi veni în grabă, oprindu-se drept în faţa baronului.

– Duncan? Dai semnalul, sau stăm aici toată noaptea?

Se numea Duncan... Ciudat, dar la auzul acestui nume, Madelynei îi mai trecu teama. Îl făcea să arate puţin mai uman, în mintea ei.

– Ei, frate? întrebă ostaşul.

Apoi se întoarse s-o privească pe Madelyne. În ochii lui căprui se citea disprețul. Părea gata s-o lovească. Făcu chiar un pas înapoi, ca pentru a se feri de o leproasă.

– Louddon nu-i aici, Gilard, îi spuse Duncan fratelui său.

Vorbise pe un ton atît de blajin, încît Madelynei îi reveniră numaidecît speranțele.

– Atunci, să te întorci acasă, my lord? întrebă ea, ridicînd privirea.

Duncan nu-i răspunse. Madelyne vru să repete întrebarea, dar Gilard o întrerupse, începînd să răcnească un șir întreg de grosolănii. O privea țintă, în timp ce-și revărsa furia. Deși nu-i înțelegea cele mai multe ocări, Madelyne își dădea seama că erau niște blasfemii, după privirea înfiorătoare din ochii lui.

Baronul Wexton tocmai se pregătea să-i poruncească fratelui său să înceteze cu tirada aceea copilărească, cînd o simți pe Madelyne luîndu-l de mînă. Fu atît de uimit de atingerea ei, încît nici nu știu cum să reacționeze.

Se ținea de el și o simțea tremurînd, dar cînd întoarse capul s-o privească, văzu că părea stăpînă pe sine. Se uita lung la Gilard. Duncan clătină din cap. Știa că fratele lui nici n-avea idee cît de înfricoșător arăta pentru Madelyne. La drept vorbind, se îndoia că i-ar fi păsat.

Dintr-o dată, furia lui Gilard începu să-l irite. Madelyne era prizoniera lui, nu-i mai era dușmancă, și cu cît înțelegea mai repede Gilard cum trebuia să fie tratată, cu atît mai bine.

– Destul! îi ceru el. Louddon nu-i aici. Blestemele tale n-au să-l aducă înapoi.

Își smulse brusc mîna dintr-a Madelynei, o cuprinse cu brațul pe după umeri, aproape răsturnînd-o de-atîta grabă, și o strînse lîngă el. Gilard fu atît de uimit, încît nu putu decît să-și privească fratele cu gura căscată.

– Louddon trebuie s-o fi luat pe drumul dinspre miazăzi, Gilard, altfel l-ai fi văzut, continuă Duncan.

Madelyne fu nevoită să intervină.

– Iar acum o să plecați acasă? întrebă ea, încercînd să nu pară prea dornică. Îl puteți provoca pe Louddon la luptă altă dată, le sugeră, sperînd ca astfel să le alunge dezamăgirea.

Cei doi frați o priviră. Nici unul nu-i răspunse, dar pe fețele lor se vedea clar ce gîndeau: că pesemne îi sărise vreo doagă.

Madelyne începu să se teamă din nou. Expresia înghețată din oohii baronului aproape că-i înmuia genunchii. Coborî repede privirea, rușinată că se arăta atît de slabă de înger.

– Nu-s eu aia nebună, murmură ea. Încă mai puteți pleaca de-aici fără să fiți prinși.

Duncan nu-i luă în seamă cuvintele. Apucînd-o de mîinile legate, o trase după el spre stîlpul de unde-l eliberase. Madelyne se împiedică de două ori, cu picioarele înmuiate de frică. O dată ce Duncan îi dădu drumul, se rezemă de stîlp, aşteptînd să vadă ce avea de gînd.

Baronul o privi lung, iar Madelyne înţelese că-i poruncea în tăcere să nu se mişte de-acolo. Apoi se întoarse spre ceilalţi, cu pumnii protiţi în şolduri şi picioarele depărtate, în poziţie provocatoare, de luptă.

– Nimeni nu se atinge de ea! E a mea!

Glasul său puternic răsună cu ecou, izbind oamenii la fel de tare ca o grindină.

Madelyne întoarse capul spre uşa castelului. Cu siguranţă, strigătul lui Duncan ajunsese pînă înăuntru, alertîndu-i pe soldaţii adormiţi. Dar, cînd oamenii lui Louddon nu năvăliră imediat, Madelyne îşi spuse că probabil vîntul acoperise glasul baronului.

Duncan dău să se îndepărteze. Întinzînd mîna, Madelyne îl prinse de spătarul armurii. Verigile circulare de oţel îi tăiau degetele. Se strîmbă atît de durere, cît şi la vederea furiei de pe chipul baronului, cînd acesta se întoarse spre ea. Stătea atît de aproape, încît o atingea cu pieptul. Fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a-i vedea faţa.

– N-ai înțeles, baroane, izbucni ea. De-ai asculta, numai, de glasul rațiunii, ai vedea ce nebunesc e planul ăsta al dumitale.

– Planul meu, nebunesc? repetă Duncan, răcnind de uimire. De ce e nebunesc?

Nu înțelegea de ce-l interesa părerea ei, dar voia s-o afle. La naiba, îl insultase! Pe un bărbat, l-ar fi omorît și pentru mai puțin. Dar privirea ei inocentă și sincertatea tonului indicau că nici măcar nu-și dădea seama ce ofensă săvîrșise.

Madelyne își spuse că Duncan părea gata s-o strîngă de gît. Făcu un efort să nu închidă ochii în fața privirii lui fioroase.

– Dacă ai venit după mine, ți-ai pierdut vremea de pomană.

– Crezi că nu prețuiești destul ca să-mi meriți atenția? întrebă Duncan.

– Bineînțeles. În ochii fratelui meu, n-am nici o valoare. Toată lumea știe. O știu și eu, adăugă ea pe un ton atît de firesc, încît Duncan își dădu seama că-și credea propriile cuvinte. Iar în noaptea asta, sigur ai să mori. Au oameni mai mulți ca ai voștri, de cel puțin patru ori, după socoteala mea. Mai e un fort cu soldați în curtea interioară de sub noi, unde dorm o sută de oșteni. Vor auzi lupta. Ce zici de asta? întrebă ea, frîngîndu-și mîinile fără să se poată opri.

Duncan rămae tăcut, privind-o cu o expresie nedumerită. Madelyne se rugă ca vestea despre al doilea fort să-i aducă mintea la cap.

Degeaba. Cînd în sfîrşit reacţionă, bărbatul nu făcu decît să ridice din umeri.

Madelyne nu mai putea de furie. Era clar că nesocotitului războinic i se urîse cu viaţa.

Şi ştia că şi clipele ei erau numărate. N-avea ce face; era sora lui Louddon. Dar dacă înainte de moarte putea salva vieţi nevinovate, n-ar fi însemnat că nu trăise degeaba? Dumnezeule mare, o singură viaţă să salveze... a oricui!

Încet, Duncan ridică spada în aer. Apoi glasul său răsună atît de tare, încît sigur pătrunse prin zidurile din jur:

– Fără cruţare!

* * *

Urletele bătăliei o torturau pe Madelyne. Îşi închipiuia în minte ceea ce nu putea vedea, trăind ca într-un purgatoriu de gînduri obscene.

Deşi oameni lui Louddon erau în superioritate numerică, Madelyne îşi dăduse repede seama că nu erau pregătiţi să le ţină piept ostaşilor bine instruiţi ai lui Duncan. Văzu cum unul dintre oştenii fratelui ei ridică spada asupra baronului şi-şi pierdu viaţa, mai văzu un soldat îndrăzneţ luîndu-şi avînt să

arunce lancea, apoi privi stupefiată cum brațul cu lancea îi era despărțit de trup. Urmă un urlet pătrunzător de agonie, cînd tînărul se prăbuşi pe pămîntul înroşit de propriul lui sînge.

Atrocitățile îi întorceau stomacul pe dos; închise ochii ca să nu mai vadă oroarea, dar imaginile continuau s-o hăituiască.

Un băiat, probabil scutierul lui Duncan, veni în fugă pînă lîngă stîlpul unde stătea Madelyne. Avea păr blond strălucitor şi statură medie, iar musculatura robustă îl făcea să pară de-a dreptul gras. Scoase un pumnal şi-l ridică, în gardă.

N-o lua în seamă pe Madelyne, fără să-l scape din ochi pe Duncan, dar fata îşi spuse că probabil venise acolo ca s-o protejeze. Îl văzuse pe Duncan făcîndu-i semn băiatului, cu scurt timp înainte.

Întoarse iar capul spre Duncan, observă că-şi scăpase scutul, apoi îl văzu pe scutier alergînd să i-l aducă. În grabă, tînărul scăpă din mînă jungherul.

Madelyne alergă într-acolo, luă cuțitul şi se întoarse repede lîngă stîlp. Îngenunche la pămînt, acoperindu-şi mîinile cu mantia, şi începu să-şi taie legăturile. Îi ajunse la nări miros de fum. Ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea o pălălaie de flăcări răbunfind pe uşa castelului. Acum servitorii se amestecaseră printre luptători, încercînd să scape în direcția porților. Focul îi gonea din urmă, pîrjolind văzduhul.

Simon, primul fiu al majordomului Saxon, ajuns acum la bătrînețe, își croi drum spre Madelyne. Lacrimile îi șiroiau pe chipul argăsit, iar umerii masivi i se prăbușiseră de deznădejde.

– Credeam că ți-au făcut felul, my lady, șopti el, ajutînd-o să se ridice.

Servitorul îi luă pumnalul din mînă și tăie repede funia. Imediat ce fu liberă, Madelyne îi cuprinse în palme umerii.

– Fugi, Simon. Nu-i de tine bătălia asta. Hai, repede, pleacă de-aici. Familia ta are nevoie de tine.

– Dar dumneata...

– Du-te, pînă nu-i prea tîrziu! îl imploră Madelyne.

Vocea-i era înăsprită de spaimă. Simon era un om cumsecade, cu frica lui Dumnezeu, care întotdeauna fusese bun cu ea. Acum era legat prin lege de pămîntul lui Louddon, la fel cu ceilalți servitori, iar o osîndă mai rea ca asta nici că se putea. Dumnezeu nu putea fi atît de crud încît să-i răpească și viața.

– Vino cu mine, Lady Madelyne, o rugă Simon. Am să te ascund.

Madelyne clătină din cap.

– Fără mine, ai mai multe șanse, Simon. Baronul ar veni să mă ia. Te rog, nu stărui, se grăbi

ca să adauge, văzînd că iar voia să protesteze. Du-te! țipă, împingîndu-l de la spate.

– Domnul să te aibă în pază, şopti Simon.

Îi dădu jungherul şi se întoarse spre poartă.

Făcuse doar cîțiva paşi, cînd fu aruncat la pămînt de Gilard, fratele lui Duncan, care se ciocnise de el din întîmplare, în graba de a ataca al ostaşi de-ai lui Louddon. Simon tocmai se ridicase în genunchi, cînd Gilard se întoarse dintr-o dată, parcă dîndu-şi seama că mai era un vrăjmaş în apropiere.

Cu un țipăt, Madelyne alergă în fața lui Simon, apărîndu-l de spada lui Gilard.

– Dă-te la o parte! răcni Gilard, ridicînd arma.

– Nu! strigă şi Madelyne. Trebuie să mă omori mai întîi pe mine!

Numaidecît, Gilard ridică spada şi mai sus, gata s-o facă. Avea chipul vînăt de furie.

Noroc că Duncan văzu în aceeaşi clipă ce se întîmpla, şi o luă la fugă spre Madelyne. Temperamentul focos al lui Gilard era cunoscut de toată lumea, dar Duncan nu se temea că fratele său i-ar fi făcut vreun rău Madelynei. Mai curînd ar fi murit el însuşi, decît să încalce o poruncă. Fraţi sau nu, Duncan era Baronul de Wexton, iar Gilard îi era vasal. Îşi onora întotdeauna obligațiile, iar Duncan spusese cît se putea de clar: Madelyne era a lui. Nimeni n-avea să se atingă de ea. Nimeni.

Ceilalți servitori, aproape treizeci cu totul, asistau și ei la cele ce se întîmplau. Cei care nu erau destul de aproape de poartă ca să scape se grăbiră să se adune în spatele lui Simon, ca să-l apere.

Madelyne înfruntea privirea furioasă a lui Gilard cu o atitudine calmă, care ascundea tumultul pustiitor din sufletul ei.

Duncan ajunse lîngă fratele lui tocmai la timp ca să observe mișcarea ciudată făcută de Madelyne: captiva își ridică încet părul de pe gît și, cu o voce care părea întru totul netulburată, îi propuse lui Gilard să-și înfigă spada acolo – și, dacă era atît de bun, cît mai repede.

Gilard o privi uluit. Încet, coborî spada cu vîrful însîngerat spre pămînt.

Expresia Madelynei nu se schimbă. Întoarse capul spre Duncan.

– Ura ta față de Louddon îi atinge și pe servitorii lui? Omori oameni nevinovați pentru că legea îi silește să-l slujească pe fratele meu?

Înainte ca Duncan să răspundă, Madelyne îi întoarse spatele. Luîndu-l pe Simon de mînă, îl ajută să se ridice în picioare.

– Am auzit că Baronul de Wexton e un om onorabil, Simon. Stai lîngă mine. O să-l înfruntăm împreună, dragă prietene.

Și, întorcîndu-se iar spre Duncan, adăugă:

– Şi vom vedea dacă acest domn e un om de onoare, sau dacă nu se deosebeşte prin nimic de Louddon.

Dintr-o dată, Madelyne îşi aminti că în cealaltă mînă ţinea pumnalul. Îl ascunse la spate, strecurîndu-l printr-o ruptură a mantalei, în căptuşeală. Ca să le distragă atenţia celorlalţi, strigă:

– Fiecare dintre oamenii aceştia de treabă a încercat să mă apere de fratele meu, şi am să mor înainte de a vă lăsa să-i atingeţi! Aşa că, alegeţi!

Cu glasul greu de dispreţ, Duncan îi răspunse:

– Spre deosebire de fratele tău, eu nu-i atac pe cei slabi. Du-te, bătrîne, pleacă din acest loc. Poţi să-i iei şi pe ceilalţi cu tine.

Slujitorii se grăbiră să se conformeze. Madelyne îi privi cum o luau la fugă spre porţi, surprinsă de compasiunea lui Duncan.

– Iar acum, baroane, mai am o cerere. Te rog, ucide-mă fără să mai întîrzii. Ştiu că sînt o laşă că ţi-o cer, dar aşteptarea devine de neîndurat. Fă ceea ce ai de făcut.

Comentariile ei îl uimiră din nou pe Duncan. Credea să voia s-o omoare. Lady Madelyne era cea mai ciudată femeie pe care o întîlnise vreodată.

– N-am să te ucid, Madelyne, răspunse el, înainte de a-i întoarce spatele.

O străbătu un val de ușurare. Pentru prima oară în viața ei, se simța victorioasă. Salvase viața lui Duncan of Wexton și avea să rămînă vie pentru a le povesti și altora.

Bătălia luase sfîrșit. Caii fuseseră scoși din grajduri și alungați după servitori, pe poarta deschisă, cu cîteva secunde înainte ca flăcările să înghită lemnul.

Madelynei puțin îi păsa de distrugerea casei fratelui ei. Nu-i aparținuse niciodată. Nici o amintire fericită n-o lega de acel loc.

Nu, n-avea de ce să se simtă atinsă. Răzbunarea lui Duncan era răsplata binemeritată pentru păcatele fratelui ei. În noaptea aceea întunecată se făcuse dreptate, de mîna unui barbar îmbrăcat în veșminte de cavaler, care îndrăznea să nu țină seama de prietenia strînsă dintre Louddon și regele Angliei.

Oare ce-i făcuse Louddon Baronului Wexton ca să merite asemenea represalii? Și ce preț urma să aibă Duncan de plătit pentru faptele lui necruțătoare? Oare William al II-lea, auzind despre acest atac, urma să ceară viața lui Duncan? Dacă poruncea una ca asta, mare plăcere i-ar fi făcut lui Louddon. Se spunea că fratele ei avea o influență neobișnuită asupra regelui, chiar că erau prieteni deosebiți. Și abia săptămîna trecută aflase Madelyne ce însemnau toate șușotelile. Marta,

nevasta cea slobodă la gură a grăjdarului, îi dezvăluise cu mare plăcere spurcăciuna relației dintre ei, într-o seară cînd băuse prea multe stacane de bere.

Madelyne n-o crezuse. Roşind, negase totul, spunîndu-i Martei că Louddon rămăsese necăsătorit pentru că domnița căruia-i dăruise inima lui murise. Marta îi luase în rîs inocența. Pînă la urmă, o silise pe stăpîna ei să recunoască acea posibilitate.

Pînă în seara aceea, Madelyne nu ştiuse că unii bărbați se puteau purta intim cu alți bărbați, iar dezvăluirea faptului că unul era fratele ei, iar celălalt, regele Angliei, făcea totul şi mai respingător. Simțise un dezgust de-a dreptul fizic. Îşi amintea că vărsase după cină, făcînd-o pe Marta să se prăpădească de rîs.

– Dați foc capelei!

Porunca lui Duncan răsună în toată curtea, readucînd-o pe Madelyne la realitate. Îşi ridică poalele şi o luă la fugă spre biserică, sperînd să aibă timp să-şi adune cele cîteva lucruşoare înainte ca porunca să fie dusă la îndeplinire. Nimeni nu părea să-i dea atenție.

Duncan o opri tocmai cînd ajunse la intrarea laterală. Îşi trînti palmele de perete, prinzînd-o între brațe.

– N-ai unde să te ascunzi de mine, Madelyne.

Glasul îi răsuna încet. Doamne, părea aproape plictisit.

– Nu mă ascund de nimeni, răspunse Madelyne, încercînd să-şi stăpînească furia.

– Atunci, vrei să arzi şi tu cu capela? Sau poate te gîndeşti să fugi prin galeria secretă despre care mi-ai spus?

– Nici una, nici alta, replică ea. Toate lucrurile mele sînt în biserică. Mă duceam să mi le adun. Ai spus că n-ai de gînd să mă omori, şi voiam să mi le iau cu mine la drum.

– Şi chiar vrei să cred c-ai locuit în biserică?

– Nu. Mi-am ascuns doar lucrurile, ca să pot fugi, mîine dimineaţă.

Cuvintele ei îl făcură pe Duncan să se încrunte. Îl credea nătîng? Nici o femeie n-ar fi plecat de-acasă în lunile acelea aspre de iarnă. Şi unde încerca să-l convingă că voise să se ducă?

Se hotărî să-i vadă reacţia cînd urma să-i descopere minciuna.

– Poţi să-i iei lucrurile.

Madelyne nu se mai lungi la vorbă. Credea că, prin asta, Duncan era de acord şi cu propriul ei plan de a părăsi fortăreaţa.

– Deci pot să plec?

– Da, Madelyne, ai să pleci din fortăreaţa asta, încuviinţă el.

Sacul de pînză groasă era în locul unde-l ascunsese cu o zi înainte. Madelyne îl luă în braţe, şi se întoarse. Duncan venise după ea. Tocmai voia să-i mulţumească, dar îi văzu expresia surprinsă.

– Nu m-ai crezut?

Duncan se încruntă, apoi ieşi din biserică. În clipa cînd Madelyne îl urmă, pe uşă fură aruncate făclii aprinse. Flăcările izbucniră ca nişte urşi flămînzi, devorînd clădirea cu sălbăticie.

Madelyne privi focul o vreme, pînă-şi dădu seama că se ţinea strîns de mîna lui Duncan. Imediat, se retrase.

Lupul îi făcu semn Madelynei spre un cal. Instinctiv, fata porni spre uriaşul animal. Cu cît se apropia mai mult, cu atît i se părea mai înspăimîntător. Trase adînc aer în piept, încercînd să se calmeze. Sigur că bărbatul n-avea s-o ia cu el. Era prea neînsemnată ca să-şi bată capul cu ea.

Totuşi, voia s-o audă din gura lui.

– Nu te gîndeşti să mă iei cu dumneata, nu-i aşa? izbucni ea.

Vocea-i era încordată; nu-şi mai putea ascunde teama.

Duncan se apropie. Îi luă sacul şi-l aruncă scutierului. În clipa aceea, Madelyne ştiu răspunsul. Îl privi lung cum încăleca dintr-o mişcare, pentru ca apoi să-i întindă şi ei mîna.

Madelyne începu să se retragă. Aşa să-i ajute Dumnezeu, avea să-l sfideze. Ştia că dacă ar fi încălecat pe calul acela ca un demon, ar fi leşinat – sau, mai rău, ar fi ţipat – şi prefera moartea în locul umilinţei.

Fără a se gîndi unde se ducea, se răsuci pe călcîie şi o luă din loc. Tremura atît de tare, încît se împiedică de cîteva ori. Se opri doar cînd ajunse la trupul mutilat al unuia dintre ostaşii lui Louddon. Era desfigurat oribil. Madelyne rămase pe loc, în mijlocul măcelului, privind fix soldatul mort, pînă cînd auzi de undeva de departe un zbieret torturat. Îşi duse mîinile la urechi ca să-l acopere, dar nu-i folosi la nimic. Îngrozitorul sunet continua la nesfîrşit.

Duncan îşi mînă calul înainte în clipa cînd Madelyne începu să urle. Se aplecă şi, fără nici un efort, o ridică în braţe.

La atingerea lui, Madelyne tăcu. Încet, Duncan înclină capul, întorcîndu-i uşor faţa spre el.

– Ochi pentru ochi, Madelyne.

Apoi dădu semnalul de plecare.

Din mers, Madelyne se mai întoarse o dată să privească ruinele. Îşi amintea una dintre poveştile pe care i le spusese unchiul ei, Părintele Berton, despre Războaiele Punice de pe vremuri. Circulau multe poveşti, dintre care majoritatea erau privite chiorîş de biserică, dar Părintele Berton i le spusese

totuşi Madelynei, instruind-o în chipul cel mai inacceptabil, ba chiar pasibil de pedeapsă, dacă vreodacă capii bisericii ar fi aflat ce făcea preotul.

– *Delenda est Carthago,* şopti ea, repetînd vechiul jurămînt al lui Cato, un bătrîn din antichitate.

Duncan fu surprins de cuvintele ei, şi se întrebă de unde avea asemenea cunoştinţe.

– Da, Madelyne. Asemenea Cartaginei, fratele tău trebuie să fie distrus.

– Şi-i aparţin şi eu lui Loud... Cartaginei? întrebă ea, refuzînd să rostească infamul nume.

– Ba, Madelyne, tu nu eşti a Cartaginei.

Madelyne dădu din cap, apoi închise ochii, rezemîndu-se de pieptul lui Duncan.

– Nu eşti a lui Louddon, Madelyne. Din momentul ăsta, eşti a mea. Înţelegi?

Dădu din cap că da.

Cînd îşi dădu seama cît de tare o speria, Duncan slăbi strînsoarea braţului. O mai privi un moment, apoi încet, blînd, îi acoperi faţa cu mantia.

Din aceaa ascunzătoare caldă, Madelyne şopti:

– Cred c-aş prefera să nu fiu a nici unui bărbat.

Duncan o auzi. Pe chip i se ivi încet un zîmbet. Ceea ce voia Lady Madelyne n-avea nici o însemnătate pentru el. Da, acum era a lui, cu sau fără voia ei.

Lady Madelyne îşi pecetluise singură soarta.

Îi încălzise picioarele.

CAPITOLUL 3

Simți că cineva stătea în spatele ei. Se întoarse atît de repede, încît nu lipsi mult să-şi piardă echilibrul. Duncan o domina cu statura lui.

– Vino aici, Madelyne. E timpul să te odihneşti.

Nu-i lăsă vreme să răspundă, ci îi cuprinse mîinile cu palmele lui mari, bătătorite. Atingerea era aspră, dar în acelaşi timp blîndă, şi nu-i dădu drumul pînă cînd ajunseră la deschizătura cortului, o alcătuire stranie, făcută din piei de animale sălbatice prinse pe o boltă de crengi groase. Pe jos fusese aşternută o blană sură, cu rol de rogojină. Lumina celui mai apropiat foc făcea ca peste piei să joace umbre, iar cortul arăta cald şi îmbietor.

Duncan îi făcu semn să intre. Madelyne se supuse repede, păstrîndu-şi o expresie stăpînită. Pielile erau umede, şi-i dădeau senzația că intrase într-o casă de gheață, dar mai curînd ar fi murit decît să se plîngă.

Dintr-o dată, Duncan o ridică iar în picioare, cît pe ce să răstoarne cortul de-atîta grabă. Îi luă mantaua de pe umeri şi o întinse peste blănuri, apoi o înhăţă de talie cu iuţeala fulgerului, astfel că Madelyne nici nu avu timp să tresară. Căzu peste el, cu un geamăt de protest. Duncan se întoarse pe o parte, trăgînd mantia peste amîndoi.

Imediat, Madelyne încercă să scape, îngrozită de poziţia aceea intimă. Era prizonieră în braţele lui, cu creştetul capului sub bărbia puternică şi obrazul lipit de baza gîtului.

– Nu pot să respir, îngăimă ea.

– Ba poţi.

Glasul lui Duncan părea amuzat. Asta o înfurie aproape la fel de rău ca atitudinea lui poruncitoare. Cum îşi îngăduia să decidă dacă ea putea să respire sau nu?

Nu peste mult, Duncan începu să se plictisească de eforturile ei. Îl auzi oftînd cu cîteva clipe înainte de a-i prinde mîinile ca să şi le strcoare sub cămaşă, pe propriul lui piept. Părul des şi aspru care-i acoperea pielea caldă îi înţepa degetele.

Deodată, Duncan se mişcă din nou.

– Ce dracu'...? mugi el lîngă urechea Madelynei.

Fata nu ştia ce-i cauzase acea izbucnire. De-un singur lucru era sigură: că avea să rămînă surdă de-o ureche toată viaţa.

Îl privi cu coada ochiului. Duncan se săltase într-un cot şi căuta ceva dedesubt.

Madelyne îşi aminti de jungherul scutierului, pe care-l ascunsese în căptuşeala mantalei, abia cînd văzu arma în mîna lui Duncan.

Nu putu să nu se încrunte.

Duncan nu putu să nu zîmbească.

– Pentru o fătucă sfioasă, te vădeşti a fi foarte cutezătoare, Madelyne.

Glasul îi era surprinzător de blînd. O lăuda oare, sau o lua în rîs? Madelyne nu putea să se hotărască. Preferă să nu-i spună că uitase de armă. Cu siguranţă, ar fi crezut-o o proastă.

– Dumneata eşti cel care m-a capturat, îi reaminti ea. Dacă sînt cuteezătoare, o fac numai pentru că onoarea mă îndatorează să scap. Aceasta e datoria oricărui prins.

Duncan se încruntă.

– Sinceritatea mea te ofensează, my lord? îl întrebă Madelyne. Atunci, poate ar fi mai bine să nu-ţi vorbesc deloc. Iar acum, aş dori să dorm, adăugă ea. Voi încerca să uit că te afli aici.

Şi, pentru a-şi dovedi spusele, închise ochii.

– Vino încoace, Madelyne.

Porunca rostită încet făcu s-o treacă un fior de groază pe şira spinării, iar în burtă i se puse un gol. Din nou o speria, iar ei i se făcea din nou rău. Nu credea că-i mai rămăseseră multe resurse de teamă. Deschise ochii să-l privească, iar cînd văzu că jungherul era acum îndreptat spre ea, îşi dădu seama că încă mai avea rezerve de spaimă berechet.

"Ce laşă sînt," îşi spuse, în timp ce se apropia încet de Duncan. Rămase culcată pe o parte, cu faţa spre el, la cîteva degete depărtare.

– Poftim, aşa eşti mulţumit? îl întrebă.

Nu părea prea mulţumit, căci deodată se pomeni întoarsă pe spate, cu Duncan deasupra ei. Era atît de aproape, încît i se vedeau firişoarele de argint din irişii cenuşii ai ochilor.

Se spunea că ochii erau ecouri ale gîndurilor, dar Madelyne nu putea afla de-acolo ce se petrecea în mintea lui Duncan, iar asta o îngrijora.

– Ai să te uiţi la mine toată noaptea? îl întrebă.

– Poate că da, răspunse el. Dacă aşa vreau.

Zîmbi, cînd o văzu încruntîndu-se.

– Atunci, va trebui să mă uit şi eu la dumneata toată noaptea.

– Şi de ce, mă rog, Madelyne?

Glasu îi era răguşit şi scăzut.

– Dacă te gîndeşti să profiţi de mine în timp ce dorm, te înşeli, baroane, declară ea, cu o expresie nespus de indignată.

– Şi cum aş încerca să profit de tine, Madelyne?

Mai bine şi-ar fi ţinut gura. Dumnezeule, îi vîrîse în cap idei nerușinate! Zîmbetul lui se lăţise de-a binelea, reflectat şi în adîncurile ochilor.

– Prefer să nu vorbim despre asta... se bîlbîi ea. Uită ce-am spus, rogu-te, dacă vrei.

– Şi dacă nu vreau? i-o întoarse Duncan. Crezi c-am să-mi astîmpăr pofta în noaptea asta, în timp ce te odihneşti?

Îşi coborî capul pînă la un deget de faţa ei. Fu mulţumit s-o vadă roşind, şi mormăi aprobator.

Madelyne stătea nemişcată ca o căprioară în capcană, pradă grijilor.

– Nu m-ai atinge! izbucni ea pe neaşteptate. Cu siguranţă, eşti prea obosit ca să te gîndeşti la aşa ceva... iar tabăra e în cîmp deschis... nu, nu te-ai atinge de mine.

– Poate.

Asta ce mai voia să însemne? Îi văzu lucirea misterioasă în ochi. Nefericirea ei vădită îi făcea plăcere?

În sfîrşit, se hotărî să nu-l lase să profite de ea fără luptă. Şi, cu acest gînd, îl lovi, ţintind sub ochiul drept. Nimeri drept la ţintă, dar avu impresia

că lovitura o afectă mai mult pe ea decît pe el. Scoase un țipăt de durere, pe cînd Duncan nici măcar nu tresări. Dumnezeule, probabil își rupsese mîna, și totul pe degeaba!

– Ești făcut din stîncă... mormăi ea.

– De ce-ai făcut asta? se interesă Duncan, pe un ton plin de curiozitate.

– Ca să știi c-am să lupt cu dumneata pe viață și pe moarte dacă încerci să-ți faci de cap cu mine, bîigui Madelyne, cu un tremur în voce care-i spulberă de tot vitejia cuvintelor. Oftă adînc, descurajată.

Duncan zîmbi din nou.

– Pe viață și pe moarte, Madelyne?

După expresia lui îngrozitoare, Madelyne înțelese că-l amuza ideea.

– Te repezi să tragi concluzii, comentă Duncan. Ăsta-i un cusur, să știi.

– M-ai amenințat, replică ea. Ăsta-i un cusur și mai mare, să știi!

– Ba, o contrazise el. Și tu ai sugerat-o.

– Sînt sora vrăjmașului tău, îi reaminti Madelyne, mulțumită să-l vadă încruntîndu-se. Nu poți schimba asta, adăugă ea, ca să fie sigură.

– Dar, cu ochii închiși, n-am să știu dacă ești sora lui Louddon sau nu, răspunse Duncan. Se zvonește că ai trăit cu un preot răspopit și că ai făcut-o pe tîrfa pentru el. Totuși, pe întuneric, asta

nu m-ar deranja. La aşternut, toate femeile sînt la fel.

Madelyne simţi că voia să-i mai dea una. Era atît de indignată din cauza acelor bîrfe pline de răutate, că i se umplură ochii de lacrimi. Îi venea să urle la el, să-i spună că Părintele Berton se avea bine cu Dumnezeul lui şi biserica lui, şi că întîmplător mai era şi unchiul ei. Preotul era singurul om care ţinea la ea. Singurul care o iubea. Cum îndrăznea Duncan să-i întineze reputaţia?

– Cine ţi-a spus toate scornelile astea? întrebă ea, într-o şoaptă răguşită.

Duncan îşi dădu seama cît o răniseră cuvintele lui. În acel moment, înţelese că toate poveştile erau aşa cum bănuise: mincinoase. Madelyne nu-şi putea ascunde durerea. Şi-n plus, îi recunoscuse deja inocenţa.

Madelyne se simţea zdrobită de cuvintele lui maliţioase.

– Crezi că voi încerca să te conving că tot ce-ai auzit despre mine nu e adevărat? întrebă ea. Ei bine, baroane, mai gîndeşte-te. Crede ce vrei. Dacă mă crezi o tîrfă, atunci tîrfă sînt.

Izbucnirea ei era îndîrjită, prima ieşire cu adevărat furioasă la care asista Duncan de cînd o luase prizonieră. Era fascinat de acei incredibili ochi albaştri în care scăpăra o asemenea indignare. Da, era nevinovată, nici pomeneală.

Se hotărî să pună capăt convorbirii, ca s-o scutească şi de alte amărăciuni.

– Dormi, îi porunci el.

– Cum aş putea dormi, cu teama c-ai să profiți de mine în timpul nopții?

– Chiar crezi c-ai fi în stare să dormi în acel timp? o întrebă Duncan.

Glasul îi suna neîncrezător. Dumnezeule, cum îl insultase, dar îşi dădea seama că era prea naivă ca să ştie. Clătină din cap.

– Dacă mă hotărăsc să profit de tine, cum spui tu, îți promit c-am să te trezesc mai întîi. Iar acum, închide ochii şi odihneşte-te.

O cuprinse în braţe, strîngînd-o cu forţa la piept. Braţul lui o încercuia intim, rezemîndu-i-se pe sîni. Apoi trase mantaua peste amîndoi, hotărît să şi-o alunge pe Madelyne din minte.

Uşor de zis, greu de făcut. Mirosul de trandafiri stăruia, şi o simţea atît de gingaşă lîngă el... Apropierea ei era de-a dreptul îmbătătoare. Duncan ştia că avea să treacă mult pînă să-l fure somnul.

– Cum se numeşte fapta aceea?

Întrebarea Madelynei se auzise de sub acoperitoare. Vocea-i suna înfundat, dar Duncan desluşi fiecare cuvînt. Fu nevoit să-şi amintească tot ce vorbiseră, înainte de a înţelege despre ce-l întreba.

– Dacă profit de tine?

O simți dînd din cap.

– Siluire, mormăi el spurcatul cuvînt, peste creştetul capului ei.

Madelyne zvîcni în sus, lovindu-l cu creştetul în bărbie. Duncan începea să ajungă la capătul răbdării. Mai bine nu i-ar fi adresat nici o vorbă.

– Nicicînd n-am luat cu forța vreo femeie, Madelyne. Virtutea ta e în deplină siguranță. Şi acum, dormi odată!

– Nicicînd? şopti ea.

– Nicicînd şi niciodată! strigă Duncan.

Îl credea. Ciudat, dar acum se simțea în siguranță şi ştia că nu i-ar fi făcut nici un rău în timp ce dormea. Vecinătatea lui redevenea încurajatoare.

Curînd, căldura pe care o emana trupul masiv al lui Duncan îi îngreună pleoapele. Se cuibări mai aproape, iar cînd îşi potrivi dosul lîngă el, ca să zacă mai comod, îl auzi mormăind şi se întrebă acum cu ce-l mai supărase. Îi simți mîinile apucînd-o de şolduri ca să i le țină nemişcate, şi presupuse că foiala ei nu-l lăsa să doarmă.

Botinele îi căzuseră, aşa că-şi strecură încet picioarele între pulpele lui Duncan, ca să-i fie mai cald. Avu grijă să nu se foiască prea mult, pentru a nu-l zădărî din nou.

Respirația lui îi înfierbînta gîtul. Închizînd ochii, Madelyne oftă. Știa că ar fi trebuit să reziste ispitei, dar căldura lui Duncan o atrăgea, o legăna... Își aminti una dintre poveștile ei favorite, despre Odiseu și aventurile sale cu Sirenele. Da, căldura lui Duncan o ademenea la fel cum cîntau nimfele acelea mitologice ca să-l ademenească pe Odiseu și pe soldații lui pentru a le face de petrecanie. Odiseu le păcălise pe sirene, astupînd cu ceară urechile marinarilor ca să nu mai audă acele sunete irezistibile.

Madelyne ar fi vrut să fie la fel de isteață și iscusită ca eroicul luptător.

Vîntul șuiera înguitor un cîntec trist în jurul ei, dar Madelyne era bine protejată, ținută strîns în brațele celui ce-o capturase. Închise ochii, împăcîndu-se cu soarta. Cîntecul sirenelor o făcuse prizonieră.

O singură dată se trezi în timpul nopții. La spate-i era destul de cald, dar avea pieptul și brațele înghețate. Încet, încet, ca să nu-l tulbure pe Duncan, se răsuci în brațele lui. Își rezemă obrazul pe umărul său și-și strecură mînecile sub cămașa lui.

Nu era complet trează, iar cînd Duncan începu să-și frece bărbia de fruntea ei, oftă mulțumită și se ghemui și mai aproape de el. Barba lui îi gîdila

nasul. Lăsîndu-şi capul pe spate, Madelyne deschise încet ochii.

Duncan o privea. Expresia îi era nereţinută, caldă şi plină de o mare tandreţe. Gura, însă, îi părea destul de dură; se întrebă ce-ar fi simţit dacă o săruta.

Nici unul nu scoase o vorbă, dar cînd Madelyne începu să se apropie de el, Duncan îi ieşi în întîmpinare.

Gura ei era întru totul pe-atît de gustoasă pe cît se aşteptase. Dumnezeule, ce delicată era, ce ademenitoare...! Nu se trezise de tot, aşa că nu i se opuse, deşi nu-şi ţinea buzele destul de deschise ca să poată pătrunde înăuntru. Duncan rezolvă repede problema, apăsîndu-i bărbia în jos cu degetul mare, apoi îşi repezi limba înăuntru, înainte ca Madelyne să-i potă ghici gîndul.

Îi prinse icnetul şi răspunse cu un mormăit.

Cînd Madelyne îşi folosi sfios limba ca s-o mîngîie pe a lui, Duncan o întoarse pe spate, potrivindu-se între coapsele ei. Mîinile lui îi cuprinseră obrajii, ţinînd-o nemişcată sub tandrul asalt.

Madelyne avea mîinile imobilizate sub cămaşa lui Duncan. Degetele ei începură să-i mîngîie pieptul, sîcîindu-i febril pielea.

Duncan voia să-i afle toate tainele, să se satisfacă atunci, pe loc, şi totul numai fiindcă Madelyne reacţiona atît de minunat.

Sărutul devenea tot mai fierbinte, tot mai devorator. Duncan ştia că era în pericol să-şi piardă stăpînirea de sine. Gura lui se tot întorcea peste a ei într-o parte şi-n alta, penetrînd-o cu limba, mîngîind, cucerind... Dumnezeule, nu putea să se mai sature de ea...!

Era cea mai de necrezut sărutare pe care o cunoscuse vreodată, şi nici nu s-ar fi oprit, dacă n-o simţea pe Madelyne începînd să tremure. Din gîtlejul ei se desprinse un scîncet slab. Sunetul acela senzual aproape că-i luă minţile.

Era prea buimăcită ca să reacţioneze, cînd Duncan se smulse brusc de lîngă ea. Rămase culcat pe spate, cu ochii închişi, singurul semn al sărutărilor dinainte fiind respiraţia lui aspră şi sacadată.

Madelyne nu ştia ce să mai facă. Doamne, ce ruşine-i era! Ce-o apucase? Se purtase atît de desfrînat, atît de... vulgar! Şi-şi dădea seama după expresia lui încruntată că nu-l mulţumise deloc.

Îi venea să plîngă.

– Duncan? întrebă ea, cu o voce înecată de plîns.

Nu-i răspunse, dar oftatul lui o înştiinţă că-l auzise.

– Iartă-mă.

Fu atît de surprins de scuzele ei, încît se întoarse pe o parte s-o privească. Durerea din şale era chinuitoare, şi nu-şi putea şterge de pe chip expresia fioroasă.

– De ce să te iert? o întrebă, iritat că glasul îi suna atît de aspru.

Ştiu că o speriase iar, căci Madelyne se întoarse imediat cu spatele. Tremura vizibil. Tocmai voia s-o cuprină iar în braţe, cînd o auzi răspunzîndu-i în sfîrşit.

– Pentru că am profitat de tine.

Nu-i venea să creadă ce auzise. Era cea mai ridicolă scuză care i se oferise vreodată.

Pe chip i se aşternu încet un zîmbet. Îi venea să rîdă de-a binelea, şi ar fi făcut-o, dacă Madelyne n-ar fi fost atît de sinceră. Dar dorinţa de a-i cruţa sentimentele îl făcu să-şi stăpînească rîsul. Nu-şi înţelegea propriul motiv de a dori să-i protejeze mîndria, însă îl simţea în suflet, sîcîitor.

Gemu încet, prelungit. Madelyne îl auzi şi imediat se repezi să tragă concluzia că era complet scîrbit de ea.

– Îţi dau cuvîntul meu, Duncan, că n-o să se mai repete.

Duncan o cuprinse cu braţul de talie şi o trase lîngă el.

– Iar eu îți dau cuvîntul meu că o să se mai repete, Madelyne.

Madelyne avu impresia că suna ca un jurămînt.

CAPITOLUL 4

Baronul Louddon se afla doar la o zi şi jumătate distanţă de locul unde-şi făcuseră tabăra Duncan of Wexton şi oamenii săi. Norocul era de partea lui, căci putuse călări noaptea, la lumina lunii pline. Ostaşii săi erau la fel de numeroşi şi loiali ca ai lui Wexton, şi nici unul nu se plîngea de neaşteptatea întorsătură a planurilor.

Un servitor pe jumătate scos din minţi fugise pînă la ei ca să le vestească mîrşava faptă a lui Duncan. Cu toţii se întorseseră la fortăreaţă şi văzuseră mesajul lăsat de Baronul Wexton – trupurile schilodite ale acelor ostaşi pe care-i lăsaseră să păzească domeniul. Oamenii îşi uniseră forţele, furioşi şi răzbunători, jurînd pînă la unul să-l ucidă pe Duncan.

Faptul că toţi i se alăturaseră lui Louddon şi-l trădau pe Baronul Wexton nu mai intra la socoteală; nu-i interesa decît să-şi răzbune conducătorul.

Louddon hotărîse de îndată să pornească după Duncan. Avea două motive. Întîi şi-ntîi, faptul că propriul lui plan de a-l nimici pe Baronul Wexton pe căi necinstite avea să fie dezvăluit, făcîndu-l să apară la curte ca un laş de rîsul lumii. Duncan urma să-l anunțe pe William al II-lea, iar regele, deşi îl prefera pe Louddon, ar fi fost totuşi nevoit să poruncească o luptă pe viață şi pe moarte între cei doi adversari, pentru a pune capăt acelei mărunte diferențe de opinie, cum probabil o socotea el. Regele, poreclit Rufus, Roşcatul, datorită chipului său rumen şi temperamentului focos, avea să fie fără doar şi poate iritat de acea gîlceavă. Louddon mai ştia şi că dacă trebuia să se confrunte cu Duncan singur pe cîmpul de luptă, avea să piardă. Baronul Wexton era un războinic de neînvins, care-şi arătase de nenumărate ori dibăcia. Da, Duncan l-ar fi ucis imediat ce i se ivea prilejul.

Louddon era şi el un om iscusit, dar numai în privințe care nu i-ar fi fost de mare folos în fața unora ca Duncan. La curte, puterea lui era redutabilă. Juca un rol de secretar, oarecum, deşi nu ştia nici să scrie şi nici să citească, dar aceste fleacuri le lăsa în seama celor doi preoți găzduiți acolo. Cînd regele ținea sfat, întîia datorie a lui Louddon era să-i aleagă pe cei ce aveau treburi într-adevăr serioase cu monarhul. Era o poziție puternică, cum nici nu s-ar fi nimerit mai bine

pentru un meşter al intrigilor ca Louddon. Acesta le strecura groaza-n suflet oamenilor cu ranguri mai mărunte, care plăteau de bună voie pentru a avea prilejul de a-i vorbi regelui. Louddon le netezea drumul, căptuşindu-şi buzunarele cu aur.

Iar acum, dacă se afla despre încercarea lui de a-l ucide pe Duncan, risca să piardă totul.

Fratele Madelynei era socotit de toţi un bărbat chipeş. Blond, fără nici o buclă care să-i strice luciul părului, cu ochi ca alunele spuzite cu aur, înalt, deşi slab ca o trestie, cu buze desăvîrşit sculptate, cînd zîmbea, pe toate doamnele de la curte le lua cu leşin. Surorile lui, Clarissa şi Sara, aveau acelaşi păr albicios ca grîul şi aceiaşi ochi căprui. Erau aproape la fel de drăguţe ca Louddon, şi la fel de rîvnite.

Louddon era cunoscut ca fiind un burlac foarte căutat şi şi-ar fi putut alege orice femeie din Anglia. El, însă, nu-şi dorea chiar orice femeie. O voia pe Madelyne. Sora lui vitregă era a doua pricină pentru care Louddon se luase pe urmele lui Duncan. Madelyne revenise cu el acasă doar cu două luni în urmă, iar Louddon, care n-o mai văzuse de-atîta amar de ani, fusese şocat să constate cum se schimbase la înfăţişare. În copilărie, era nespus de urîtă. Ochii ei mari şi albaştri îi înghiţeau aproape toată faţa. Avea buza de jos prea groasă, cu o expresie bosumflată mai tot

timpul, şi era pe cît de slăbănoagă, pe atît de bolnăvicioasă – o fetişcană deşirată, cu picioare lungi şi ciolănoase care o făceau să se împiedice ori de cîte ori încerca să facă o plecăciune.

Fără îndoială, Louddon îi judecase greşit posibilităţile. În copilărie, înfăţişarea ei nu sugerase prin nimic că într-o bună zi putea ajunge să semene atît de mult cu mama ei. Din sperietoate, Madelyne se transformase într-o frumuseţe atît de fermecătoare, încît le întrecea pe surorile ei vitrege.

Cine s-ar fi aşteptat la o asemenea minune? Omida cea sfioasă se preschimbase într-un fluture miraculos. Cînd o văzuseră prima oară, prietenii lui Louddon amuţiseră. Morcar, cel mai apropiat dintre confidenţii lui, chiar îi cerşise mîna Madelynei, însoţindu-şi petiţia cu saci de aur.

Louddon nu ştia dac-o putea lăsa pe Madelyne să-i aparţină unui alt bărbat. Semăna atît de mult cu mama ei...! Revăzînd-o pentru prima oară, avusese o reacţie fizică – prima faţă de o femeie, după atîţia ani de zile. Mai-mai că-i venise de hac. Numai mama Madelynei îl mai putuse afecta astfel. O, Rachel, dragostea inimii lui! Îl ruinase pentru alte femei. Iar acum n-o mai putea avea pe Rachel; propriul lui temperament i-o furase. Louddon crezuse că moartea ei urma să-l scape de obsesie – nesocotită mădejde! Nu, obsesia trăia mai departe.

Madelyne. Sora lui vitregă îi putea oferi o a doua şansă de a se dovedi bărbat.

– Louddon era un om chinuit. Nu putea alege între lăcomie şi poftă. Voia s-o folosească pe Madelyne, dar nu putea renunţa nici la aurul pe care i l-ar fi adus în vistierie. Poate că, dacă era destul de viclean, le putea cîştiga pe amîndouă.

* * *

Madelyne se trezi într-o poziţie foarte incomodă. Zăcea culcată peste Duncan, cu obrazul pe abdomenul său neted şi tare şi picioarele încolăcite printre ale lui, iar mîinile i se strecuraseră între coapse.

Fiind atît de somnoroasă, în prima clipă nu-şi dădu seama unde-şi ţinea mîinile. Totuşi, Duncan era atît de cald... şi atît de tare! O, Doamne, îi strîngea în mîini locul cel mai intim!

Ochii i se deschiseră brusc. Se încordă, neîndrăznind nici măcar să respire.

– Va să zică, te-ai deşteptat în sfîrşit.

Duncan ştiu că o speriase, cînd Madelyne se smuci de lîngă el. Mîinile ei începură să i se agite între picioare. Drept răspuns, Duncan gemu. La naiba, dacă o lăsa, avea să facă din el un eunuc.

Rostogolindu-se într-o parte, Madelyne îndrăzni să-i arunce o privire scurtă. Ar fi trebuit

să-şi ceară iertare pentru că-l lovise involuntar acolo, însă atunci l-ar fi făcut să înţeleagă că ştia unde-şi ţinuse mîinile, nu?

O, Cerule, simţea că se înroşea ca focul. Iar Duncan se încrunta din nou. Oricum nu părea dispus să-i asculte scuzele, aşa că măcar de grija asta scăpase.

Duncan o privea, amuzat în taină de felul cum îşi dădea de gol toate emoţiile, una după alta. O trădau ochii; în doar cîteva clipe, exprimaseră spaima, apoi stînjeneala, şi în cele din urmă, uşurarea.

Se retrase, înainte ca imboldul de a o lua în braţe ca s-o sărute din nou să devină prea puternic pentru a-l lăsa nebăgat în seamă. Dorea să ajungă cît mai repede acasă şi s-o pună pe Madelyne la adăpost, între zidurile fortăreţei.

Duncan se ridică, îşi dezmorţi muşchii, apoi ieşi din cort, fără s-o mai ia în seamă. Pe cerul cu nori lăptoşi se înălţa soarele, şi mai aveau destule de făcut înainte de plecare.

Madelyne se încălţă, îşi scutură rochia de praf şi-şi luă mantaua pe umeri. Ştia că arăta îngrozitor, şi trebuia să se aranjeze cît de cît.

Porni în căutarea lui Ansel, scutierul lui Duncan, pe care-l găsi pregătindu-i stăpînului său armăsarul. Madelyne îl întrebă unde era traista ei, fără să se apropie prea mult de uriaşul animal, apoi

îi mulțumi băiatului, cînd acesta i-o aruncă de la distanță.

Voise să se clătească doar pe față, dar apa limpede era prea ispititoare. Madelyne folosi săpunul parfumat pe care și-l luase în sac ca să se spele pe tot trupul, apoi își schimbă și hainele.

Dumnezeule, frig mai ea! Cînd își termină toaleta, tremura toată. Luase pe ea o cămașă galbenă, lungă pînă la glezne și o fustă aurie, pînă la genunchi. O bandă de broderie în culoare albastru regal îi încercuia mînecile lungi ale tunicii.

Gilard veni s-o cheme. Îl auzi apropiindu-se și se întoarse.

– E timpul să plecăm! strigă el, cu un glas atît de tunător, încît nu lipsi mult s-o trîntească în apă.

– Încă nu mi-am împletit părul, Gilard. Numaidecît voi fi gata. Și nu e nevoie să strigi la mine, adăugă ea, vorbind anume încet. Aud foarte bine.

– Părul? Mai trebuie să-ți...

Gilard era prea năucit ca să mai continue. Îi aruncă o privire care sugera că-și pierduse mințile.

– Ești prinsă, pentru numele lui Dumnezeu! reuși el într-un tîrziu să murmure.

– Atîta lucru am înțeles și eu, replică Madelyne. Dar asta înseamnă că pot, sau că nu pot să-mi termin de aranjat părul înainte de plecare?

– Încerci să mă duci cu vorba? strigă Gilard. Lady Madelyne, eşti într-o poziţie foarte precară. Nici atîta minte n-ai, să-ţi dai seama?

Madelyne clătină din cap.

– De ce eşti aşa de furios pe mine? Strigi întruna. Aşa ţi-e obiceiul, sau o faci numai fiindcă sînt sora lui Louddon?

Gilard nu-i răspunse pe dată, dar chipul i se acoperi de pete roşii. Se vedea clar că nu se putea controla, iar dacă-l îmboldea îndeajuns, poate reuşea să afle de la el ce avea să i se întîmple.

– De ce-am fost luată prizonieră? întrebă ea.

– Fratele tău a hotărît termenii acestui război, Madelyne. Ştii destul de bine asta.

– Nu ştiu nimic destul de bine. Explică-mi, te rog. Aş dori să înţeleg.

– De ce faci pe nevinovata cu mine? se răsti Gilard. Toată lumea din Anglia ştie ce s-a-ntîmplat anul trecut.

– Nu toată lumea, Gilard. Eu m-am întors acasă la fratele meu abia acum două luni, după ce am trăit ani de zile într-o regiune foarte izolată.

– Da, aşa e, rînji el veninos. Ai trăit cu răspopitul ăla, din cîte ştiu.

Madelyne simţi că începea să-şi piardă calmul. Oare toată lumea din Anglia dădea crezare acelui zvon oribil?

– Foarte bine, continuă Gilard, fără să-i observe furia. Îți voi spune toate adevărurile, și atunci n-ai să te mai poți preface. Soldații lui Louddon au atacat două moșii ale unor vasali credincioși de-ai lui Duncan. În fiecare atac, au măcelărit fără nici o noimă femei și copii. Și nici nu-i avertizaseră; fratele tău s-a prefăcut prieten, pînă cînd oamenii lui au ajuns dincolo de ziduri.

– De ce? De ce să facă Louddon una ca asta? Ce nădăjduia să cîștige?

Încerca să nu arate cît o oripilau cuvintele lui Gilard. Madelyne știa că fratele ei era capabil de asemenea trădări, dar nu-i înțelegea motivele.

– Doar știa că Duncan, ca senior, avea să treacă la represalii.

– Da, Madelyne, asta și spera. Tot vrea să-l omoare pe Duncan, adăugă el, cu un rîs obscen. Fratele tău e însetat de putere. Numai de un singur om din toată Anglia se teme – de Duncan. Au forțe egale. Adevărat, se știe că Louddon are parte de bunăvoința regelui, dar ostașii lui Duncan sînt cei mai buni războinici din lume. Regele prețuiește loialitatea fratelui meu la fel de mult cum prețuiește și prietenia lui Louddon.

– Și regele a îngăduit trădarea asta? întrebă Madelyne.

– William nu face nimic dacă n-are dovezi, răspunse Gilard, dezgustat. Nu-l apără nici pe

Louddon, nici pe Duncan. De-asta poți să fii sigură, Lady Madelyne. Dar, cînd se va întoarce din Normandia, regele nostru n-o să mai poată ocoli multă vreme această problemă.

– Va să zică, Duncan n-a putut acționa în numele vasalilor lui, și de-asta a distrus în schimb casa fratelui meu?

– Ești naivă dacă-ți închipui că Duncan n-a ripostat. I-a alungat numaidecît pe ticăloși de pe moșiile vasalilor.

– La fel, Gilard? șopti Madelyne. Duncan a ucis și oameni nevinovați, pe lîngă cei vinovați?

– Ba. A lăsat în pace femeile și copiii. Noi, Wextonii, nu sîntem niște măcelari, Madelyne, orice altceva ți-o fi spus fratele tău. Iar oamenii noștri nici nu se ascund după culori prefăcute cînd atacă.

– Louddon nu mi-a spus nimic, protestă Madelyne. Uiți că nu-i sînt decît soră. Nu merit să mă învrednicească nici c-un gînd, necum cu-o asemenea confesiune.

Umerii i se înmuiară. Dumnezeule, erau atîtea la care să se gîndească, atîtea pe care să le înțeleagă...

– Ce-o să se întîmple dacă regele îi ține partea lui Louddon? Cew se va întîmpla cu fratele tău?

Gilard îi auzi teama din voce. Ciudat, dar se purta ca și cum ar fi interesat-o soarta lui Duncan.

Nu prea avea sens, dat fiind că era prizonieră. Lady Madelyne putea să-l zăpăcească de cap, şi nu trebuia s-o lase.

– Duncan nu ştie multe, iar cînd fratele tău a îndrăznit să se atingă de un Wexton, şi-a pecetluit singur soarta. Fratele meu nu va aştepta ca regele să se întoarcă în Anglia pentru a porni la luptă pe viaţă şi pe moarte cu ticălosul de frate-tău. Ba, Duncan o să-l ucidă pe Louddon, cu sau fără binecuvîntarea regelui.

– Ce vrei să zici cînd spui că Louddon s-a atins de un Wexton? întrebă Madelyne. A mai existat încă un frate Wexton, iar Louddon l-a omorît?

– A, va să zică aşa merge? Te prefaci că nu ştii nimic despre Adela?

Madelyne simţi un gol în stomac, căci zărise expresia înfiorătoare din ochii lui Gilard.

– Te rog, şopti ea cu capul plecat, trebuie să aflu toate astea. Cine e Adela?

– Sora noastră.

Capul Madelynei se ridică brusc.

– Aţi declarat război din cauza unei surori? întrebă ea, de-a dreptul uimită.

Gilard nu ştiu ce să înţeleagă din acea reacţie.

– Sora noastră s-a dus la curte şi, în timp ce era acolo, Louddon a prins-o singură. A siluit-o, Madelyne, şi a bătut-o aşa de rău că e o minune c-a

mai scăpat cu viață. Trupul i se vinecat, dar mintea, nu.

Pe Madelyne o părăsi stăpînirea de sine. Se întoarse cu spatele, pentru ca Gilard să-i nu-i vadă lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

– Îmi pare aşa de rău, Gilard... şopti ea.

– Şi crezi tot ce ți-am spus? întrebă aspru Gilard, dornic să se asigure că Lady Madelyne n-avea să mai poată ascunde adevărul multă vreme.

– O parte din poveste, da. Louddon e în stare să omoare o femeie în bătaie. Nu ştiu dacă ar putea s-o şi siluiască, dar dacă spui că asta a făcut, te cred. Fratele meu e un om rău. Nu-l apăr în nici un fel.

– Atunci, ce nu crezi? strigă iar Gilard.

– Îmi dai de înțeles c-o prețuiți pe sora voastră. Asta mă nedumereşte.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

– Eşti aşa de furios pe mine pentru că Louddon a necinstit numele de Wexton, sau pentru că-ți iubeşti cu adevărat sora?

Pe Gilard îl înfurie şi mai rău această întrebare. O apucă pe Madelyne de braţe şi o răsuci cu faţa spre el, strîngîndu-i dureros umerii.

– Sigur că-mi iubesc sora! răcni el. Ochi pentru ochi, Madelyne. Am luat de la Louddon comoara lui cea mai de preț – pe tine! Va veni să te salveze, iar atunci, îşi va pierde viaţa!

– Deci eu sînt de vină pentru păcatele fratelui meu?

– Tu nu eşti decît o momeală, ca să scoatem demonul din bîrlog, declară Gilard.

– Planul ăsta are un cusur, şopti Madelyne ruşinată. Louddon nu va veni după mine. Nu sînt atît de însemnată pentru el.

– Louddon nu-i un nătărău, replică Gilard şi mai furios.

Nici el şi nici Madelyne nu-l auziseră pe Duncan apropiindu-se.

– Jos mîinile de pe ea, Gilard!

Fratele lui Duncan se grăbi să se supună, făcînd chiar şi un pas înapoi.

Duncan porni spre el, hotărît să afle de ce plîngea Madelyne. Nu-şi ascundea furia.

Madelyne trecu între cei doi fraţi, întorcîndu-se cu faţa spre Duncan.

– Nu mi-a făcut nici un rău, îl asigură ea. Fratele tău îmi explică doar cum vreţi să vă folosiţi de mine, atîta tot.

Duncan văzu durerea din ochii ei dar, înainte de a o întreba ceva, îi ridică traista şi spuse:

– E timpul să plecăm.

Madelyne încercă să-l ocolească pe Gilard, pornind înapoi spre tabără. Duncan îşi văzu fratele grăbindu-se să se dea la o parte din calea ei.

Gilard părea îngrijorat.

– Vrea s-o cred nevinovată, mormăi el.

– Ți-a spus ea asta?

– Ba, nu mi-a spus-o, ridică din umeri Gilard. Nu s-a apărat deloc, Duncan, da' părea al dracului de inocentă. La naiba, eu nu mai înțeleg nimic. S-a arătat mirată că ținem la sora noastră. Și cred că nu se prefăcea. Chiar m-a întrebat dacă ne pasă de soarta Adelei.

– Și cînd i-ai răspuns...?

– Parcă s-ar fi mirat și mai tare. N-o înțeleg, bombăni Gilard. Cu cît ducem la capăt mai repede planul ăsta, cu atît mai bine. Lady Madelyne nu-i deloc așa cum mă așteptasem.

– E o femeie ciudată, îi dădu dreptate Duncan. Pe toți sfinții, nu-și dă seama de propria ei valoare.

Oftă, apoi mai spuse:

– Vino, ceasurile sînt înaintate. Dacă ne grăbim, vom fi acasă pînă la căderea nopții.

Gilard dădu din cap, și porniră amîndoi îndărăt spre tabără.

* * *

Madelyne se hotărîse să nu mai plece nicăieri. Stătea în mijlocul poienii, cu mantaua pe umeri. Ansel îi luase traista, și nu-l oprise. Puțin îi păsa dacă Duncan mergea mai departe cu lucrurile ei. Nu voia decît să fie lăsată în pace.

Duncan îi făcu semn să se urce pe cal, apoi își continuă drumul spre scutierul său, pentru a se echipa de luptă. Dintr-o dată, se opri și se întoarse încet spre Madelyne, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Madelyne clătină iar din cap. Sfidarea ei îl uimea atît de tare pe Duncan, încît acesta nu reacționă de îndată. Abia cînd îl refuză și a treia oară, întorcîndu-se să se înapoieze în pădure, Duncan porni după ea.

– Madelyne!

Răcnetul lui o opri în loc. Instinctiv, se răsuci să-l privească, adunîndu-și curajul pentru a-l sfida din nou.

– Urcă pe cal. Numaidecît!

Se priviră lung, în tăcere. Toți ceilalți își încetaseră treburile și se uitau la ei. Duncan nu s-ar fi înduplecat niciodată în fața oamenilor lui. I se citea în ochi.

Madelyne veni în fața lui, spunîndu-i încet, ca să n-o audă ceilalți:

– Nu merg cu tine, Duncan. Iar dacă n-ai fi atît de îndărătnic, ți-ai da seama că Louddon n-o să vină după mine. Îți pierzi vremea. Lasă-mă aici.

– Crezi c-ai să supraviețuiești în sălbăticia asta? replică el, la fel de încet. N-ai rămîne în viață nici măcar un ceas.

– Am trecut prin situații și mai rele, my lord, răspunse Madelyne, îndreptîndu-și umerii. Hotărîrea mea e luată, baroane. Nu vin cu dumneata.

– Madelyne, dacă un bărbat mi-ar nesocoti așa ordinul, n-ar mai apuca să se laude. Iar cînd eu dau o poruncă, vreau să fie îndeplinită pe dată. Să nu-ndrăznești să mai clatini din cap în fața mea, că de nu, te fac una cu pămîntul!

Madelyne nu se clinti. îi înfruntă privirea, răspunzînd cu mult calm:

– Sînt obișnuită să fiu terfelită, așa că n-ai decît. Iar cînd am să mă ridic din nou pe picioare, n-ai decît să mă dobori iar, dacă așa vrei.

Cuvintele ei îl tulburară. Știa că spunea adevărul. Se încruntă, înfuriat că cineva îndrăznise s-o maltrateze. În adîncul inimii, știa că Louddon fusese acela.

– Și de ce-ar fi vrut fratele tău să...

– Nu contează, îl întrerupse Madelyne.

Îi părea rău că vorbise. N-avea nevoie de mila nimănui. Voia doar să fie lăsată în pace.

Duncan oftă.

– Suie pe cal, Madelyne.

Curajul o părăsi, cînd văzu un mușchi de pe obrazul lui Duncan tresărind. Un mîrîit gros, din gîtlej, dădea glas frustrării. O întoarse cu fața spre cal și o împinse ușor.

– Tocmai mi-ai dat încă un motiv ca să-l ucid pe Louddon, şopti el.

Încercînd să-şi adune curajul, Madelyne porni spre armăsar. Animalul încercă s-o împingă într-o parte, cu şoldul, iar cînd mîna ei se ridică să se agaţe de şa, scoase un necezat atît de nervos, încît o făcu să sară înapoi.

Exasperată, îi propti mîinile în şolduri.

– Eşti mai mare decît mine, dar sigur n-ai la fel de multă minte! exclamă ea.

Avu satisfacţia de a vedea că armăsarul întoarse capul s-o privească. Ştia că n-avea cum să-i înţeleagă spusele, dar se bucura că-i atrăsese atenţia.

Îi zîmbi, în timp ce pornea din nou înainte, cu teamă.

Ajunsă în faţa lui, apucă de căpăstru, trăgîndu-i cu forţa capul în jos, apoi începu să-i vorbească încet, în şoapte liniştitoare:

– N-am învăţat niciodată meşteşugul călăriei şi de aceea mi-e aşa de frică de tine. Eşti atît de puternic, încît m-ai putea strivi sub copite. Nu l-am auzit pe stăpînul tău spunîndu-ţi pe nume, dar dacă ai fi al meu, te-aş chema Silenus. E unul dintre zeii mei favoriţi, din poveştile de pe vremuri. Silenus era unul dintre cele mai puternice duhuri ale naturii, sălbatic şi neîmblînzit, foarte asemănător cu

tine. Da, numele de Silenus ți se potrivește fără doar și poate.

Cînd termină, dădu drumul frîului.

– Stăpînul tău mi-a poruncit să te încalec, Silenus. Te rog, stai nemișcat, căci încă mi-e foarte frică de tine.

Duncan își terminase echiparea de luptă, și privea cu uimire crescîndă cum Madelyne vorbea cu calul lui. Nu-i auzea cuvintele. Dumnezeule, încerca să se salte în șa pe partea nepotrivită. Vru să-i strige că era greșit, convins că armăsarul avea s-o trîntească la pămînt, dar amuți cînd o văzu pe Madelyne așezîndu-se în spinarea lui. Poziția ei era incorectă și ciudată.

Oftă. Acum înțelegea de ce se ținea Madelyne așa de strîns de el, cînd călăreau împreună. Se temea de armăsarul lui. Se întrebă dacă-i era frică numai de acel animal anume, sau de toți caii.

– Vezi și tu ce văd eu? întrebă Gilard, de la spatele lui.

Fără să se întoarcă, Duncan dădu din cap, continuînd s-o privească pe Madelyne, cu un zîmbet arcuindu-i colțurile gurii.

– Cine-o fi-nvățat-o să călărească? adăugă Gilard, clătinînd din cap cu uimire. Pare să n-aibă habar.

– N-a învățat-o nimeni, remarcă Duncan. Atîta lucru se vede, Gilard. Ciudat, dar calului meu nu pare să-i pese.

Clătină din cap, apoi porni spre armăsar.

Scutierul, Ansel, se apropie de Madelyne din partea cealaltă. Pe chipul său pistruiat se ivise un zîmbet batjocoritor. Începu s-o instruiască.

– Trebuie să încaleci pe stînga, spuse el plin de importanță, luînd-o de mînă, ca pentru a o coborî la loc ca să mai încalece o dată.

Calul începu să joace nervos în loc, chiar în clipa cînd Duncan apăru lîngă ei. Mîna lui Ansel zbură cît colo, urmată de tot trupul scutierului.

– Niciodată să nu te mai atingi de ea! îl urmă mugetul lui Duncan la pămînt.

Scutierul se ridică repede, dînd din cap că înțelesese. Bietul băiat părea atît de îngrozit că-şi supărase stăpînul, încît Madelyne interveni:

– Scutierul dumitale a fost atît de bun şi a vrut să mă învețe. Voia să mă ajute să cobor, căci de-atîta grabă am uitat să mă urc pe unde trebuia.

Ansel o privi cu recunoştință, înainte de a face o plecăciune spre Duncan. Acesta dădu din cap, mulțumit de explicație.

Cînd văzu că Duncan era gata să încalece, Madelyne închise strîns ochii, convinsă că urma să fie azvîrlită la pămînt.

În clipa următoare, simți că era învăluită cu mantaua groasă a lui Duncan şi rezemată de pieptul său, dintr-o mişcare rapidă.

– Nu eşti cu nimic mai bun decît Louddon, murmură ea. Crezi că n-am observat că nici măcar n-ați stat să vă îngropați morții, înainte de a pleca spre fortăreața fratelui meu? Sînteți la fel de nemiloşi ca el şi ai lui. Ucideți fără pic de remuşcare.

Duncan abia reuşi să n-o zgîlțîie.

– Madelyne, n-am avut ce morți să îngropăm. Nici unul dintre oamenii mei n-a căzut în luptă.

Madelyne fu atît de surprinsă de răspunsul lui, încît îndrăzni să-i arunce o privire. Îl lovi cu creştetul capului în bărbia, dar nu stătu să se scuze.

– Zăceau morți peste tot, Duncan.

– Erau ostaşii lui Louddon, nu ai mei.

– Şi vrei să cred că războinicii tăi sînt atît de buni, încît n-au...

– Şi vreau să nu mă mai tot provoci, Madelyne, i-o reteză Duncan.

Ca să-şi sublinieze cuvintele, îi acoperi iar capul cu mantaua.

Era un om îngrozitor de nesuferit, şi se vedea clar că nu avea inimă. Da, n-ar fi fost în stare să ucidă atît de nepăsător, dacă ar fi avut simțăminte omeneşti.

În curînd, Madelyne se simți prea obosită ca să-şi mai facă griji. Călătoria era foarte grea, iar nervii i se întinseseră peste măsură. Îl auzi pe un soldat remarcînd că mai aveau puțin pînă acasă şi, poate tocmai pentru că destinația era atît de aproape, fiecare ceas părea mult mai lung.

Cînd în sfîrşit ajunseră pe moşia Wexton, unul dintre ostaşi dădu de veste. De peste tot se înălțară urale. Madelyne oftă uşurată. Se rezemă de pieptul lui Duncan, simțind cum i se destindeau umerii. Era prea istovită ca să se mai întrebe ce-avea să i se întîmple după ce intra în casa lui Duncan.

În timpul zilei, se lăsase un frig amarnic. Madelyne devenea tot mai nerăbdătoare, pe măsură ce orele de cînd păşiseră pe pămînturile lui Duncan treceau, iar fortăreața lui încă nu se zărea.

Începuse să se întunce, cînd Duncan anunță un popas. Gilard îi ceruse să se oprească, iar Madelyne îşi dădea seama, după schimbul lor de vorbe aspre, că lui Duncan nu-i convenea deloc.

– Eşti mai slab decît captiva noastră? îl întrebă el pe Gilard.

– Nici nu-mi mai simt picioarele, replică fratele său, ridicînd din umeri.

– Lady Madelyne nu s-a plîns, comentă Duncan, după ce le făcu semn oamenilor să se oprească.

– E prea speriată ca să deschidă gura, pufni Gilard. Se ascunde sub mantaua ta şi-ţi plînge la piept.

– Ba n-aş crede, răspunse fratele lui, dînd mantaua la o parte. vezi tu vreo lacrimă, Gilard? îl întrebă, amuzat.

Gilard clătină din cap. Duncan încerca să-l facă să se simtă mai prejos decît frumoasa femeie pe care o ţinea în braţe. Şiretlicul nu-l necăjea deloc, ba chiar îl făcu să chicotească. Acum nu-l mai interesa decît să-şi dezmorţească picioarele şi să tragă o duşcă de bere.

– Poate că-i prea slabă de minte ca să ştie ce-i aia frica, remarcă el, zîmbind.

Cuvintele lui nu-l amuzară pe Duncan. Îl alungă cu o privire destul de fioroasă ca să-l pună pe fugă, apoi descălecă încet.

Madelyne îşi rezemă mîinile pe umerii lui laţi, ca să coboare şi ea. Încercă chiar să zîmbească.

– Gilard se înşală. Nu-s slabă de minte.

Drept răspuns, Duncan zîmbi batjocoritor.

– Acum poţi să-mi dai drumul, cotinuă ea, privindu-l cu o expresie care se voia cît mai trufaşă.

– Dacă-ţi dau drumul, ai să cazi în nas.

– Şi nu ţi-ar face plăcere?

Duncan ridică din umeri, şi dintr-o dată îi dădu drumul.

Of, oribil om mai era! Ştiuse prea bine ce-avea să se întîmple. Madelyne ar fi căzut pe spate, dacă nu se agăţa de braţul lui. Picioarele ei parcă uitaseră cu totul ce îndatoriri aveau.

– Nu-s obişnuită să călăresc atît de mult.

Duncan bănuia că nu era obişnuită deloc să călărească. Doamne, cît îl mai nedumerea! Fără nici o îndoială, Lady Madelyne era cea mai derutantă femeie pe care o întîlnise vreodată. Avea un mers graţios, dar putea fi şi incredibil de împiedicată. Îl lovise de-atîtea ori cu capul în bărbie, încît bănuia că şi-l umpluse de cucuie.

Soarele apusese, şi era aproape întuneric. Madelyne intră încet în pădure, să caute un loc ferit. Ştia să mergea ca o bătrînă şi se ruga ca Duncan să nu se uite la ea.

Cînd reveni din desiş, ocoli tabăra, ca să-şi dezmorţească picioarele înainte de a-l încăleca iar pe Silenus. Se opri cînd ajunse în colţul îndepărtat al luminişului triunghiular, privind în jos spre valea pe unde urcaseră.

Dîre glorioase de roşu pal şi portocaliu viu brăzau cerul, arcuindu-se în jos, ca şi cum s-ar fi rezemat de pămînt, undeva departe. Madelyne încercă să nu ia în seamă zgomotele din spate, admirînd priveliştea, cînd atenţia îi fi atrasă de o lucire apărută dintr-o dată printre copaci.

Luminița dispăru peste o clipă. Curioasă, Madelyne se mută mai la dreapta, pînă zări din nou lumina. Ciudat, dar acum părea să sclipească dintr-o altă direcție a văii.

Dintr-o dată, licăririle se înmulțiră, ca şi cum o sută de lumînări s-ar fi aprins toate în aceeaşi clipă. Pîlpîiau şi clipeau.

Distanța era foarte mare, dar soarele acționa ca o oglindă, făcînd lucirile să se apropie tot mai mult. Ca nişte flăcări... sau reflexe metalice.

Madelyne înțelese. Numai nişte oameni în armuri puteau cauza asemenea luciri.

Şi erau sute şi sute.

CAPITOLUL 5

Dumnezeule mare, voiau să-i atace! Madelyne era prea năucită ca să se mişte. Începu să tremure de frică. Dar faptul că-şi pierdea aşa de uşor controlul o făcu să se înfurie. Îşi trase umerii înapoi, hptărîră să judece raţional. Trase adînc aer în piept, să se calmeze.

În nici un caz nu era datoria ei, ca prizonieră, să-l alerteze pe Duncan de pericol. Putea să tacă şi, imediat ce începea bătălia, să fugă.

Alungă repede din minte acest gînd, cînd îşi dădu seama că urmau să aibă loc noi omoruri. Dacă-i spunea lui Duncan, poate aveau să plece mai repede. Îi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă în căutarea lui.

Duncan stătea înconjurat de ostaşi, cu Gilard alături. Madelyne se strecură printre oameni, oprindu-se în spatele lui Duncan.

– Baroane, aş dori să-ţi spun o vorbă, îl întrerupse ea, cu o voce încordată, care abia se auzea.

Pesemne că de aceea Duncan nu-i luă în seamă cererea. N-o auzise, şi pace.

– Trebuie să-ţi vorbesc, repetă ea, mult mai tare, atingîndu-l pe umăr.

Duncan continuă să n-o iaa în seamă.

Îi dădu încă un ghiont, mai tare.

Ridicînd glasul, Duncan continuă să le vorbească soldaţilor.

Dumnezeule, încăpăţînat mai era! Madelyne începu să-şi frîngă mîinile, tot mai alarmată. Furia puse stăpînire pe ea şi, adunîndu-şi toate puterile, îi dădu o lovitură îndesată cu piciorul, drept în spatele genunchiului.

Îşi dădu seama de nesocotinţa faptei, cînd o durere sfîşietoare o fulgeră în susul pulpei. Singura mîngîiere fu aceea că-i atrăsese atenţia. Duncan se răsuci spre ea cu iuţeala unui lup gata să se repeadă.

Părea mai mult uimit decît furios. Îşi ţinea mîinile în şolduri, cu pumnii strînşi, iar Madelyne, strîmbîndu-se de durere, nu-l mai putu privi în faţă. Se uită în schimb la Gilard, ceea ce o mai linişti, căci fratele mai tînăr al lui Duncan avea cea mai caraghioasă expresie.

– Aş vrea să-ţi spun ceva între patru ochi, declară ea, cînd îl putu privi din nou pe Duncan.

Îngrijorarea din tonul ei îi trezi curiozitatea. Dădu din cap, o luă de braţ şi o trase după el, spre marginea taberei.

Madelyne se poticni de două ori.

Duncan oftă prelung.

– Vin nişte oameni prin vale, începu ea.

Se aştepta la o reacţie imediată, dar Duncan nu făcu decît s-o privească.

Fu nevoită să repete:

– Nişte soldaţi se apropie pe colină. Le-am văzut scuturile reflectînd lumina soarelui. Nu crezi că ar trebui să faci ceva?

Avea să treacă o veşnicie pînă să ia măsuri? Madelyne se gîndi şi la această posibilitate, în timp ce-i aştepta răspunsul.

O privea în modul cel mai tulburător, cu nedumerirea întipărită pe chipul lui prelung, unghiular. Madelynei i se păru că distingea în ochii aceia reci şi cenuşii şi o undă de cinism. Probabil se întreba dacă-i spunea adevărul sau nu.

– În viaţa mea n-am rostit o singură minciună, baroane. Dacă mă urmezi, am să-ţi arăt că spun adevărul.

– De ce m-ai anunţat? o întrebă Duncan.

– De ce? Ca să plecaţi de-aici! răspunse ea, încruntată. Nu vreau să mai moară oameni.

Duncan dădu din cap, mulțumit de răspunsul ei. Îi făcu un semn lui Gilard, care aşteptase în apropiere, încercînd să le audă convorbirea.

– Lady Madelyne abia acum a observat că eram urmăriți, remarcă el, nepăsător.

Gilard nu-şi ascunse surprinderea. Se întoarse s-o privească pe Madelyne.

– Sîntem urmăriți? De cînd ştiai, Duncan?

– De la amiază, răspunse fratele său, ridicînd din umeri.

– Să fie proscrişi? se interesă Gilard, încercînd să-i imite atitudinea nonşalantă.

– Nu-s proscrişi, Gilard.

Cîteva momente domni o tăcere încărcată, pînă cînd pe chipul lui Gilard se ivi înțelegerea.

– Fuge şoarecele după lup? întrebă el.

– Cu voia lui Dumnezeu, de data asta va fi el în fruntea oamenilor, replică Duncan.

Fratele lui zîmbi. Duncan dădu din cap.

– Mă gîndeam să le ieşim în întîmpinare mai aproape de casă, la Creek Crossing, dar şi colinele de mai jos de-aici ne pun în acelaşi avantaj. Spune-le oamenilor să se pregătească.

Gilard se întoarse şi porni grăbit spre poiană, strigînd ordinul de încălecare.

Madelyne era prea copleşită ca să vorbească. Într-un tîrziu, izbucni:

– Va să zică, am avut dreptate! Nu eşti cu nimic mai bun decît Louddon, aşa-i?

Duncan îi ignoră ieşirea furioasă.

– Încalecă pe cal, Madelyne. Îl vom înfrunta împreună pe fratele tău.

Furia o făcea să uite de orice altceva. Nici măcar nu observă pe ce parte încălecase. După ce ajunse în şa, îl văzu pe Duncan apropiindu-se, ca să ia calul de căpăstru, ducîndu-l după el prin luminiş.

– Cum îl cheamă pe calul ăsta? întrebă Madelyne.

– Cal, răspunse Duncan peste umăr. Animalul e un cal, aşa că n-am de ce să-i spun altfel.

– Tocmai cum bănuiam. Eşti aşa de rece şi fără inimă, încît nici nu ţi-ai găsit timp să-i dai un nume armăsarului tău credincios. I-am găsit eu unul. Silenus. Cum ţi se pare?

Duncan refuză să-i răspundă. Gîndurile i se îndreptau deja spre bătălia care-i aştepta. N-avea timp pentru asemenea vorbe neînsemnate.

Ansel apăru alături, cu alt cal, sur şi rotat, ce părea mult mai blînd decît Silenus. Duncan se întoarse, aruncă spre Madelyne căpăstrul, apoi sări în spinarea surului.

Gilard apăru în cealaltă parte a Madelynei, călare pe un cal murg. Şi-l apropie de armăsar, ca să nu-i lase loc să păşească într-o parte.

– Mai au o bună bucată de mers, remarcă el. Îi aşteptăm aici, frate?

– Nu, răspunse Duncan. O să le ieşim în întîmpinare la jumătatea drumului.

Soldaţii se aliniau în spatele celor trei călăreţi, făcînd un tărăboi asurzitor. Madelyne se gîndi că Duncan aştepta să se facă iar linişte, înainte de a da semnalul.

– Eu stau aici pînă vă întoarceţi, îi spuse ea.

În voce i se simţea disperarea. Duncan îi aruncă o privire, apoi clătină din cap şi se uită din nou în jos, spre vale.

– Rămîn aici! repetă Madelyne.

– Nici vorbă, replică el, fără a se osteni măcar s-o privească.

– M-ai putea lega de un copac.

– Ei, Lady Madelyne, doar nu vrei să-i refuzi lui Louddon plăcerea de a-ţi vedea frumoasa faţă, nu-i aşa? o întrebă Gilard, zîmbind. Îţi dau cuvîntul meu că va fi ultimul lucru pe care-l va vedea înainte de moarte.

– Vă bucuraţi amîndoi de lupta asta, nu-i aşa? întrebă Madelyne, cu vocea tremurîndu-i de indignare.

– Ce-i drept, mă cam bucur, ridică din umeri Gilard.

– Eşti la fel de nebun ca fratele tău.

– Ştii bine că avem motive temeinice de a-i dori lui Louddon moartea, declară Gilard, cu zîmbetul ştergîndu-i-se încet de pe buze. La fel cum şi tu ne-o doreşti, cu siguranţă, adăugă el batjocoritor.

Baronul nu părea să le dea nici o atenţie. Madelyne se întoarse din nou spre Gilard.

– Înţeleg de ce vreţi să-l ucideţi pe Louddon. Nu vreau ca tu sau fratele tău să muriţi în confruntarea asta, Gilard. De ce-ai crede că vă doresc moartea?

Gilard se încruntă, nedumerit.

– Mă crezi un neghiob, Lady Madelyne? Vrei să spui că n-ai să-i ţii partea lui Louddon? Doar e fratele dumitale.

– Nu ţin partea nimănui, afirmă Madelyne. Şi nici nu vreau să moară nbimeni.

– A, acum îţi înţeleg planul, replică Gilard, aproape strigînd. Vei aştepta să vezi cine are sorţi de izbîndă, şi abia atunci ai să alegi. Foarte iscusit din partea dumitale.

– Crede ce vrei, răspunse Madelyne. Semeni foarte mult cu fratele tău.

Cînd îi văzu zîmbetul, îi dădu seama că o luase ca pe un compliment.

– Nu te laud pentru asta, Gilard. Din contră. Te dovedeşti la fel de încăpăţînat şi nemilos ca

Duncan. Cred că şi ţie-ţi place să ucizi la fel de mult ca lui, încheie ea.

În sinea ei, se îngrozea de faptul că încerca să-l provoace astfel să-şi piardă cumpătul, dar pe toţi sfinţii, nu era în stare să se stăpînească.

– Mă poţi privi cinstit în ochi, şi să-mi spui că nu mă urăşti? o întrebă Gilard.

Era atît de furios, încît pe gît i se umflase o venă. Madelyne crezu că voia s-o lovească.

– Nu te urăsc, răspunse ea. Aş vrea să pot, recunosc, dar nu te urăsc deloc, Gilard.

– Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă îţi iubeşti sora.

Gilard tocmai voia să-i spună că o socotea cea mai nătîngă femeie pe care o întîlnise vreodată, cînd Duncan îi atrase atenţia. Numaidecît, fratele mai tînăr o lăsă în pace pe Madelyne şi-şi scoase spada.

În sfîrşit, Duncan dădu semalul. Dintr-o dată, Madelyne se simţi atît de îngrozită, încît nu-şi mai putu aminti nici una dintre rugăciuni.

Avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte? Ştia destule despre îndărătnicia lui Duncan ca să prevadă că nu-l interesau sorţii bătăliei.

Încercă să numere soldaţii care urcau pe povîrniş, dar nu reuşi. Acopereau totul, ca lăcustele.

Oare oamenii lui Duncan erau din nou întrecuți de numărul vrăjmașilor?

Avea să iasă un masacru, și numai fiindcă Duncan lupta cu onoare, iar Louddon, nu. Era o descoperire cît se putea de simplă, dar cei asemenea baronului nu puteau să înțeleagă. Era clar că uitase cum îl păcălise Louddon, făcîndu-l să creadă că avea să onoreze pacea trecătoare dintre ei. Așa îl și capturaseră oamenii lui pe Duncan, prin cel mai simplu și mai necistit vicleșug.

Madelyne îl cunoștea pe Louddon mai bine decît Duncan. Fratele ei urma să lupte ca o fiară, dacă mirosea că victoria era de partea lui.

Își spuse că nu-i păsa cine ieșea învingător. Dacă voiau să se ucidă între ei, n-aveau decît. Avea să iasă pe voia lor, nu pe-a ei.

– N-o să-mi pese, șopti ea – și continuă să repete aceste cuvinte, într-o litanie dezănădjduită.

Și totuși, indiferent de cîte ori le rostea, nu reușea să le creadă.

CAPITOLUL 6

Era clar că pe Baronul de Wexton nu-l interesa să aibă elementul surpriză de partea lui. Strigătul său de bătălie răsună peste toate vîlcelele din jur, aproape smulgînd frunzele uscate de pe ramurile copacilor. Se auzi o trîmbiță, dînd un semnal în plus pentru soldații care se apropiau de jos, şi ca şi cum acestea n-ar fi fost de ajuns, tunetul copitelor năvălind în lungul pantei îi anunță cu siguranță pe Louddon şi oamenii lui de pericolul care se apropia.

În timpul coborîrii, Madelyne era prinsă între Duncan şi fratele lui. Ceilalți ostaşi îi înconjurau, cu scuturile ridicate. Deşi Madelyne nu avea nici o pavăză, Duncan şi Gilard o fereau de crengile care ar fi putut-o smulge din şa, ținîndu-şi ridicate scuturile în formă de zmeu.

Cînd oştenii ajunseră pe o creastă de deasupra locului ales de Duncan pentru ciocnire, baronul smuci de frîul armăsarului, strigîndu-i o comandă.

Calul se opri de îndată. Cu mîna cealaltă, Duncan o apucă pe Madelyne de bărbie, silind-o să se uite la el.

Ochii lui cenuşii îi sfidară pe ai ei.

– Să nu-ndrăzneşti să te mişti de-aici.

Vru să-i dea drumul, dar Madelyne îi opri mîna.

– Dacă mori, n-am să vărs nici o lacrimă pentru tine, şopti ea.

La asta, Duncan îi zîmbi.

– Ba ai să verşi destule, răspunse el, pe cît de arogant, pe atîta de blînd.

Madelyne nu avu timp să-i răspundă. Duncan îşi mînă calul, repezindu-se spre lupta care începuse deja, mai jos. Dintr-o dată, Madelyne rămase singură pe creasta golaşă, în timp ce ultimii oşteni ai lui Duncan treceau pe lîngă ea, într-o goană nebunească.

Hărmălaia era asurzitoare. Metalele se ciocneau, răsunînd mai-mai să-i spargă timpanele. Urletele de durere se amestecau cu strigătele victorioase. Madelyne nu se afla destul de aproape ca să distingă chipurile, dar nu scăpa din ochi spinarea lui Duncan. Calul lui sur se vedea uşor în întuneric. Îl privi cu cîtă îndemînare îşi mînuia spada, azvîrlindu-i pe rînd din şei pe toţi duşmanii care-l înconjuraseră.

O clipă, Madelyne închise ochii. Cînd privi din nou, surul dispăruse. Se uită înnebunită peste tot, în căutarea lui Duncan, precum şi a lui Gilard, dar nu-l văzu pe nici unul. Bătălia se apropia încet de ea.

După fratele ei nu se uita, ştiind prea bine că nu l-ar fi găsit în vîltoarea luptei. Spre deosebire de Duncan, Louddon era ultimul care avea să ridice spada. Punea prea mult preţ pe viaţa lui, aşa că lăsa bătălia în seama oamenilor care-i juraseră credinţă. Iar dacă valul luptei se întorcea împotriva lui, urma s-o ia cel dintîi la fugă.

– Lupta asta nu-i a mea!!! răcni Madelyne din răsputeri.

Trase de căpăstru, hotărîtă să plece cît mai repede posibil. Nu voia să mai privească nici un minut. Da, era decisă să-i părăsească pe toţi.

– Vino, Silenus, acum mergem, spuse ea, îmboldind animalul aşa cum îl văzuse pe Duncan făcînd.

Armăsarul nu se urni.

Madelyne smuci de frîu, cu putere, hotărîtă să pună animalul în mişcare. Soldaţii urcau cu iuţeală panta şi trebuia negreşit să se grăbească.

Duncan era furios. Îl căutase pe Louddon peste tot, dar nu găsea nici urmă. Victoria n-avea nici un gust, dacă iar îi scăpa printre degete căpetenia vrăjmaşilor. Aruncă o privire scurtă spre Madelyne

şi văzu, şocat, că lupta începea s-o încercuiască. Îşi dădu seama că fusese atît de preocupat să-l găsească pe Louddon, încît nu se mai gîndise îndeajuns la siguranţa Madelynei.

Îşi aruncă scutul la pămînt, cu un şuierat ascuţit, rugîndu-se ca sunetul să ajungă la urechile armăsarului. Inima i se ridică în gît, pe cînd o lua la fugă spre creastă.

Armăsarul răspunse la semnal, repezindu-se înainte. Acum ar fi lăsat-o pe Madelyne să-l struneasscă, dar fata scăpase hăţurile din mînă.

Silenus sări peste doi ostaşi care tocmai se urcau pe culme, pocnindu-i în capete cu copitele dindărăt. Ţipetele lor le urmară rostogolirea în josul pantei.

Madelyne era în iureşul bătăliei, cu călăreţi şi pedestraşi peste tot în jur, toţi luptînd pe viaţă şi pe moarte. Armăsarul lui Duncan era împiedicat să se mai mişte, de mulţimea oştenilor. Madelyne se ţinea de gîtul lui, rugîndu-se să-i vină sfîrşitul cît mai repede.

Dintr-o dată, îl zări pe Gilard croindu-şi drum spre ea. Mergea pe jos, cu spada însîngerată într-o mînă şi scutul zgîriat în cealaltă, ferindu-se de atacuri din stînga, în timp ce lovea cu dreapta.

Unul dintre soldaţii lui Louddon se repezi spre Madelyne, cu spada ridicată. Avea o privire

înnebunită în ochii sticloşi, ca şi cum n-ar mai fi ştiut ce făcea.

Voia s-o omoare. Madelyne zbieră numele lui Duncan, deşi ştia că viaţa ei depindea numai de agerimea propriei sale minţi. Nu avea altă scăpare decît pămîntul bătătorit, şi sări din şaua calului. Nu se mişcă destul de repede. Lama îşi găsi ţinta, spintecînd o tăietură adîncă în lungul coapsei stîngi a Madelynei. Scoase un ţipăt de durere, dar amuţi în contact cu solul. Căzătura îi tăiase respiraţia.

Mantaua îi căzu grămadă pe umeri. Ameţită, în stare de şoc, Madelyne încercă să se acopere cu ea. O amorţeală binevenită îi cuprinse coasa şi mintea, reînnoindu-i puterile. Se ridică în picioare, aiurită, privind oamenii care se luptau în jur.

Armăsarul lui Duncan o lovi cu botul între omoplaţi, aproape trîntind-o din nou. Madelyne îşi regăsi echilibrul şi se rezemă de flancul calului, care începu s-o apere cu trupul lui de alte atacuri.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, ca o reacţie involuntară faţă de mirosul morţii ce pluta prin văzduh. Gilard îi strigă ceva, dar Madelyne nu-i înţelese cuvintele. Nu putea decît să-l privească, în timp ce Gilard continua să se apropie de ea. Răcni din nou, şi mai tare, însă glasul îi fu acoperit de zăngănelile metalice.

Revoltată de tot acel carnagiu, Madelyne porni şi ea spre Gilard, crezînd că o chemase la el. Se

împletici de două ori, împiedicîndu-se de braţele şi picioarele războinicilor ucişi, care zăceau pe jos ca nişte grămezi de gunoi. Se gîndea doar să ajungă la Gilard, singurul om pe care-l recunoştea în acel codru al distrugerii. N-o părăsea speranţa că avea s-o ducă la Duncan. Atunci urma să fie în siguranţă.

Mai avea doar cîţiva paşi pînă la el, cînd Gilard fu atacat din urmă. Se răsuci spre noul adversar, lăsîndu-şi spatele neprotejat. Madelyne văzu un alt om de-ai lui Louddon gata să profite de ocazie, ridicîndu-şi spada înnegrită, în timp ce se repezea spre ţinta expusă.

Încercă să ţipe un avertisment, dar nu reuşi să scoată decît un scîncet.

Dumnezeule mare, era singura aflată destul de aproape ca să-l ajute. Nu mai şovăi. Desprinse o armă dintre degetele unui leş fără chip. Era un buzdugan greu, cu ţepii de pe măciulie plini de sînge închegat.

Madelyne ridică arma cu ambele mîini, chinuindu-se să-i învingă greutatea. Ţinînd-o de coadă, o trase, mai pe sus, mai pe jos, spre Gilard, unde se opri aproape atingîndu-i spatele cu al ei, şi aşteptă ca duşmanul să atace.

Soldatul nu se descurajă, căci Madelyne n-avea nici o apărare în faţa armurii şi a puterii lui. Un zîmbet hidos îi schimonosi chipul. Cu un strigăt

sfidător, se repezi înainte, spintecînd aerul cu spada sa lungă şi curbată.

Madelyne aşteptă pînă în ultima clipă, cînd ridică buzduganul într-un arc larg. Groaza îi îndoia puterile. Voise doar să se ferească de atac, dar ţepii care ieşeau din capătul ghioagei zdrobiră zalele armurii, înfigîndu-se în carne.

Gilard terminase lupta cu duşmanul din faţă şi se întoarse repede să pornească iar spre Madelyne, fiind cît pe ce s-o doboare la pămînt. Privi tocmai la timp ca să vadă soldatul inamic căzînd la pămînt, cu un urlet oprit în gît şi ţepii buzgudanului înfipţi în mijloc. Rămase atît de uimit, încît îi pieri graiul.

Madelyne scoase un geamăt chinuit. Îşi încrucişă braţele pe pîntec şi se îndoi de şale. Gilard crezu că era rănită şi încercă s-o ajute, atingînd-o uşor pe umăr.

Fata era atît de îngrozită de propria-i faptă, încît nici măcar nu simţi. Pentru ea, bătălia încetase să mai existe.

Duncan văzuse şi el confruntarea. Dintr-o mişcare sări în şa şi-şi mînă calul spre Gilard. Fratele său sări la o parte tocmai cînd Duncan se aplecă s-o prindă pe Madelyne. O ridică în aer şi o trînti pe şa, în faţa lui. Dumnezeu se milostivi de ei, căci coapsa rănită îi scăpă aproape neatinsă.

Bătălia era pe terminate. Ostaşii lui Duncan îi fugăreau spre fundul văii pe ultimii oameni ai lui Louddon.

– Termină odată! răcni Duncan la Gilard, îndreptîndu-şi iar calul spre culme. În timpul luptei, îşi aruncase mantaua şi scutul, aşa că acum apără cu mîinile faţa Madelynei de ramurile ce le tăiau calea.

Madelynei nu-i ardea de ocrotire. Din vina lui, ucisese un om. Încercă să sară din şa, preferînd pămîntul tare în locul atingerii lui ce-i inspira atîta silă.

Duncan nu încercă s-o liniştească. Acum nu-l interesa decît protecţia. Nu încetini pasul pînă nu ajunseră îndeajuns de departe de pericol. Atunci, îşi struni în sfîrşit calul, într-un pîlc de copaci.

Era furios pe sine însuşi că o pusese pe Madelyne într-o asemenea primejdie. Cînd îi văzu lacrimile şiroind pe obraji, scoase un geamăt de frustrare.

Apoi se gîndi s-o liniştească.

– Poţi să laşi plînsul, Madelyne. Fratele tău nu era printre cei morţi. Păstrează-ţi lacrimile pentru altă dată.

Madelyne nici măcar nu-şi dăduse seama că plîngea. Se înfurie atît de tare, încît abia putu articula un răspuns.

– Pînă azi n-am ştiut ce înseamnă adevărata ură, baroane. Martor mi-e Dumnezeu, am să te urăsc pînă-n ziua morţii mele. Şi pot la fel de bine să mor şi acum, continuă ea. Oricum sînt osîndită la flăcările iadului, şi numai din vina dumitale!

Vorbea atît de încet, încît Duncan fu nevoit să se aplece ca s-o audă, pînă-i atinse fruntea cu a lui.

Cuvintele ei n-aveau nici un sens.

– N-asculţi ce-ţi spun? o întrebă, dar fără să ridice glasul. Tocmai ţi-am explicat că fratele tău e în siguranţă, Madelyne. Pentru moment, adăugă el.

– Tu eşti cel care nu mă ascultă, replică Madelyne. Din cauza dumitale, am luat viaţa unui om. E un păcat de moarte iar o parte din vină îţi revine şi dumitale. Dacă nu mă trăgeai după dumneata în luptă, n-aş fi putut să omor pe nimeni.

– Eşti tulburată fiindcă ai ucis? întrebă el, neputîndu-şi ascunde uluirea din grai. Eu am omorît mult mai mulţi, continuă, cu gîndul să-i împace conştiinţa.

– Puţin îmi pasă şi dacă ai ucis legiuni de soldaţi! declară Madelyne. Tu nu ai suflet, aşa că n-are importanţă cîte vieţi răpeşti.

La asta, Duncan nu mai avu ce să-i răspundă. Îşi dădu seama că degeaba ar mai fi contrazis-o. Cu un oftat obosit, mormăi, mai mult pentru sine:

– Ce-am să mă fac eu cu tine?

Madelyne îl auzi, şi se grăbi să-i răspundă:

– Nu-mi pasă ce faci cu mine.

Ridicînd capul să-l privească, îi observă tăietura crestată sub ochiul stîng şi-l şterse de sînge cu mîneca, dar cuvintele ei furioase îi contraziseră blîndeţea gestului:

– Poţi să mă laşi aici, sau poţi să mă omori. Nimic din ce faci n-are nici cea mai mică importanţă pentru mine. Nu trebuia să mă iei cu tine, Duncan.

– Fratele tău a venit să te ia înapoi.

– Nu-i adevărat! A venit să se răzbune pe tine, fiindcă i-ai distrus casa. Dacă ţi-ai deschide minţile cu adevărat, ştiu că te-aş putea convinge care-i adevărul. Dar tu eşti prea încăpăţînat ca să asculţi de cineva. N-are nici un rost să-ţi mai vorbesc. Da, nici un rost! Şi jur că nici n-am să-ţi mai vorbesc vreodată!

Tirada îi secătuise şi ultimele puteri. Termină de şters rana pe cît putea de bine, apoi se înmuie la pieptul lui, fără să-l mai ia în seamă.

Soldaţii li se alăturată şi, în cîteva momente, porniră cu toţii iar spre fortăreaţa Wexton. Un ceas mai tîrziu, numai îndîrjirea o mai împiedica pe Madelyne să se plîngă.

Duncan îi tot atingea, involuntar, coapsa rănită. Mantaua şi poalele rochiei nu prea reuşeau să i-o apere de lovituri. Într-un tîrziu, îşi dădu seama că i se făcea rău.

– Trebuie să ne oprim o clipă, ceru ea.

Îi venea să urle la el, şi să plîngă, dar jurase să nu-şi mai piardă cumpătul.

Duncan dădu din cap, semn că o auzise, dar îşi continuară drumul, aşa că după un timp Madelyne ajunse la concluzia că nu-i păsa de rugămintea ei.

Cît de inuman putea să fie! Deşi nu-i folosea la nimic, înşiră în minte toate epitetele spurcate pe care ar fi vrut să i le arunce în faţă, deşi bagajul ei de cuvinte grosolane era foarte limitat.

– Dacă nu opreşti, am să vărs pe tine.

Ameninţarea ei obţinu rezultatul scontat. Duncan ridică mîna, dînd comanda de oprire.

– De ce ne-am oprit? întrebă Gilard, după ce descălecase, apropiindu-se grăbit. Mai avem puţin şi-am ajuns.

– Lady Madelyne, răspunse Duncan, fără să mai adauge nimic.

Madelyne pornise deja spre adăpostul copacilor, cînd auzi întrebarea lui Gilard.

– Poţi să stai acolo şi să mă aştepţi, Gilard.

Suna ca un ordin. Gilard înălţă o sprînceană, surprins, întorcîndu-se spre fratele său. Duncan se uita după Madelyne, încruntat.

– A trecut printr-un adevărat calvar, se grăbi Gilard s-o scuze, de teamă că Duncan voia s-o pedepsească.

Duncan clătină din cap, urmărind-o cu privirea pînă cînd dispăru în pădure.

– Ceva e în neregulă, mormăi el.

Fratele lui oftă.

– O fi bolnavă, poate?

– Da, şi m-a ameninţat că...

Fără să-şi termine fraza, Duncan porni după Madelyne.

Gilard încercă să-l oprească.

– Las-o puţin singură, Duncan. O să se întoarcă. N-are unde să se ascundă.

Duncan îi dădu mîna la o parte. Văzuse durerea pe faţa Madelynei, şi-i observase şi mersul cu paşi ţepeni.

O găsi rezemată de un stejar noduros, cu capul plecat. Se opri, nedorind s-o deranjeze. Madelyne plîngea. O văzu cum îşi ridică încet mantaua peste cap şi o lăsă să cadă la pămînt. Abia atunci înţelese. Toată partea din stînga a rochiei îi era sfîşiată pînă jos şi plină de sînge.

Duncan nu-şi dădu seama că strigase, pînă cînd Madelyne scoase un scîncet de spaimă. Cînd îi văzu rana, îl cuprinse o asemenea turbare, încît mîinile-i tremurau în timp ce-i desprindea rochia de pe picior. Mergea greu, din cauza sîngelui uscat, iar rana era adîncă, lungă aproape cît antebraţul lui, şi plină de pămînt. Trebuia să fie spălată şi cusută.

– Ah, Madelyne, şopti Duncan cu glas morocănos. Cine ţi-a făcut asta?

Vocea lui suna ca o mîngîiere caldă, iar compasiunea-i era vădită. Madelyne ştia că ar fi izbucnit iar în plîns, dacă-i mai arăta o singură dovadă de tandreţe.

– N-am nevoie de mila ta, Duncan.

Îşi îndreptă umerii, încercînd să-i arunce o privire dispreţuitoare.

– Ia-ţi mîinile de pe picîorul meu. Nu e decent.

Duncan fu atît de surprins, încît nu lipsi mult să zîmbească. Ridicînd privirea, îi văzu flăcările din ochi şi înţelese. Mîndria devenise singura ei apărare. Observase deja cît preţ punea pe stăpînirea de sine.

Privindu-i din nou rana, îşi dădu seama că pe moment nu prea aveau ce să facă. Cu un glas voit ursuz, îi răspunse, în timp ce se ridica:

– De la mine n-o să ai parte de milă, Madelyne. Sînt ca un lup. Nu cunosc simţămintele omeneşti.

Madelyne nu-i răspunse, dar făcu ochii mari. Zîmbind, Duncan îngenunche din nou.

– Lasă-mă-n pace.

– Ba, replică el, scoţîndu-şi pumnalul, pentru a începe să taie o fîşie din rochie.

– Îmi strici rochia! se plînse Madelyne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Madelyne, rochia ta e deja făcută praf.

Cu toată gingăşia de care era în stare, îi înfăşură coapsa cu fişia de material. Tocmai făcea nodul, cînd Madelyne îi împinse umărul.

– Mă doare, protestă ea, în pragul lacrimilor, iritată că nu reuşea să se stăpînească.

– Nu te doare nimic.

Îl privi cu gura căscată, uitînd să mai plîngă. Cum îndrăznea s-o contrazică?! Ea era cea care suferea, nu el.

– Rana va avea nevoie de ac şi aţă, remarcă Duncan.

– În mine n-o să înfigă nimeni acul!

– Eşti o femeie nărăvaşă, Madelyne, comentă el, în timp ce se apleca să-i ridice mantaua.

I-o petrecu pe umeri, apoi o ridică în braţe, cu grijă să-i ferească rana.

Instinctiv, Madelyne îl cuprinse cu braţele pe după gît. Se gîndea să-i scoată ochii, pentru felul îngrozitor în care se purta cu ea.

– Ba tu eşti cel nărăvaş, Duncan. Eu sînt o fecioară blîndă la fire, pe care ai încerca s-o distrugi dac-ai avea prilejul. Şi jur pe Dumnezeu că asta-i ultima dată cînd îţi mai vorbesc.

– A, da, iar tu eşti atît de onorabilă, încît nu-ţi calci niciodată cuvîntul – nu-i aşa, Lady Madelyne?

o întrebă el, ducînd-o înapoi spre oamenii care-i aşteptau.

– Într-adevăr.

Închise ochii şi se rezemă de pieptul lui.

– Ai o minte de lup, ştiai asta? Iar mintea lupilor e foarte îngustă.

Duncan oftă. Madelyne tocmai îşi călcase din nou cuvîntul.

* * *

– Am să fug, să ştii.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare, decît cînd Duncan îi răspunse:

– Ba n-ai să fugi nicăieri.

– Am ajuns acasă! strigă Gilard.

La vederea zidurilor care se înălţau pe cer, în faţa lor, Gilard îşi mînase calul înainte, ca să intre el primul în curtea de jos. Conform ritualului şi tradiţiei, Duncan dorea să fie ultimul care se refugia la adăpostul acelor ziduri groase de piatră.

Drumul spre podul mobil se arcuia ca burta unui şarpe în susul povîrnişului pietros. După ce ultimul dintre oamenii lui trecu peste puntea de scînduri, Duncan îşi mînă calul înainte. Armăsarul era nerăbdător să ajungă în grajd; şi sălta nervos, făcînd ca pe Madelyne s-o doară iar coapsa. Se

strîmbă, fără să-şi dea seama că-l strîngea pe Duncan de braţ.

Privind-o, Duncan îi văzu expresia istovită şi şopti, încruntîndu-se:

– Numaidecît ai să te poţi odihni, Madelyne. Mai rezistă doar puţin.

Madelyne dădu din cap şi închise ochii.

Cînd ajunseră în curte, Duncan descălecă repede şi o luă în braţe, ţinînd-o strîns la piept, în timp ce pornea cu ea spre intrarea în castel.

Soldaţii stăteau înşiraţi pe-o parte şi pe alta a drumului. Gilard aştepta cu doi oameni în faţa uşilor castelului. Dechizînd ochii, Madelyne îl văzu. O privea nedumerit, iar fata nu reuşea să înţeleagă de ce.

Abia cînd se apropiară, Madelyne observă că Gilard nu la ea se uita. Ochii-i erau atraşi spre picioarele ei. Coborînd privirea, fata văzu că mantia nu-i mai ascundea rana. Poalele zdrenţuite ale rochiei se tîrau în urma ei ca un stindard ferfeniţit. Numai sîngele îi mai acoperea piciorul, curgînd roşu pe toată lungimea coapsei.

Gilard se grăbi să deschidă uşile uriaşe, pe lîngă care oamenii păreau nişte bieţi pitici. Un val de aer cald o învăui pe Madelyne, cînd ajunseră în mijlocul unei săliţe.

În jurul ei se afla cazarma soldaţilor. Avea o intrare îngustă, podele de lemn, iar în dreapta erau

dormitoarele pentru oşteni. O scară în spirală ocupa tot peretele din stînga, cu trepte late şi arcuite, ducînd spre odăile de locuit de la primul cat. Toată construcţia avea ceva ciudat de tulburător, dar Madelyne nu putu înţelese ce anume decît o dată ce ajunseră la jumătatea treptelor.

– Scara e pe partea nepotrivită, spuse ea dintr-o dată.

– Ba, Madelyne. E pe partea bună, răspunse Duncan, amuzat.

– Nu-i asta partea cea bună. Scara se construieşte întotdeauna în dreapta zidului. Toată lumea ştie asta, adăugă Madelyne, cu convingere.

Din cine ştie ce motiv, era furioasă că Duncan nu recunoştea acel defect al casei lui.

– Se construieşte pe dreapta, dacă nu se dă anume poruncă să se construiască pe stînga, replică el, pronunţînd răspicat fiecare cuvînt, de parcă ar fi dat o lecţie unui copil încet la minte.

De ce-o fi găsit acea discuţie atît de importantă, Madelyne nu reuşea să înţeleagă. Totuşi, ţinea morţiş să aibă ea ultimul cuvînt.

– Atunci, e o greşeală intenţionată.

Ridică ochii spre el şi regretă că n-o privea, ca să vadă cum se încrunta.

– Tare încăpăţînat mai eşti.

– Încăpăţînată eşti tu, replică Duncan, zîmbind mulţumit.

Gilard venea în urma lor. Conversația i se părea ridicolă, dar era prea îngrijorat ca să facă haz.

Știa că Edmond îi aștepta. Da, fratele lor cel mijlociu trebuia să fie negreșit în sală. Putea fi și Adela acolo. Gilard își dădea seama că acum cel mai îngrijorat era pentru Madelyne. Nu voia să aibă parte de nici o confruntare neplăcută, și nădăjduia să aibă timp pentru a-i vorbi fratelui său, Edmond, despre firea ei atît de blîndă.

Gilard uită pentru o vreme de orice griji, cînd Duncan ajunse la etaj și nu coti spre sala cea mare. O luă în direcția opusă, mai urcă o scară, apoi intră în turn. Aici, treptele era mai înguste, iar cotiturile strînse încetineau procesiunea.

Camera din vîrful turnului era înghețată bocnă. În centrul zidului circular era clădit un cămin. Mai fusese adăugată și o fereastră mare, chiar lîngă șemineu. Stătea larg deschisă, iar vîntul lovea de zid, cu zgomot, obloanele de lemn.

Lîngă peretele din interior se afla un pat. Încercînd să se miște cît mai atent, Duncan o depuse pe Madelyne deasupra păturii. Gilard îi urmase, iar fratele lui, în timp ce punea lemne în vatră, îi ordonă:

– Trimite-o pe Gerty cu ceva de mîncare pentru Madelyne, și spune-i lui Duncan să-și aducă leacurile. Va trebui s-o coasă cu acul.

– N-o să-l lase, replică Gilard.

– Tot o s-o coasă.

– Cine e Edmond?

Întrebarea ei rostită încet îi făcu pe amîndoi fraţii s-o privească. Madelyne se chinuia să se ridice în capul oaselor, încruntată de necaz că nu reuşea. Dinţii începuseră să-i clănţănească de frig şi efort, iar în cele din urmă se prăbuşi la loc pe pat.

– Edmond e fratele nostru mijlociu, îi explică Gilard.

– Cîţi Wextoni sînteţi?

– Cinci, cu totul, răspunse mezinul. Catherine e sora cea mai mare, după care vine Duncan, pe urmă Edmond, apoi Adela, şi la urmă eu, adăugă el cu un zîmbet. Edmond îţi va doftorici rana, Madelyne. Se pricepe la tămăduiri şi, cît ai bate din palme, vei fi însănătoşită.

– De ce?

Gilard se încruntă.

– De ce, ce?

– De ce vreţi să mă însănătoşesc? întrebă ea, cu nedumerire vădită.

Tînărul nu ştiu cum să-i răspundă. Se întoarse să-l privească pe Duncan, sperînd ca acesta dă-i dea Madelynei răspunsul.

Duncan tocmai aprinsese focul, iar acum închidea obloanele. Fără să se întoarcă, porunci:

– Gilard, fă ce ţi-a spus.

Fratele său mai mic înțelese că trebuia să se supună. Ajunsese la uşă, cînd vocea Madelynei se auzi din nou:

– Nu-l chema pe fratele vostru. Pot să-mi văd de rană şi fără ajutorul lui.

– Numaidecît, Gilard.

Uşa se trîti.

În sfîrşit, Duncan se întoarse spre Madelyne.

– Atîta vreme cît te afli aici, n-ai să-mi nesocoteşti nici o poruncă. Ai înțeles?

Venea spre pat, cu paşi înceți şi măsurați.

– Cum aş putea înțelege ceva, my lord? întrebă în şoaptă Madelyne. Eu sînt doar o momeală, nu aşa ai spus? Momelile nu gîndesc.

Şi închise ochii, înainte ca înfățişarea lui fioroasă s-o sperie. Încrucişîndu-şi brațele pe piept, încercă să-şi alunge înfrigurarea.

– Lasă-mă să mor în linişte, şopti ea pe un ton dramatic.

Doamne, cît îşi mai dorea să aibă atîta tărie şi curaj ca să strige la el. Era nespus de nefericită, iar dacă fratele lui o atingea, urma să aibă noi dureri.

– N-am putere pentru oblojelile fratelui dumitale.

– Ba ai, Madelyne.

Glasul lui sunase blînd, dar Madelyne era prea furioasă ca să-i mai pese.

– De ce trebuie să mă contrazici orice-aş spune? mormăi ea. E cel mai nesuferit cusur.

Se auzi o bătaie în uşă. Duncan răcni să intre, în timp ce se ducea înapoi spre cămin, unde se rezemă cu umărul de consolă, privind-o pe Madelyne.

Uşa se deschise scîrţîind şi apăru o femeie vîrstnică. Într-o mînă ţinea o tavă de lemn, iar în cealaltă, un ulcior. Sub braţ strîngea două blănuri. Era trupeşă şi avea ochi căprui, îngrijoraţi. Aruncă o privire grăbită spre Madelyne, apoi se întoarse spre stăpînul ei, cu o plecăciune stîngace.

Madelyne înţelese că slujnica se temea de Duncan, şi i se făcu milă de ea, văzînd cum încerca să facă reverenţa fără a scăpa obiectele din mîini.

Duncan nu-i uşura nici el situaţia. Dădu scurt din cap, apoi îi făcu semn să se apropie de Madelyne. Nici o vorbă de încurajare nu scoase.

Servitoarea era iute de picior, şi de îndată ce văzu semnalul lui Duncan, aproape că alergă spre pat, împiedicîndu-se de două ori pe drum.

Puse tava cu mîncare lîngă Madelyne şi-i întinse ulciorul.

– Cum te cheamă? o întrebă Madelyne, încet, pentru ca Duncan să n-audă.

– Gerty, răspunse femeia.

Apoi mută tava pe cufărul de lemn de lîngă pat şi o acoperi pe Madelyne cu blănurile.

Madelyne zîmbi recunoscător, iar Gerty se simți încurajată să-i învelească bine picioarele cu blana.

– Văd că dîrdîi ca varga, şopti ea.

Nu ştia că era rănită, iar Madelyne închise strîns ochii, fără să scoată un sunet.

Duncan văzu ce se întîmplase şi vru s-o mustre pe servitoare, dar era prea tîrziu. Gerty începuse să-i dea Madelynei de mîncare.

– Îți mulțumesc pentru bunătate, Gerty.

Cuvintele fetei îl uimiră pe Duncan. Îşi privi captiva, cătinînd din cap. În loc s-o dojenească pe slujnică, Lady Madelyne o lăudase.

Deodată, uşa se dădu de perete. Madelyne întoarse capul într-acolo, cu ochii mari de spaimă. În prag apăruse un uriaş, cu mîinile proptite în şolduri şi o căutătură fioroasă pe chip. Cu un oftat obosit, Madelyne înțelese că acela era, aşadar, Edmond.

Gerty trecu în fugă pe lîngă el, ieşind din cameră, în timp ce Edmond se apropia. Îl urma un cîrd de servitori, aducînd tăvi cu tot felul de ulcicuțe ciudate şi tălgeraşe cu apă. Slugile puseră tăvile pe podea, lîngă pat, apoi se întoarseră, înclinîndu-se în fața lui Duncan, şi plecară. Se purtau ca nişte iepuri speriați. Şi de ce nu? se întrebă Madelyne. La urma urmei, în odaie se aflau doi lupi. Cine nu s-ar fi temut?

Edmond încă nu-i adresase nici o vorbă fratelui său. Duncan nu voia să se certe de față cu Madelyne. Știa că s-ar fi înfuriat, speriind-o. Totuși, nu avea de gînd nici să se lase cu una, cu două.

– Nu-ți saluți fratele, Edmond? întrebă el.

Șiretlicul izbuti. Edmond păru surprins de întrebare. Furia i se mai șterse de pe față.

– De ce nu mi-a spus nimeni că plănuiai s-o aduci aici pe sora lui Louddon? Abia acum am aflat că Gilard știuse asta încă de la început.

– Îmi închipui că s-a și lăudat, remarcă Duncan, clătinînd din cap.

– Ba bine că nu!

– Gilard exagerează, Edmond. Nu știa nimic despre intențiile mele.

– Și de ce-ai ținut ascuns planul ăsta, Duncan? se interesă Edmond.

– S-ar fi putut să vă împotriviți, zîmbi fratele său, ca și cum cearta i-ar fi făcut plăcere.

Madelyne observase schimbarea, și era uimită. Cînd zîmbea, Duncan era de-a dreptul chipeș – arăta aproape uman.

– Și cînd ai întors tu spatele unui conflict? strigă Edmond, de se zguduiră pereții.

Fără îndoială, Edmond și Gilard aveau amîndoi probleme cu auzul, își spuse Madelyne.

Edmond nu era atît de înalt ca Duncan, dar semăna cu el mai mult decît Gilard. Şi cînd se încrunta, arăta la fel de fioros.

– Dacă te gîndeşti să ţipi şi la mine, Edmond, interveni atunci Madelyne, trebuie să-ţi spun încă de pe-acum că n-am de gînd să te ascult.

Edmond nu răspunse. O privi lung, cu braţele încrucişate pe piept, pînă cînd Duncan îi spuse să se ocupe de rana ei.

Văzîndu-l că se apropia de pat, Madelyne începu să se teamă din nou.

– Aş prefera să mă lăsaţi în pace, spuse ea, căutînd să-şi ascundă tremurul din voce.

– Preferinţele tale nu mă privesc, replică Edmond, la fel de încet cum îi vorbise şi Madelyne.

Se recunoscu învinsă, cînd Edmond îi făcu semn să-i arate care picior avea nevoie de îngrijiri. Era destul de voinic ca s-o forţeze, iar Madelyne trebuia să-şi cruţe puterile pentru chinurile care o aşteptau.

Duncan veni în cealaltă parte a patului. Se încruntă cînd Edmond atinse piciorul Madelynei, făcînd-o să se strîmbe de durere.

– Mai bine ţine-o, Duncan, spuse el, mai calm, atent la ceea ce făcea.

– Nu! Duncan? nu-şi putu Madelyne ascunde privirea înnebunită din ochi.

– Nu e nevoie, răspunse Duncan.

Privind-o, adăugă:

– Am s-o țin numai dacă va fi nevoie.

Madelyne dădu din cap, în timp ce pe față i se așternea o expresie calmă.

În sfîrșit, Edmond își termină de înșirat leacurile și fu gata să înceapă. O văzu pe Madelyne schițînd un gest regal cu mîna, semn că aștepta. Autoritatea ei aproape că-l făcu să zîmbească.

– Nu ți-ar fi mai ușor să-mi închizi rana cu un cuțit înroșit în foc?

Înainte de Edmond să-i răspundă, Madelyne se grăbi să continue:

– Nu vreau să te învăț meșteșugul, și te rog să nu te simți jihnit, dar mi se pare o barbarie că mă coși cu acul și cu ața.

– O barbarie?

Edmond părea să-i urmărească destul de greu șirul ideilor.

Madelyne oftă. Probabil era prea ostenită pentru a-l face să înțeleagă.

– Poți începe, Edmond, repetă ea. Sînt gata.

– Pot...? întrebă Edmond, privindu-l pe Duncan.

Dar Duncan avea o expresie posomorîtă. Era prea îngrijorat ca să zîmbească.

– Dă-i drumu', mormăi el. Așteptarea e mai grea decît fapta.

Edmond dădu din cap şi nu se mai gîndi la nimic altceva decît la ceea ce avea de făcut. Pregătindu-se pentru ţipetele care aveau negreşit să urmeze, începu să spele rana.

Madelyne nu scoase nici un sunet. La un moment dat, în timpul chinuitorului tratament, Duncan se aşeză pe pat. Imediat, Madelyne îşi ascunse faţa lîngă şoldul lui. Parcă ar fi vrut să se strecoare sub el, ca într-o vizuină. Unghiile i se înfigeau în coapsa lui Duncan, dar se vedea clar că nu-şi dădea seama.

Tocmai cînd era sigură că avea să-nceapă să ţipe, simţi înţepătura acului în piele. În clipa următoare, o învălui întunericul şi nu mai ştiu de nimic.

CAPITOLUL 7

Madelyne dormi aroape douăzeci şi patru de ore. Cînd în sfîrşit deschise ochii, camera era cufundată în umbrele după-amiezii, doar cîteva raze de lumină intrînd printre obloanele închise. Totul se vedea ca prin ceaţă, iar Madelyne se simţea atît de dezorientată încît nici nu-şi mai putea aminti unde seafla.

Încercă să se ridice în capul oaselor, strîmbîndu-se din cauza usturimii, şi-n clipa aceea îşi aminti totul.

Purta o cămaşă albă de bumbac, foarte indecentă, căci abia îi acoperea genunchii, iar mînecile, în schimb, erau prea lungi. Îşi dădu seama că era o cămaşă bărbătească şi, după lăţimea uriaşă de la umeri, bănui că-i aparţinea lui Duncan. Şi el purtase o cămaşă ca aceea cînd dormise lîngă ea, în cort, cu-o noapte în urmă... sau poate cu două nopţi...? Îi era prea somn ca să-şi mai amintească. Închise ochii pentru cîteva clipe, ca să cugete.

Cînd se trezi din nou, îşi dădu seama că cineva o legase la ochi.

– Cine a-ndrăznit asta? mormăi ea cu voce tare.

Legătura era umedă. Madelyne şi-o smulse, cu o sudalmă vrednică de un ţărănoi necioplit. Ciudat, dar i se păru că auzi pe cineva rîzînd. Încercă să desluşească mai bine sunetul, dar o nouă compresă umedă îi fu pusă pe frunte.

Cineva îi vorbea, însă Madelyne nu înţelegea cuvintele. Dintr-o dată, totul deveni limpede. Era în Hades, nu în purgatoriu, la cheremul tuturor monştrilor şi demonilor care încercaseră să-l păcălească pe Odiseu. Acum voiau s-o tragă şi pe ea pe sfoară. Ei bine, puteau să-ncerce cît pofteau!

Şi unde era Odiseu? se întrebă ea. Cum îndrăznea s-o lase singură să se lupte cu demonii lui?

Madelyne simţi o mînă atingîndu-i coapsa. Dădu la o parte noua compresă care-i ardea ochii şi întoarse capul tocmai la timp ca să vadă cine stătea în genunchi lîngă pat.

În clipa următoare ţipă, la vederea uriaşului cu un singur ochi care o privea cu un rînjet pe chipul lui schimonosit. Da, era unul dintre ciclopi, poate chiar căpetenia lor, Polyfem, cel mai nesuferit dintre toţi.

Madelyne strînse pumnul şi-i dădu uriaşului o lovitură puternică. Îi ţintise nasul, dar nimeri alături. Mişcarea o obosi, făcînd-o să cadă cu spatele iar pe saltea, vlăguită.

Şi atunci, îl văzu. Stătea în faţa focului, cu tot trupul lui magnific aureolat de lumină. Era mult mai înalt decît şi-l imaginase, şi mult mai atrăgător.

– Unde-ai fost pîn-acum? strigă ea, încercînd să-i atragă atenţia. Scapă-mă de el, Odiseu, adăugă, arătînd cu degetul spre ciclopul îngenuncheat lîngă pat.

Cînd colo, el nu făcea decît să stea pe loc, privind-o nedumerit. oricît de mare şi puternic era, nu părea prea inteligent.

– Trebuie să lupt singură de fiecare dată? întrebă Madelyne, ridicînd vocea pînă cînd începu s-o doară gîtul de efort; încercă să-l înduplece. Îţi promit c-am să te iert pentru că l-ai lăsat pe Louddon să-mi facă atîta rău, dar dacă acum nu mă aperi, n-am să te mai iert!

Odiseu nu părea prea preocupat să-i obţină iertarea. Abia îl mai vedea, ştia că în curînd avea să plece, şi înţelese că trebuia să-l ameninţe şi mai sever dacă voia să obţină de la el vreun ajutor.

– Dacă mă părăseşti, Odiseu, am să trimit pe cineva după tine să-ţi facă educaţia. Da! întări ea, înfierbîntîndu-se. Pe cel mai înfricoşător dintre toţi războinicii am să-l trimit. Pleacă numai, şi-ai să

vezi ce-o să se-ntîmple! Dacă nu mă scapi de el, declară ea, arătînd spre ciclop cu un gest dramatic, am să-l trimit pe Duncan după tine!

Fu atît de mulțumită de sine însăși, încît închise ochii, cu un oftat. Era sigură că-l înspăimîntase pe cel mai magnific dintre eroi, puternicul Osideu, amenințîndu-l că avea să-l trimită pe Duncan după el.

Îndrăzni să-i arunce o privire, şi zîmbi victorios. Odiseu părea îngrijorat. Şi nu era de ajuns. Dacă avea să se lupte cu un ciclop, trebuia să se înfurie de-a binelea.

– Duncan e cu adevărat un lup, înțelegi, şi te va sfîşia în bucăți, dacă aşa-i spun eu, se lăudă ea. Va face tot ce-i cer eu – uite-aşa!

Şi încercă să pocnească din degete, dar nu prea reuşi.

Închise iar ochii, cu senzația că tocmai cîştigase o luptă importantă – şi numai folosind vorbe blînde, îşi reaminti ea. Nu recursese deloc la forță.

– Sînt şi voi rămîne o fecioară blîndă! strigă ea. A dracului să fiu de nu!

* * *

Timp de trei zile şi trei nopți, Madelyne înfruntă monştrii mitologici care tot apăreau şi

încercau s-o răpească şi s-o ducă la Hades. Odiseu era mereu acolo lîngă ea, ferind-o de fiecare atac, la poruncile ei.

Uneori, uriaşul cel încăpăţînat conversa cu ea. Îi plăcea s-o întrebe despre trecutul ei, iar Madelyne, cînd înţelegea întrebările, îi răspundea numaidecît. Pe Odiseu părea să-l intereseze îndeosebi o anumită perioadă din copilăria ei. Voia să-i spună cum fusese viaţa după moartea mamei sale, cînd Louddon o luase în grija lui.

Madelynei nu-i plăcea să răspundă la aceeste întrebări. Voia să vorbească numai despre viaţa ei cu Părintele Berton. Totuşi, nu dorea nici ca Odiseu să se supere şi s-o părăsească, aşa că-i îndura introgatoriile.

– Nu vreau să vorbesc despre el!

Izbucnirea ei vehementă îl trezi din somn pe Duncan. Nu ştia despre ce mai vorbea acum, dar se apropie grăbit de patul ei, unde se aşeză, luînd-o în braţe.

– Gata, taci, îi şopti el. Culcă-te la loc, Madelyne.

– Cînd m-a adus înapoi de-acasă de la Părintele Berton, s-a purtat atît de îngrozitor... Se strecura la mine-n cameră în fiecare noapte. Stătea la picioarele patului şi simţeam cum se uita la mine. Mi-era teamă că, dacă deschideam ochii...

– Nu te gîndi la Louddon acum, spuse Duncan, întinzîndu-se pe pat, ca s-o cuprindă în braţe.

Deşi avea grijă să-şi ascundă reacţiile, în sinea lui tremura de furie. Ştia că Madelyne nu înţelegea ce-i spunea, dar el înţelegea prea bine.

Calmată de atingerea lui, Madelyne adormi la loc. Dar nu se odihni mult timp, şi cînd se trezi constată că Odiseu era tot acolo, de veghe. Cînd îl avea alături, nu-i mai era teamă. Odiseu era cel mai minunat războinic. Era puternic şi arogant, deşi nu-l învinuia pentru acest cusur, şi avea o inimă foarte bună.

Mai era şi jucăuş. Jocul lui favorit era acela de a-şi schimba înfăţişarea. Se întîmpla atît de repede, încît Madelyne nici n-avea timp să-şi tragă răsuflarea de mirare. Se prefăcea că era Duncan, şi-n clipa următoare iar era Odiseu. Şi o dată, într-o noapte, cînd Madelyne se temea foarte tare, luase chiar şi chipul lui Ahile, doar ca s-o amuze. Nu avea cizmele în picioare, iar Madelyne îl prevenise de îndată să-şi ferească tendoanele de lovituri. Sugestia ei păruse să-l nedumerească pe Ahile, determinînd-o pe Madelyne să-i aducă aminte că mama lui îl scufundase cu capul în jos în apele vrăjite ale Styxului, făcîndu-l invincibil, în afara micii părticele de deasupra călcîiului, de unde-l ţinuse ca să nu-l ia curentul.

– Apa nu ți-a atins tendoanele, iar acolo ai rămas vulnerabil, îi spuse ea. Înțelegi ce vreau să zic?

Nu părea să înțeleagă deloc. Pe chip i se citea nedumerirea. Poate că mama lui nu avusese timp să-i povestească. Madelyne oftă, privindu-l cu tristețe. Știa ce avea să i se întîmple lui Ahile, dar n-o lăsa inima să-i spună să se ferească de săgețile rătăcite. Probabil avea să afle destul de curînd. Cu gîndul la viitorul lui, începu să plîngă.

Deodată, eroul se ridică și porni spre ea. Acum nu mai era Ahile, ci redevenise Duncan, care o luă în brațe ca s-o liniștească. Ciudat, dat atingerea lui părea aidoma cu a lui Odiseu.

Madelyne insistă ca Duncan să se culce lîngă ea, apoi se întinse imediat deasupra lui, privindu-l în ochi.

– Părul meu e ca o perdea, îi spuse ea, care-ți ascunde chipul de toată lumea, în afară de mine. Ce zici de asta, Duncan?

– Deci, acum iar sînt Duncan? întrebă el. Nu știi ce vorbești, Madelyne. Arzi toată ca focul, de febră. Asta am de zis, și nimic mai mult.

– Ai să chemi un preot? întrebă Madelyne, cu ochii umplîndu-i-se de lacrimi.

– Ai dori asta?

– Nu! strigă ea. Dacă vine aici un preot, voi şti că sînt pe moarte. Şi încă nu-s gata să mor, Duncan. Mai am prea multe de făcut.

– Şi ce ai dori să faci? se interesă Duncan, zîmbind la vederea expresiei ei fioroase.

Dintr-o dată, Madelyne se aplecă şi-şi frecă nasul de bărbia lui.

– Cred că aş dori să te sărut, Duncan. Te superi?

– Madelyne, trebuie să te odihneşti.

Încercă să treacă lîngă ea, dar fata se ţinea scai de el. N-o forţă, de teamă să n-o lovească. Ba chiar, îi şi plăcea s-o ţină astfel.

– Dacă mă săruţi doar o dată, am să mă odihnesc, îi promise ea.

Fără să-i lase timp să răspundă, îi cuprinse obrajii în palme, lipindu-şi faţa de a lui.

Şi, Doamne, cum îl mai sărută! Gura-i era fierbinte, deschisă şi incredibil de aţîţătoare. Era un sărut atît de lacom şi pasional, încît Duncan nu putu să nu răspundă. Încet, braţele lui îi încercuiră talia. Cînd îi simţi pielea caldă, îşi dădu seama că poalele cămăşii se ridicaseră. Mîinile lui îi mîngîiară fesa netedă şi nu peste mult fu la rîndul său cuprins de febră.

În timp ce-l săruta, Madelyne era complet sălbatică şi necontrolată. Gura i se tot întorcea

peste a lui, la stînga şi la dreapta, limba intra şi mîngîia, pînă cînd rămase cu răsuflarea tăiată.

– Cînd te sărut, nu vreau să mă mai opresc, îi spuse ea lui Duncan. Ăsta-i un păcat, nu-i aşa?

Duncan observă că nu părea să aibă remuşcări după ce-şi rostise mărturisirea, şi presupuse că febra îi alungase orice urmă de sfială.

– Vreau să stai culcat pe spate, Duncan. Aş putea să-mi fac poftele cu tine, dac-aş vrea.

Exasperat, Duncan oftă. Dar oftatul îi deveni geamăt, cînd Madelyne îi înhăţă mîna şi, cu îndrăzneală, i-o aşeză peste unul dintre sînii ei.

– Nu, Madelyne, mormăi Duncan, deşi nu-şi retrase mîna.

Dumnezeule, era atît de caldă! Sfîrcul i se întări, cînd degetul lui mare începu instinctiv să-l maseze senzual. Duncan gemu încă o dată.

– Nu-i momentul potrivit pentru drăgostire. Habar n-ai ce faci cu mine, aşa-i?

O, Doamne, glasul îi suna la fel de aspru ca urletele vîntului de-afară.

Imediat, Madelyne începu să plîngă.

– Duncan? Spune-mi că sînt însemnată pentru tine. Chiar dacă e o minciună, spune-mi-o oricum.

– Da, Madelyne, eşti o făptură foarte însemnată pentru mine, replică el, cuprinzînd-o cu braţele de mijloc şi întorcîndu-se cu ea într-o parte. Ăsta-i adevărul.

Ştia că trebuia să ia distanţă, altfel ar fi pierdut lupta cu tortura aceea dulce. Totuşi, nu putu să n-o mai sărute o dată.

Asta păru s-o împace. Înainte ca Duncan să mai tragă aer în piept, Madelyne adormi.

Febra domnea peste mintea Madelynei şi viaţa lui Duncan. Nu îndrăznea s-o lase singură, cu Gilard sau Edmond. Cînd firea ei pătimaşă se răzvrătea din nou, nu voia ca şi fraţii lui să aibă parte de acele sărutări. În asemenea momente nestăpînite, nimeni nu trebuia să-i dăruiască Madelynei alinarea – numai el.

În sfîrşit, prin cea de-a treia noapte, demonii o lăsară pe Madelyne în pace. În dimineaţa celei de-a patra zile, se trezi secătuită de orice vlagă, stoarsă ca ştergarele umede împrăştiate pe podea. Duncan stătea aşezat pe scaunul de lîngă cămin. Părea frînt de oboseală, iar Madelyne vru să-l întrebe dacă se îmbolnăvise şi el. Însă tocmai cînd voia să deschidă gura ca să-i vorbească, Duncan observă că îl privea. Sări în picioare cu iuţeala unui lup şi veni pîngă pat. Ciudat, dar părea să aibă pe chip o expresie de uşurare.

– Ai avut febră, o anunţă el, pe un ton ursuz.

– Va să zică, de-asta mă doare gîtul.

Doamne, abia dacă-şi recunoştea propria voce. Suna îngroşată şi spartă.

Madelyne se uită prin cameră, observînd îngrămădeala din jur. Clătină din cap, nedumerită. Avusese loc o luptă, în timp ce ea dormea?

Cînd se întoarse pe Duncan să-l întrebe de era cu toată acea dezordine, îi zări expresia amuzată.

– Te doare gîtlejul? întrebă el.

– Şi asta te distrează? replică Madelyne, nemulţumită.

Duncan clătină din cap, deşi continua să zîmbească.

Dumnezeule, ce bine arăta în acea dimineaţă! Era îmbrăcat în negru, o culoare austeră, desigur, dar cînd surîdea, ochii aceia cenuşii nu mai arătau reci sau ameninţători. Îi amintea de cineva, însă Madelyne nu-şi putea da seama de cine anume. Era sigură că ar fi ţinut minte dacă întîlnise vreun om care să semene cît de cît cu Baronul Wexton. Totuşi, îi minte-i stăruia amintirea vagă a unui alt chip...

Duncan îi rupse firul gîndurilor.

– Acum, că te-ai trezit, voi trimite o servitoare să te îngrijească. N-ai să ieşi din odaia asta pînă nu te însănătoşeşti, Madelyne.

– Am fost bolnavă rău?

– Da, foarte foarte rău bolnavă, recunoscu el, întorcîndu-se spre uşă.

Părea nespus de grăbit să scape cît mai repede de ea. Madelyne îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi, privind în urma lui Duncan.

– Dumnezeule, cred că arăt mai rău ca o sperietoare de ciori, mormăi ea.

– Ba bine că nu.

În glasul lui se simţea că zîmbea. Madelyne se încruntă, strigînd apoi:

– Duncan? Cît timp am avut febră?

– Trei zile şi mai bine, Madelyne, răspunse Duncan, întorcîndu-se să-i vadă reacţia.

Madelyne îl privea uimită.

– Nu-ţi mai aminteşti nimic, nu-i aşa? o întrebă el, cu acelaşi zîmbet.

Complet nedumerită, clătină din cap. I se părea foarte ciudat faptul că Duncan găsea motive să se amuze de cele mai nepotrivite lucruri.

– Duncan?

– Da?

Îi distinse exasperarea din glas, şi nu-i plăcu deloc.

– Unde-ai fost în astea trei zile? Aici în cameră, cu mine, tot timpul?

Uşa începuse să se închidă în urma lui. Madelyne nu credea că avea să-i mai răspundă, pînă cînd îi auzi glasul de afară, puternic şi hotărît:

– Nu!

În sfîrşit, uşa se trînti.

Madelyne nu credea că spunea adevărul. Nu-şi mai amintea ce se întîmplase, dar ştia instinctiv că Duncan nu se clintise de lîngă ea.

De ce nu recunoştea adevărul?

– Ce om contradictoriu eşti... şopti ea.

În voce i se simţea un zîmbet.

CAPITOLUL 8

Madelyne stătea aşezată pe marginea patului, aşteptînd ca picioarele ei să-şi regăsească puterile. Trecuseră doar cîteva momente de la plecarea lui Duncan, cînd se auzi o bătaie sfioasă în uşă. Madelyne răspunse, iar în cameră intră o femeie. Servitoarea era slabă ca un băţ, cu umeri aduşi, frunte lată, brăzdată de griji, şi o privire hăituită. Se apropie de pat, păşind cu greutate.

Părea gata s-o zbughească, iar Madelyne înţelese dintr-o dată că-i era teamă. Tot arunca priviri spre uşă.

Zîmbi, încercînd să alunge grijile slujnicei, deşi timiditatea acesteia o nedumerea.

Femeia ţinea ceva la spate. Încet, dădu la iveală traista, apoi bolborosi:

– Ţi-am adus bagajul, my lady.

– Eşti foarte bună, răspunse Madelyne.

Îşi dădu seama că lauda ei o bucura pe femeie. Nu mai părea la fel de îngrijorată, doar cam nedumerită.

– Nu înţeleg de ce te temi astfel de mine, continuă Madelyne, hotărîtă să se desluşească. N-am să-ţi fac nici un rău, îţi dau cuvîntul meu de cinste. Ce ţi-au spus fraţii Wexton, de ţi-e aşa de frică?

Felul fără ocolişuri cum îi vorbea o ajută pe servitoare să se mai liniştească.

– Nu mi-au zis nimic, my lady, da' nici surdă nu-s. Am auzit toate răgetele care răsunau de-aici cît era ziulica de lungă, şi mai mult vocea dumitale se-auzea.

– Am strigat? întrebă Madelyne, îngrozită. Fără doar şi poate, femeia nu auzise bine.

– Ba bine că nu, răspunse slujnica, dînd din cap cu convingere. ştiam că te muncea febra şi n-aveai ce face. Într-un momenţel vine şi Gerty, cu demîncarea. Eu am să te-ajut să-ţi schimbi straiele, dacă asta ţi-i voia.

– Mi-e foame, într-adevăr, remarcă Madelyne.

Îşi îndoi picioarele, încercîndu-le tăria.

– Şi mai sînt şi slabă de puteri ca un prunc. Cum te cheamă?

– Maude mi-au pus numele după regină, răspunse servitoarea. Aia moartă, desigur, de

vreme ce Regele William al nostru nu şi-a luat încă o nevastă.

Madelyne zîmbi.

– Maude, crezi că aş putea face o baie? Mă simt atît de năclăită...

– O baie, my lady? repetă Maude, părînd îngrozită. În toiul iernii?

– Sînt deprinsă să fac cîte o baie în fiecare zi, Maude, şi pare să fi trecut o veşnicie de cînd...

– O baie pe zi? Da' de ce?

– Îmi place să fiu curată, răspunse Madelyne.

Privind-o lung pe slujnică, îşi spuse că şi femeia aceea cumsecade ar fi avut nevoie de o baie, dar nu spuse nimic, ca să n-o jignească.

– Crezi că stăpînul tău mi-ar permite asta?

Maude ridică din lume.

– Ai voie să primeşti tot ce ceri, atîta vreme cît nu ieşi din odaie. Baronul nu vrea să te îmbolnăveşti iar, de oboseală. Cred c-am să pot găsi o covată pe-aici, şi-am să-l pun pe omul meu să urce scara cu ea.

– Ai familie, Maude?

– Da, un bărbat de treabă şi-un băiat aproape la cinci veri acuma. Tare şturlubatic mai e.

O ajută pe Madelyne să se ridice şi o conduse pînă la scaunul de lîngă vatră.

– Pe băiatul meu îl cheamă William, continuă ea. Da' i-am pus numele după regele care-a murit, nu după ăl de cîrmuieşte acuma.

Uşa se deschise şi intră încă o servitoare, aducînd grăbită o tavă cu bucate.

– Gerty, îi strigă Maude, n-ai de ce să-ţi fie frică. Nu-i neghioabă, aşa cum credeam noi.

Gerty zîmbi. Era o femeie masivă, cu ten curat şi ochi căprui.

– Eu aicea mi-s bucătăreasa, o informă ea pe Madelyne. Auzii că eşti drăgălaşă. Da' cam slăbuţă, mult prea slăbuţă. Să mănînci bucatele-astea pîn-la ultima bucăturică, că de nu, primu' vînticel mai zdravăn te suflă de pe picioare.

– Vrea să facă baie, Gerty, anunţă Maude.

Bucătăreasa înălţă o sprînceană.

– Atuncea, cred că poate s-o facă. Numa' să nu dea nimeni vina pe noi dacă răceşte.

În timp ce făceau ordine în cameră, cele două femei continuară să sporovăiască. Se vedea clar că erau bune prietene, iar Madelyne le asculta cu mare plăcere taifasul.

O ajutară şi să-şi facă baia. Cînd ciubărul fu luat afară din cameră, Madelyne era frîntă de oboseală. Se spălase şi pe cap, dar dura o veşnicie pînă să i se usuce părul. Aşezîndu-se pe o blană moale, în faţa focului, începu să-şi răsfire şuviţele, ca să i se usuce mai repede. Cu un căscat foarte

neelgant pentru o lady, se întinse pe pielea de animal, cu gîndul de a se odihni cîteva momente. Era doar în cămaşă, dar nu voia să se îmbrace pînă nu-şi împletea părul.

Duncan o găsi dormind adînc, pe o parte, în faţa căminului. Îşi ţinea picioarele aurii strînse la piept, iar părul îi acoperea aproape toată faţa.

Nu-şi putu stăpîni zîmbetul. Îi amintea de o pisicuţă ghemuită la căldurică – şi probabil avea să îngheţe, dacă n-o lua mai repede de-acolo.

Madelyne nici nu deschise ochii cînd Duncan o ridică în braţe, ducînd-o la pat. Se ghemui doar la pieptul lui, instinctiv, făcîndu-l să zîmbească.

Duncan o culcă în mijlocul patului şi o acoperi. Încerca să se poarte cît mai distant, dar nu se putu abţine să nu-i mîngîie obrazul neted şi mătăsos.

Trebuia să ia distanţă, pînă cînd rezolva toate problemele care-l tulburau. Şi totuşi, imediat ce se hotăra s-o evite pe Madelyne, îi pierea toată buna dispoziţie. Cu o vorbă de ocară, Duncan închise încet uşa în urma lui.

* * *

Madelyne era încă destul de slăbită pentru ca izolarea forţată să n-o deranjeze. Totuşi, după încă două zile, vizitată doar din cînd în cînd de Gerty şi

Maude, începuse să se simtă ca într-o închisoare. Îşi tot spunea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că Duncan, după cîte se părea, uitase de ea. Dumnezeule, nu era deprinsă să fie uitată de toată lumea?

Mai trecură alte două zile, iar acum Madelyne era gata să se arunce pe fereastră, doar ca să aibă un program mai variat. Îi venea să urle de-atîta plictiseală.

Stătea lîngă fereastră cu privirea spre asfinţit, gîndindu-se la Duncan.

Îşi spuse că probabil mintea ei îl plăsmuise, căci chiar cînd se gîndea cît de mult ar fi dorit să-l vadă, Duncan apăru pe neaşteptate. Uşa se deschise, lovindu-se cu zgomot de zid, şi baronul apăru în prag, arătînd fioros şi puternic, şi mult prea chipeş pentru liniştea ei sufletească. Pe toţi sfinţii, s-ar fi putut holba la el toată seara.

– Edmond o să-ţi scoată acum firele, o anunţă el.

Intră în cameră şi se duse pînă în faţa vetrei, unde se opri cu braţele încrucişate pe piept şi un aer de plictiseală.

Răceala lui o rănea pe Madelyne, dar fata era hotărîtă să nu arate. Îl privi cu o expresie pe care şi-o dorea cît mai liniştită.

– Aş dori să ştiu ce-ai să faci cu mine, Duncan, spuse ea, coborîndu-şi ochii spre pardoseală.

Da, întotdeauna cînd îl avea pe Duncan în față, îi pierea șirul gîndurilor. Nu înțelegea această reacție, dar se împăcase cu soarta. Baronul putea s-o tulbure fără a scoate o vorbă.

– Te gîndești să mă ții ferecată în odaia asta toată viața? întrebă ea, întorcîndu-se iar cu fața spre fereastră.

Îngrijorarea ce răzbătea din vocea ei îi aduse lui Duncan un zîmbet pe buze.

– Madelyne, spuse el, ușa nu era zăvorîtă.

– Îți arde de șagă? replică ea, întorcîndu-se cu o privire neîncrezătoare. Vrei să spui că n-am fost încuiată în turnul ăsta toată săptămîna?

Dumnezeule, îi venea să urle!

– Aș fi putut să fug?

– Ba să fugi n-ai fi putut, dar puteai să părăsești odaia, răspunse Duncan.

– Nu te cred! declară Madelyne, încrucișîndu-și brațele pe piept, într-o imitație batjocoritoare a poziției lui. Mă minți, doar ca să mă faci să mă simt prost. Și ai de partea ta un avantaj nedrept, Duncan, pentru că eu nu mint niciodată – niciodată! Prin urmare, conchise ea, nu luptăm cu aceleași arme.

Chiar atunci, în ușa deschisă apăru Edmond. Fratele cel mijlociu era încruntat ca de obicei. Totuși, părea și temător, și o privi pe Madelyne o vreme, înainte de a înainta în cameră.

– De data asta, ai s-o ții cu forța, îi spuse el lui Duncan.

Aruncînd o privire îngrijorată spre baron, Madelyne observă că zîmbea.

– Madelyne nu mai are febră, Edmond, și e cuminte ca o pisicuță, remarcă Duncan.

Apoi se întoarse spre ea și o instrui să se întindă pe pat, pentru ca Edmond să-i poată scoate bandajele.

Madelyne dădu din cap. Știa ce era de făcut, dar sfiala îi învingea judecata.

– Dacă ieșiți amîndoi pentru cîteva clipe, am să mă pregătesc.

– Cum să te pregătești? întrebă Duncan.

– Sînt... sînt o'lady... se bîlbîi Madelyne. N-am să-l las pe nici unul din voi să vadă altceva decît rana. Pentru asta vreau să mă pregătesc.

Roșise destul de tare pentru ca Duncan să-și dea seama că vorbea serios. Edmond începu să tușească, dar oftatul fratelui său fu mai puternic.

– Nu e momentul pentru sfială, Madelyne. Crede-mă, ți-am văzut deja... picioarele.

Madelyne își îndreptă umerii, încruntîndu-se la el, apoi se duse grăbită la pat. Luă o blană care căzuse pe jos, se înfășură cu ea, apoi își trase veșmintele pînă sub șolduri și începu să desfacă bandajul.

După ce şi-l scoase, Edmond îngenunche lîngă ea. Madelyne îi observă sub ochiul stîng o pată negricioasă. Se întrebă ce păţise, după care îşi spuse că probabil îl învineţise unul dintre fraţii lui. Ce oameni brutali, reflectă ea, deşi nu putu să nu observe cu cîtă gingăşie îi scotea Edmond din piele firele cleioase.

– Mă pişcă doar puţin, şi atîta tot, Edmond, îi spuse ea cu uşurare.

Duncan venise şi el lîngă pat. Părea gata să se repeadă la ea, dacă se clintea din loc.

Madelyne se simţea tot mai ruşinată, în faţa celor doi bărbaţi care-i priveau coapsa. Începea s-o biruiască din nou ruşinea şi, cu gîndul de a-i distrage atenţia lui Duncan, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

– De ce sînt zăvoare de ambele părţi ale uşii?

– Ce? întrebă el, privind-o mirat.

– Uşa are belciuge pentru zăvor şi pe-o parte, şi pe alta, explică ea grăbită, prefăcîndu-se foarte preocupată de acel fleac ridicol. De ce?

– Madelyne, se grozăvi Duncan, cu o lucire poznaşă în ochi, motivul e acelaşi pentru care şi scara e construită pe stînga.

– Şi anume?

– Pentru că aşa vreau eu.

– Halal motiv! pufni Madelyne.

Continuă să zîmbească, pînă-şi dădu seama că-l ţinea de mînă. Îi dădu drumul repede şi se întoarse spre Edmond.

Fratele mijlociu îl privea pe Duncan. Ridicîndu-se în picioare, anunţă:

– S-a lecuit.

Madelyne îşi privi coapsa marcată de o linie urîtă, în zigzag, care o făcu să se strîmbe. Totuşi, se reculese repede, ruşinată. Doar nu era o femeie deşartă.

– Îţi mulţumesc, Edmond, spuse ea, acoperindu-şi piciorul.

Duncan nu văzuse bine, şi se aplecă să tragă pielea de animal la o parte. Madelyne îi înlătură mîna, apoi apăsă marginea acoperitorii pe pat.

– A zis că s-a lecuit, Duncan.

Era clar că Duncan voia să vadă cu ochii lui. Madelyne scoase un ţipăt speriat, cînd baronul smulse blana. Încercă să-şi împingă rochia în jos, dar Duncan îi apucă mîinile şi, încet, ridică poalele cămăşii pînă-i dezvălui toată coapsa.

– Nu s-a infectat, remarcă Edmond, privind din cealaltă parte a patului.

– Da, s-a tămăduit, confirmă şi Duncan, dînd din cap.

– Nu l-ai crezut pe fratele tău? întrebă Madelyne şocată, în timp ce-şi netezea rochia.

Duncan şi Edmond schimbară o privire pe care fata nu reuşi s-o înţeleagă.

– Sigur că nu l-ai crezut, bombăni ea. Probabil că tot tu i-ai învineţit şi ochiul, adăugă, fără să-şi mai ascundă dezgustul. Nici nu m-aaş aştepta la altceva, de la fraţii Wexton.

Exasperat, Duncan se întoarse şi porni spre uşă, cu un oftat zgomotos. Edmond rămase pe loc, privind-o încruntat pe Madelyne încă vreo cîteva momente, apoi îşi urmă fratele.

– Ştiu că ai primit poruncă să-mi oblojeşti rana, Edmond, dar totuşi îţi mulţumesc.

Madelyne era sigură că omul acela ursuz avea să-i calce în picioare recunoştinţă, şi se pregăti să-i primească ocările. Dar, spre dezamăgirea ei, Edmond nu spuse nimic. Cum să le arate Wextonilor că era o fecioară binecrecsută, dacă nu i-o îngăduiau cu nici un prilej?

– Cina va fi gata peste un ceas, Madelyne, anunţă Duncan. Poţi să mănînci cu noi, în sală, cînd va veni Gilard să te aducă.

După aceste cuvine, baronul ieşi. Edmond însă se opri o clipă, întorcîndu-se încet spre Madelyne. Părea să cumpănească o hotărîre.

– Cine e Polyfem?

Madelyne făcu ochii mari. Ce întrebare ciudată!

– Păi, a fost un uriaş, căpetenia ciclopilor din străvechea poveste a lui Homer, răspunse ea. Polyfem era un gigant îngrozitor, cu un singur ochi enorm în frunte. I-a mîncat pe soldaţii lui Odiseu la cină, adăugă ea, ridicînd delicat din umeri.

Lui Edmond nu-i plăcu deloc răspunsul ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu...! bombăni el.

– Nu trebuie să iei numele Domnului în deşert, îl dojeni Madelyne. Şi de ce mă întrebi cine-a fost Polyfem?

După sunetul paşilor care se îndepărtau, deduse că Edmond n-avea să-i răspundă.

Era limpede că Duncan lăsase uşa deschisă doar ca s-o pună la încercare. Madelyne ar fi vrut să creadă asta... pînă cînd îşi aminti că Edmond ieşise ultimul.

De jos se auzeau sunete, atrăgînd-o pe Madelyne la uşă. Se aplecă peste balustrada scării, ciulind urechile ca să audă, dar distanţa era prea mare ca să distingă vreo vorbă. În sfîrşit, se lăsă păbugaşă şi se întoarse să revină în cameră. Văzu zăvorul lung de lemn rezemat de perete şi, pradă unui impuls, îl luă şi-l tîrî după ea în odaie, unde-l ascunse sub pat, zîmbind la gîndul acelei fapte îndrăzneţe.

– Poate-mi va veni cheful să mă închid pe dinăuntru, Duncan, numai ca să nu te las pe tine să mă zăvorăşti aici!

Auzind sunet de paşi, se ridică şi merse grăbită la fereastră, netezindu-şi rochia şi părul, cu o expresie cît mai liniştită pe faţă.

Gilard nu era încruntat – mare surpriză! Părea în plină formă, gătit în culorile pădurii primăvara. Verdele cald îl făcea să arate foarte chipeş.

Cu glasul plin de tandreţe, spuse:

– Lady Madelyne, aş dori să vorbim puţin, înainte de a ne duce jos.

O privi îngrijorat, apoi îşi duse mîinile la spate şi începu să se plimbe prin faţa ei.

– Probabil va veni şi Adela. Ştie că te afli aici, şi...

– E nefericită?

– Da, deşi nefericită e puţin spus. N-a zis nimic, dar privirea din ochii ei mă nelinişteşte.

– Şi de ce-mi spui toate astea? se interesă Madelyne.

– Păi, fiindcă socot că-ţi datorez nişte explicaţii, ca să te poţi pregăti.

– De ce eşti îngrijorat? Se vede clar că ţi-ai schimbat părerea despre mine. Fiindcă te-am ajutat în lupta contra oştirii fratelui meu?

– Da, desigur... se bîlbîi Gilard.

– E un motiv jalnic, declară Madelyne.

– E o jale că mi-ai salvat viaţa?

– M-ai înțeles greșit, Gilard. Jalea e că am fost nevoită să iau viața altui om, ca să te ajut pe tine. Dar nu-mi pare rău că te-am salvat.

– Lady Madelyne, te contrazici, murmură Gilard, nedumerit.

N-avea cum să înțeleagă. Semăna prea mult cu fratele lui.

– Cred că aș prefera să fi găsit ceva bun la mine și de-asta să-

ți fi schimbat părerea.

– Nu te înțeleg, răspunse el, ridicînd din umeri.

– Știu.

Părea atît de tristă, încît Gilard simți nevoia s-o consoleze.

– Ești o femeie neobișnuită.

– Încerc să nu fiu. Totuși, mi-e greu, dacă stai să te gîndești la trecutul meu.

– Cînd spun că ești neobișnuită, îți fac un compliment, replică Gilard, zîmbind la auzul îngrijorării din vocea ei.

Clătină din cap, apoi se întoarse și o conduse pe scară, explicîndu-i din mers să se țină de umerii lui dacă aluneca. Treptele erau umede pe alocuri.

Cînd ajunseră la intrarea în sală, Gilard trecu într-o parte și-i oferi brațul. Madelyne refuză acel gest galant, de teamă să nu-i deranjeze pe frații lui.

Sala era imensă, cu un cămin de piatră care ocupa o mare parte a peretelui din fund. În dreapta,

la o oarecare distanță, se afla o masă masivă, destul de mare ca să încapă cel puțin douăzeci de meseni. Stătea pe o platformă de lemn, iar de-o parte și de cealaltă se înșirau taburete zgîriate, unele în picioare, altele răsturnate.

Madelynei îi ajunse la nări un miros cam ciudat, făcînd-o să strîmbe din nas. Privind cu atenție în jur, văzu numaidecît pricina. Rogojinile așternute pe jos erau vechi, aproape putrede. În vatră ardea focul, întețind duhoarea, și ca și cum atîta lucru n-ar fi fost de ajuns ca să-i întoarcă stomacul pe dos, vreo duzină de cîini nespălați își mai adăugau și ei mirosul, dormind claie peste grămadă în mijlocul încăperii.

Madelyne era copleșită de toată acea mizerie, dar rămase hotărîtă să-și țină gîndurile pentru ea. Dacă Wextonii doreau să trăiască precum animalele, n-aveau decît. Ei nu-i păsa în nici un caz.

Cînd Gilard o îndemnă ușor, Madelyne porni spre platformă. Edmond se așezase deja la masă, cu spatele spre perete. Fratele cel mijlociu se uita la ea. Părea să reflecteze la ceva. Încerca să privească drept prin ea, la fel cum și Madelyne se prefăcea indiferentă.

După ce se așezară, în sală începură să intre ostași de diferite ranguri. Ocupară scaunele rămase, mai puțin cel din capul mesei, vecin cu locul unde

stătea Madelyne. Bănui că scaunul gol era al lui Duncan, el fiind şeful clanului Wexton.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Gilard cînd avea să li se alăture şi Duncan, cînd se auzi glasul lui Edmond:

– Gerty!

Răgetul lui o amuţi pe Madelyne. Îi răspunse brusc alt strigăt, din bucătăria aflată în dreapta:

– Te-auzim!

Bucătăreasa apăru de îndată, aducînd un vraf de străchini goale pe un braţ şi o tavă mare cu carne pe celălalt. O urmau încă două servitoare, cu alte străchini şi tăvi pline de mîncare. O a treia slujnică încheia procesiunea, avînd pîini calde în mîini şi sub braţe.

Ceea se urmă era atît de revoltător, încît Madelynei îi pieri graiul. Gerty trînti totul în mijlocul mesei, iar celelalte servitoare îi urmară exemplul. Străchinile începură să zboare ca nişte discuri aruncate pe cîmpul de luptă, învîrtindu-se în jur, urmate de stacane pîntecoase cu bere. În frunte cu Edmond, oamenii începură imediat să mănînce.

Cîinii săriră imediat în picioare, şi se repeziră spre masă, unde se înşirară pe ambele laturi. Cînd primul os zbură peste umărul unui ostaş, fu numaidecît înhăţat de unul dintre cei mai mari cîini, un levrier aproape de două ori cît ogarii cenuşii din jur. Izbucniră mîrîieli fioroase, pînă cînd un alt os

își luă zborul, urmat de altul și altul, astfel că în curînd toți cîinii înfulecau înnebuniți, asemenea oamenilor de la masă.

Madelyne se holba la eî cu ochi mari. Nu-și putea ascunde repulsia și nici nu încerca. Însă îi pierise toată pofta de mîncare.

– Văd că nu te-atingi de nimic, Madelyne, remarcă Gilard, cu gura plină. Nu ți-e foame?

– Mi-a trecut foamea, șopti Madelyne.

Gilard trase o dușcă prelungă de bere, apoi se șterse la gură cu tunica. Madelyne închise ochii.

– Ia spune-mi, Gilard, îngăimă ea într-un tîrziu, de ce nu l-au așteptat oamenii pe Duncan? Credeam că așa s-ar cădea.

– A, păi Duncan nu mănîncă niciodată cu noi, răspunse Gilard, oferindu-i Madelynei o buată ruptă dintr-o pîine. Fata clătină din cap.

– Duncan nu ia niciodată masa cu voi?

– Nu, de cînd a murit tata, și s-a îmbolnăvit Mary, îi explică Gilard.

– Cine-i Mary?

– Era, că a murit, precizâ el. A fost servitoarea șefă. Îi trecuse de mult vremea să se ducă, urmă el fără pic de simțire, și credeam c-o să ne bage pe toți în groapă. Adela nici nu voia s-audă s-o înlocuiască, a zis c-ar răni-o-n suflet. Spre sfîrșit, lui Mary i-a slăbit vederea și de cele mai multe ori nici nu mai putea să găsească masa.

Gilard mai muşcă o ciosvîrtă uriaşă de carne şi aruncă nepăsător osul peste umăr. Madelyne fu nevoită să se ferească. O străbătu un nou val de furie.

– Oricum, continuă Gilard, Duncan e stăpînul acestui conac. Stă cît poate de departe de faamilie. Cred că şi el preferă să mănînce singur.

– Nici nu mă îndoiesc, bombăni Madelyne. Oamenii lui Duncan mănîncă întotdeauna cu atîta entuziasm?

Întrebarea ei păru să-l nedumerească pe Gilard. Ridicînd din umeri, spuse:

– Cînd muncesc toată ziua, aşa se pare.

Tocmai cînd Madelyne era convinsă că nu-i mai putea vedea în ochi nici o clipă, dezgustătorul spectacol se sfîrşi brusc. Unul cîte unul, soldaţii se ridicară, rîgîind, şi începură să plece. Ar fi fost un ritual hazliu, dacă nu era atît de greţos.

Cîinii se retraseră şi ei, adunîndu-se alene în faţa focului. Madelyne îşi spuse că erau mai disciplinaţi decît stăpînii lor. Nici unul nu-şi lua rămas bun rîgîind.

– N-ai mîncat nimic, observă Gilard. Nu ţi-a plăcut masa? o întrebă.

– Asta a fost masă? întrebă Madelyne, neputîndu-şi ascunde furia din voce.

– Păi tu cum i-ai zice? se interesă Edmond, încruntat.

– Măcel, aşa i-aş zice!

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Atunci, vă explic cu cea mai mare plăcere, se oferi Madelyne. Am văzut animale mîncînd mai elegant ca voi.

Dădu din cap, pentru a-şi accentua cuvintele.

– Oamenii binecrescuţi stau la masă, Edmond. Ceea ce-am văzut eu aici nu se poate numi "stat la masă". N-a fost decît o măcelărie a mîncării, de către o turmă de animale îmbrăcate ca oamenii. Acum ţi-e destul de limpede.

În timpul cuvîntării ei, chipul lui Edmond devenise roşu ca focul. Părea gata să sară peste masă şi s-o strîngă de gît. Dar Madelyne era prea furioasă ca să-i pese. Şi se simţea bine că-şi mai deescărcase furia.

– Cred că ţi-ai spus cuvîntul destul de limpede. Nu eşti de acord, Edmond?

O, Doamne, era glasul lui Duncan, şi se auzea chiar din spatele ei! Madelyne nu îndrăzni să se întoarcă, pentru a nu-i pieri din nou curajul.

Fără o vorbă de rămas-bun, se ridică şi porni încet spre uşă. Dar nu ajunsese nici la jumătatea sălii, cînd porunca lui Duncan o opri în loc.

– Madelyne, nu ţi-am dat îngăduinţa să pleci, rosti el rar, răspicat.

Madelyne deveni rigidă. Se întoarse încet, cu un zîmbet nesincer, şi răspunse pe acelaşi ton exagerat:

– Nici eu nu am cerut-o.

Îi văzu uimirea înainte de a-i întoarse din nou spatele. Porni mai departe, mormăind pentru sine că nu era decît o momeală, la urma urmei, iar momelile nu cer permisiuni. Doamne, cît de nedrept era totul!

Din cauza acestor bombăneli, nu-l auzi pe Duncan apropiindu-se. Se mişca întocmai ca un lup, îşi spuse ea înnebunită, cînd îi simţi mîinile mari pe umeri.

Duncan îi apăsă umerii uşor, pentru a o face să se oprească, dar nici nu era nevoie. Imediat ce o atinse, îi simţi încordarea risipindu-se.

Madelyne se rezemă la pieptul lui, moleşită. Duncan o simţi cum tremura. În clipa următoare, îşi dădu seama că fata nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Nu, Madelyne se uita spre intrarea în sală.

Acolo apăruse Adela.

CAPITOLUL 9

Madelyne era îngrozită de arătarea ce apăruse în fața ei. O recunoscu de îndată pe Adela, căci semăna leit cu fratele ei, Gilard. Avea același păr castaniu, și aceiași ochi căprui. Dar nu era nici pe departe la fel de înaltă ca Gilard, și era mult mai slabă, cu o piele smeadă care arăta că nu era sănătoasă.

Adela purta o rochie care, cîndva, putea să fi avut o culoare deschisă. Dar acum era atît de acoperită cu praf și alte murdării încît culoarea adevărată nu i se mai putea recunoaște. Părul, lung și lățos, părea să fie la fel de nespălat ca rochia. Madelyne își spuse că în claia aceea slinoasă nu sălășluiau numai necurățenii fără viață.

După ce primul șoc îi trecu, Madelyne nu se mai simți scîrbită de înfățișarea Adelei. Vedea privirea hăituită din ochii bietei fete. Acolo se citea durere, și o asemenea deznădejde, încît Madelynei îi veni să plîngă. Dumnezeule mare, fratele ei era

făptuitorul acelei grozăvii. Madelyne nu mai avea nici o îndoială că Louddon avea să-şi petreacă veşnicia în iad.

Duncan o cuprinse pe Madelyne cu braţul de umeri, trăgînd-o brutal lîngă el. Fata nu-i înţelese motivul, dar încetă să mai tremure.

– Am s-o omor, Duncan! strigă Adela.

Deodată, apăru şi Edmond. Madelyne îl văzu cum se apropia grăbit de sora lui şi o lua de braţ.

Încet, Adela îşi urmă fratele la masă. Edmond îi vorbea, dar prea încet pentru ca Madelyne să-i înţeleagă cuvintele. Însă părea să-şi liniştească totuşi sora. Pasul ei nu mai era atît de ţeapăn, şi dădu de cîteva ori din cap, ca răspuns la vorbele fratelui ei.

Pe neaşteptate, cînd se aşeză lîngă Edmond, Adela răcni din nou, aceeaşi ameninţare

– E dreptul meu s-o ucid, Duncan!

În ochii ei se citea o asemenea ură, încît Madelyne ar fi făcut un pas înapoi, dacă Duncan n-o ţinea atît de strîns.

Nu ştiu cum să răspundă. În cele din urmă, dădu din cap, semn că-i înţelesese intenţia, apoi se gîndi să-i dea impresia că era de acord.

– Poţi încerca, Adela, răspunse ea.

Cuvintele ei o făcură pe Adela să turbeze de furie. Sora lui Duncan se ridică atît de repede, încît taburetul se răsturnă de pe platformă.

– Cînd te vei întoarce cu spatele, am să...

– Destul!

Glasul lui Duncan răsună din toți pereții. Porunca o făcu pe Adela să reacționeze imediat. Păru să se ofilească chiar sub ochii Madelynei.

Se vedea limpede că lui Edmond nu-i plăcea cum strigase Duncan la sora lor. Se încruntă la fratele său, înainte de a o ajuta pe Adela să se așeze la loc.

Duncan mormăi o sudalmă. Dădu drumul umerilor Madelynei, dar o ținu în continuare prizonieră, luînd-o de mînă. Apoi ieși cu ea din sală, atît de repede, încît Madelyne fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el.

– Cum ați putut-o lăsa să ajungă așa? întrebă ea, cînd ajunseră în fața odăii din turn.

– Fratele tău e făptașul, replică Duncan.

Madelyne știa că era la un pas de plîns. Își îndreptă umerii.

– Sînt foarte obosită, Duncan. Acum aș dori să mă duc la culcare.

Intră încet în cameră, rugîndu-se să n-o urmeze. Cînd îi auzi cizmele pe trepte, știu că plecase.

Întorcîndu-se, închise ușa, și aproape că ajunse la pat înainte de a începe să plîngă.

* * *

Duncan se întoarse imediat în sală. Edmond și Gilard erau tot la masă, bînd împreună un ulcior de bere. Adela, din fericire, părăsise sala.

Cînd Duncan se așeză, Gilard îi dădu și lui ulciorul, tocmai cînd Edmond îl întreba sfidător:

– Și de-acum va trebui s-o apărăm pe sora lui Louddon de unul de-ai noștri?

– Madelyne nu i-a făcut nimic Adelei, o apără Gilard. Nu seamănă cu fratele ei, și-o știi naibii prea bine, Edmond. Ne-am purtat nerușinat cu ea, și totuși n-a protestat nici cu-o vorbă.

– Ia n-o mai face pe apărătorul Madelynei cu mine! se oțărî Edmond. E curajoasă, într-adevăr, recunoscu el, ridicînd din umeri. Mi-ai povestit deja cum te-a salvat în luptă, Gilard. Dumnezeule, de-atîtea ori mi-ai spus povestea, c-o știu pe dinafară. Dar nu de caracterul Madelynei e vorba aici. Prezența ei o răscolește pe Adela.

– Tocmai, confirmă Duncan. Iar asta mă bucură.

– Ce-ai spus? întrebă Edmond.

– Edmond, înainte de a-ți pierde cumpătul, răspunde-mi la o întrebare: cînd ți-a vorbit Adela pentru ultima oară?

– La Londra, chiar după ce am găsit-o, răspunse Edmond, iritat.

– Gilard? Şi ţie, cînd ţi-a vorbit ultima oară sora ta?

– La fel ca lui Edmond, se încruntă Gilard. Mi-a spus ce păţise, şi asta a fost tot. Ştii bine că din noaptea aceea n-a mai spus o vorbă, nimănui.

– Pînă în seara asta, le reaminti Duncan. Adela i-a vorbit Madelynei.

– Şi vrei să zici că ăsta-i un semn bun? întrebă Edmond, neîncrezător. Adela vorbeşte în sfîrşit, da, dar numai despre uciderі, frate. Dumnezeule mare, sora noastră cea gingaşă jură s-o omoare pe Madelyne. Mie asta nu-mi sună a însănătoşire.

– Adela se întoarce la noi, explică Duncan. Acum o arde furia, atît de fierbinte încît îi ia mințile, dar cred că va începe, cu ajutorul Madelynei, să se vindece cu adevărat.

Edmond clătină din cap.

– Cînd a venit în vizită sora noastră, Catherine, Adela nici n-a vrut să se uite la ea. De ce crezi că Madelyne ar putea s-o ajute, cînd nici propria ei soră n-a fost în stare?

Duncan nu era obişnuit să discute lucruri importante cu cei doi fraţi ai lui mai mici. Deprinderea lui era aceea de a da porunci, aşteptînd ca fiecare să fie îndeplinită fără crîcnire. Duncan îşi conducea casa la fel cum îşi cîrmuia şi oamenii, şi

tot aşa domnise şi tatăl lui. Nu se abătea de la această regulă sfîntă decît cînd îşi instruia ostaşii. Atunci, devenea nu numai instructor, ci şi participant activ, cerîndu-le tuturor să săvîrşească aceleaşi fapte pe care le făcuse deja el.

Dar aceasta nu era o împrejurare obişnuită. Fraţii lui meritau să ştie ce planuri avea. Adela era şi sora lor. Şi aveau dreptul să-şi spună părerile.

– Eu zic să trimitem iar după Catherine, propuse Edmond, cu îndărătnicie.

– Nu e nevoie, declară Duncan. Madelyne o s-o ajute pe Adela. Nu trebuie decît s-o îndrumăm, adăugă el, cu un uşor zîmbet. Madelyne e singura care o să înţeleagă ce se petrece în mintea Adelei. Pînă la urmă, sora noastră se va apropia de ea.

– Da, Duncan, Adela se va apropia de Madelyne, nici pomeneală, dar cu jungherul în mînă şi moartea în minte. Va trebui să fim foarte prevăzători.

– Nu vreau ca pe Madelyne s-o pîndească nici un pericol, interveni Gilard. Cred că n-ar fi trebuit s-o aducem aici. Louddon ar fi găsit-o destul de repede. Şi cu toţii răspundem de ea, Edmond, nu numai Duncan.

– Madelyne e a mea, Gilard, anunţă Duncan.

Vorbea încet, dar provocator, cu umerii încordaţi şi ochii ţintă la fratele lui.

Fără tragere de inimă, Gilard dădu din cap a încuviințare. Edmond urmărea schimbul de replici dintre cei doi frați. Nu-i plăcea deloc tonul posesiv al lui Duncan.

– Poate că Madelyne ar fi trebuit într-adevăr să rămînă pe loc, îi dădu el dreptate lui Gilard – lucru foarte rar, căci de obicei Gilard şi Edmond se contraziceau în toate privințele importante.

Pumnul lui Duncan lovi masa atît de tare, încît berea se răsturnă. Ulciorul s-ar fi rostogoli pe podea, dacă Gilard nu-l prindea la timp.

– Madelyne nu pleacă nicăieri, Edmond. A doua oară n-am să te mai întreb, frate. Mă sprijini în hotărîrea asta?

Tăcerea dintre cei doi frați se prelungi cîteva momente.

– Deci, aşa rămîne... constată în cele din urmă Edmond.

Duncan dădu din cap. Gilard îi privea perplex. Era clar că-i scăpase ceva, dar nu înțelegea ce anume.

– Da, aşa rămîne, confirmă Duncan. Te gîndeşti să mă sfidezi?

Edmond oftă, clătinînd din cap.

– Nu. Sînt alături de tine, Duncan, deşi te-aş sfătui să ai grijă la problemele pe care le va cauza decizia asta.

– N-o să mă abată din drum, Edmond.

Duncan nu părea dispus să mai dea şi alte explicaţii, aşa că Gilard aşteptă să rămînă singur cu Edmond pentru a afla despre ce era vorba. Şi-n plus, voia să-l întrebe altceva:

– Duncan? Ce-ai vrut să zici cînd ai spus că Madelyne n-are nevoie decît s-o îndrumăm spre Adela?

În sfîrşit, Duncan se întoarse să-şi privească fratele mai mic. Era mulţumit de sprijinul lui Edmond, aşa că devenise mai bine dispus.

– Madelyne a trecut prin unele experienţe care-o vor ajuta să se înţeleagă mai bine cu sora noastră. Propun să le facem să stea împreună cît de des se poate. Edmond, tu vei fi dator să-ţi escortezi sora la cină în fiecare seară. Gilard, tu ai s-o aduci pe Madelyne. De tine nu se teme atît de tare.

– Şi de mine se teme? întrebă Edmond, neîncrezător.

Duncan nu-i luă în seamă întrebarea, deşi îl privi nervos, semn că nu-i plăcea să fie întrerupt.

– Nu are nici o însemnătate dacă Adela sau Madelyne vor să refuze. Aduceţi-le cu forţa, dacă n-aveţi încotro, dar de mîncat, vor mînca împreună.

– Adela o s-o distrugă pe blînda noastră Madelyne! se repezi Gilard. Păi, Madelyne cea dulce n-ar putea niciodată să-i ţină piept...

– Madelyne cea dulce are un temperament la fel de aprig ca o furtună din toiul iernii, Gilard, îl

întrerupse Duncan, exasperat. Nu trebuie decît s-o îndrumăm să-şi piardă puţin cumpătul.

– Ce-ai spus?! aproape că strigă Gilard, uluit. Madelyne e o fecioară delicată. Cum să...

Edmond, de obicei atît de încruntat, începu chiar să chicotească.

– Şi mai are şi un croşeu de stînga la fel de delicat, Gilard. Ştim amîndoi ce domnişorică gingaşă e. A mugit destul de tare ca s-o audă toată Anglia.

– Avea mintea stăpînită de febră. Ţi-am spus că trebuia să-i tăiem părul, ca să-i iasă dracii din suflet, Duncan. Madelyne nu era în apele ei, îţi spun eu! Nici măcar nu ştie că i-a învineţit ochiul lui Edmond.

Duncan clătină din cap.

– În faţa mea nu e nevoie să-i iei apărarea.

– Bine, şi ce-ai de gînd să faci cu ea?

– Aici va avea un refugiu sigur, Gilard.

Duncan se ridicase, pregătindu-se să plece, cînd auzi răspunsul lui Edmond:

– N-o să fie sigur pînă nu-şi vine Adela în fire. Madelyne va trece printr-un calvar îngrozitor.

– Pentru noi toţi va fi un calvar, replică Duncan. Cu voia lui Dumnezeu, se va sfîrşi destul de curînd.

Şi, lăsîndu-şi singuri fraţii, porni spre lac, ca să înoate.

Gîndurile îi tot reveneau la Madelyne. Nu putea să fugă de adevăr. Printr-o întorsătură ironică a sorții, Madelyne rămăsese nepătată de firea otrăvită a lui Louddon. Era o femeie redutabilă, care-și ascundea de sine însăși propriul caracter, își spuse Duncan, zîmbind. S-ar fi putut ca și Adela s-o ajute pe Madelyne. Fără voie, o putea împinge să-și dezvăluie puțin mai mult sufletul.

Într-un tîrziu, apa rece ca gheața îl sili să uite de orice gînduri. După ce termina de înotat, urma să se ducă la Madelyne. Acest plan îl ajută să-și sfîrșească scalda și mai repede decît de obicei.

* * *

Madelyne tocmai deschisese obloanele ferestrei, cînd îl zări pe Duncan mergînd spre lac. Era întors cu spatele spre ea și-l privi cum își scotea toate hainele și se cufunda în apă.

Nu se rușină deloc să-l vadă fără haine. Goliciunea lui n-o stînjenea. Era prea uluită de ceea ce făcea nătărăul, ca să mai roșească-n obraji că-l vedea gol. Și-n plus, stătea întors cu spatele.

Nu-i venea să creadă că avea să intre în apă, dar Duncan o făcu fără un moment de ezitare.

Luna plină răspîndea destulă lumină pentru a-l urmări cu privirea peste lac și înapoi. Madelyne nu-l scăpă o clipă din ochi, dar pudoarea o făcu să

închidă pleoapele cînd Duncan reveni pe mal. Aşteptă pînă socoti că trecuse destul timp, apoi se uită din nou.

Duncan stătea la marginea apei, cu partea de jos a trupului acoperită. Arăta ca unul dintre zeii-copii ai lui Zeus, înzestrat cu un trup magnific.

Îşi aruncase tunica pe un umăr, nepăsător. Nu simţea frigul? Madelyne dîrdîia deja în vîntul slab care intra pe fereastră, iar Duncan se purta de parcă ar fi fost o zi caldă de primăvară. Revenea spre casă cu pas leneş, fără grabă.

Cînd se apropie, inima Madelynei începu să bată mai repede. Fără doar şi poate, era bine proporţionat. Avea şolduri prelungi, mijloc îngust şi umeri peste măsură de laţi. Razele lunii îi conturau muşchii braţelor şi ai pieptului. Chiar şi de la acea distanţă, răspîndea în jur atîta putere, încît o atrăgea şi-n acelaşi timp o îngrijora.

Deodată, Duncan se opri şi, ridicînd privirea, o surprinse pe Madelyne uitîndu-se la el. Instinctiv, fata înălţă o mînă în semn de salut, apoi renunţă. Nu-i distingea expresia, dar bănui că se încrunta. Că doar asta era expresia lui obişnuită.

Se întoarse şi reveni la pat, în graba ei uitînd să închidă obloanele.

Încă mai era furioasă. De fiecare dată cînd îi revenea în minte imaginea Adelei, îi venea să urle. Plînsese aproape o oră, pînă i se umflaseră ochii.

Principalul motivl al furiei sle era Adela. Biata fată trecuse printr-un calvar neasemuit.

Madelyne înțelegea prea bine ce însemna să fii la cheremul altuia. Cunoştea furia din sufletul Adelei şi-i era milă de ea.

Mai era revoltată şi pe frații Wexton. Înrăutățiseră şi mai mult situația, purtîndu-se atît de nepăsător cu sora lor.

Madelyne hotărî ca de-acum încolo să-şi asume ea răspunderea pentru Adela. Nu voia s-o ajute pe sora lui Duncan pentru că Louddon o făcuse să sufere. Faptul că ticălosul era fratele ei n-o făcea să se simtă vinovată. Avea s-o ajute fiindcă era atît de vulnerabilă şi pierdută.

Urma să se poarte blînd cu ea şi, desigur, cu timpul, Adela avea să-i accepte mîngîierile.

Dumnezeu s-o ajute, începuse să plîngă din nou. Se simțea ca prinsă într-o capcană. Era atît de aproape de hotar şi de casa verişoarei sale, Edwythe, dar acum trebuia să mai aştepte pînă să fugă. Adela avea nevoie de iubire şi ajutor, iar barbarii de frați ai ei nu ştiau cum să-i dăruiscă nici una, nici alta. Da, era nevoie de ea, acolo, pînă cînd sora lui Duncan îşi revenea în puteri.

Aerul din cameră devenise rece ca gheața. Madelyne se înfofoli cu păturile, tremurînd, pînă-şi aminti că lăsase obloanele larg deschise. Atunci se

dădu jos din pat, își luă pe umeri o blană și se duse grăbită la fereastră.

Începuse să plouă – o vreme potrivită cu dispoziția ei. Privi în jos spre lac, doar ca să se asigure că Duncan nu mai era acolo, apoi ridică ochii spre culma colinei care se vedea dincolo de metereze.

În clipa aceea, Madelyne văzu animalul. Fu atît de surprinsă, încît se înălță pe vîrfuri, aplecîndu-se pe fereastră, fără să-l scape o clipă din ochi, de teamă că uriașa fiară s-ar fi putut face nevăzută.

Animalul părea s-o privească. Madelyne își dădu seama că-și pierduse mințile, la fel ca Adela. Dumnezeule mare, fiara arăta întocmai ca un lup – și, Doamne, era un animal magnific!

Clătină din cap, continuînd să privească, fascinată. Cînd lupul își arcui gîtul înapoi, se așteptă să urle, dar sunetul nu ajunse la urechile ei, probabil dus de vînt și acoperit de ploaia care răpăia pe pietre.

Nu știa de cît timp stătea lîngă fereastră, privind animalul. Închise ochii încet, dar cînd îi deschise din nou, lupul era în același loc.

– Nu-i decît un cîine, murmură Madelyne. Da, un cîine, nu un lup, adăugă ea. Un cîine foarte mare.

Dacă ar fi avut o fire superstiţioasă, s-ar fi repezit să tragă concluzia că apariţia lupului era un semn prevestitor.

Madelyne închise obloanele şi se întoarse la pat.

Avea mintea plină de imagini ale fiarei, şi trecu mult timp pînă să-i vină somnul. Ultimul ei gînd, îndărătnic, fu acela că nu văzuse nici un lup.

La un moment dat, în timpul nopţii lungi şi reci, frigul o trezi din somn. Îl simţi pe Duncan cuprinzînd-o cu braţul şi trăgînd-o spre trupul lui cald.

Acest vis ciudat o făcu să zîmbească, adormind la loc.

CAPITOLUL 10

Dacă avea să apuce vîrsta coaptă de treizeci de ani, Madelyne jura să nu uite niciodată săptămîna care urmase hotărîrii ei de a o ajuta pe Adela.

Fusese o săptămînă ca nici o alta, în afară de vremea invaziei Ducelui William, poate – dar la urma urmei, ea pe-atunci încă nu se născuse, s-o vadă cu ochii ei, aşa că nu se punea la socoteală. Această săptămînă îi făcuse praf şi pulbere şi blîndeţea, şi mintea, iar Madelyne nu era sigură la care ţinea mai mult, aşa că prefera să şi le păstreze pe amîndouă.

Scrîşnea din dinţi de încordată ce era – şi singura pricină, desigur, era familia Wexton.

Madelyne era liberă să umble prin castel şi curte, urmată doar de un soldat, ca o umbră zgomotoasă. Primise permisiunea chiar şi să folosească resturile de mîncare pentru hrăni animalele, şi cum soldatul îl auzise pe Duncan încuviinţîndu-i cererea, îi ţinuse partea în faţa

paznicilor de la podul mobil. Madelyne urcase pînă pe culmea colinei de lîngă fortăreață, cu un sac plin de carne, păsări şi grăunțe. Nu ştia ce obişnuia să mănînce cîinele ei sălbatic, aşa că luase cît mai multe, ca să-l îmbie.

Însoțitorul, un oştean chipeş pe nume Anthony, bombănea că distanța era prea mare, şi mai bine s-ar fi dus călare, dar Madelyne se împotrivise, silindu-l să meargă pe jos. Spunea c-o să le facă bine, cînd de fapt spera să nu-şi dezvăluie nepriceperea la călărie.

Cînd se întoarse, Duncan o aştepta. Nu arăta prea mulțumit.

– Nu ți-am permis să ieşi dincolo de ziduri, declară el cu severitate.

Anthony îi luă apărarea:

– I-ai îngăduit să dea de mîncare la animale.

– Într-adevăr, întări şi Madelyne, cu zîmbetul cel mai suav şi blînd.

Duncan dădu din cap. Expresia de pe fața lui ea înfiorătoare.

– M-am dus doar pînă-n vîrful dealului, continuă ea. Te temeai c-am să merg mai departe, pînă la Londra?

– Ce rost a avut plimbarea asta? întrebă Duncan, fără să răspundă acelui comentariu ridicol despre fuga spre Londra.

– Am vrut să-mi ospătez lupul.

Reacția lui fu mulțumitoare. Pentru prima dată, nu-și mai putu păstra expresia reținută. O privi cu uimire. Madelyne zîmbi.

– Poți să rîzi dacă vrei, dar am văzut un cîine foarte mare sau un lup sălbatic și am găsit de datoria mea să-i dau de mîncare, pînă va fi din nou vreme mai bună ca să poată vîna iar. Desigur, ar însemna să mă ocup de hrana lui toată iarna, dar la primăvară sînt sigură că se va putea descurca singur.

Duncan îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Madelynei îi venea să rîdă. Nu-i interzisese să mai iasă din cetate, iar această victorie era de ajuns ca să se umfle în pene.

În fiecare după-amiază, se ducea pînă la grajduri, cu un bulgăre de zahăr pentru Silenus. Între ea și armăsarul lui Duncan se formase o legătură strînsă. Calul făcea un tărăboi cumplit, prefăcîndu-se că voia să dărîme pereții grajdului, ori de cîte ori o zărea pe Madelyne apropiindu-se, și imediat ce fata începea să-i vorbească, se liniștea. Grăjdarului nu-i conveneau aceste vizite și-și afirmase părerea destul de tare ca Madelyne să-l audă. Mai socotea și că răsfățaa calul, și o amenință că avea să-i spună baronului. Dar nu făcea decît să se grozăvească. La drept vorbind, grăjdarul era uimit de priceperea Madelynei de a se înțelege cu calul. În cea de-a treia după-amiază, începu să-l

vorbească fetei, iar pînă la sfîrşitul săptămînii se împrieteniră.

Madelyne află că se numea James şi era căsătorit cu Maude. Fiul lor, William, încă se mai ţinea de fustele mamei, dar James aştepta cu răbdare vremea cînd băiatul urma să fie destul de mare pentru a-i deveni ucenic. Avea să urmeze tradiţia, îi explică el, plin de importanţă.

– Silenus n-o să te lase să-l călăreşti pe deşelate, îi spuse el Madelynei, după ce o plimbase pe tot domeniul lui.

Madelyne zîmbi. James se învoise cu numele pe care i-l dăduse ea calului.

– N-am călărit niciodată pe deşelate, îi spuse ea. Adevăru-i că nici n-am călărit prea mult la viaţa mea, James.

– Poate-ai să înveţi să călăreşti cum se cuvine, cînd s-o mai potoli ploaia, zîmbi James.

Madelyne dădu din cap.

– Da' dacă n-ai învăţat nicicînd, continuă grăjdarul, mă-ntreb cum ai mers dintr-un loc în altul.

– Pe jos, răspunse ea.

Expresia lui surprinsă o făcu să rîdă.

– Nu mărturisesc un păcat.

– Am o iapă blîndă cu care ţi-ai putea începe şcolirea, propuse James.

– Ba, n-aş crede, replică Madelyne. Lui Silenus nu i-ar plăcea. Cred că s-ar putea să se simtă jignit, şi nu putem îngădui asta, nu-i aşa?

James o privi nedumerit.

– Nu putem...?

– Am să învăţ foarte bine cu Silenus.

– Da' ăsta-i armăsarul stăpînului, my lady! se bîlbîi James, cu glas gîtuit.

– Ştiu al cui e. Nu-ţi face griji că-i aşa de mare, l-am mai călărit şi înainte.

– Da' ai îngăduinţa baronului?

– O voi primi, James.

Cînd Madelyne ieşi din grajd, soldatul de pază o însoţi. Prezenţa lui îi amintea întruna, ei şi celorlalţi, că nu se afla acolo în ospeţie, dar Anthony se purta acum mult mai blînd. Îndatorirea lui nu-l irita deloc.

După felul cum îl salutau ceilalţi, Madelyne presupuse că era bine văzut. Nu înţelegea de ce i se poruncise s-o păzească, gîndindu-se că această sarcină i s-ar fi potrivit mult mai bine cuiva de rang mai mărunt, ca Ansel, scutierul.

Curiozittea îi tot creştea, pînă cînd, într-un tîrziu, se hotărî să-l întrebe:

– L-ai supărat cu ceva pe stăpînul tău?

Anthony nu păru să-i înţeleagă întrebarea.

– Cînd se întorc soldaţii de la instrucţie, explică Madelyne, văd cu cît jind îi priveşti,

Anthony. Ai vrea să lucrezi alături de ei, în loc să te tot învîrteşti în cerc cu mine.

– Nu-i nici un bai, protestă ostaşul.

– Totuşi, nu înţeleg de ce ţi s-a dat sarcina asta, dacă nu l-ai supărat cu nimic pe Duncan.

– Am o rană care încă nu s-a lecuit de-a binelea, răspunse Anthony, cu glas şovăitor.

Madelyne observă cum se înroşea şi, ca să-i alunge stînjeneala, spuse:

– Şi eu am fost rănită, deloc uşor, pot să-ţi spun.

Suna a lăudăroşenie, dar nu voia decît să-i explice lui Anthony că n-avea de ce să se ruşinze.

– Era să mor, Anthony, dar Edmond a avut grijă de mine. Acum am o cicatrice oribilă, cît mi-e coapsa de lungă.

Anthony continua să pară stingherit de subiect.

– Soldaţii nu găsesc că e nobil să fie răniţi în luptă? întrebă Madelyne.

– Ba da, replică el scurt, grăbind pasul, cu mîinile la spate.

Dintr-o dată, Madelyne înţelese că probabil Anthony se jena din cauza locului unde fusese rănit. Braţele şi picioarele îi erau tefere, aşa că nu mai rămîneau decît pieptul şi...

– N-o să mai vorbim despre asta, îl asigură ea, simţind că se înroşea la faţă.

Cînd Anthony încetini iar pasul, Madelyne ghici că avusese dreptate. Rana era într-un loc necuviincios.

Pe înserat, Madelyne începea să simtă un gol în stomac, şi dureri de cap tot mai mari. Nici nu era de mirare, de vrem ce serile petrecute cu familia Wexton îi puneau răbdarea la grea încercare – încercare căreia Odiseu i-ar fi întors spatele, dar Madelyne n-avea voie s-o facă. Duncan îi poruncea să ia fiecare cină cu familia, după care avea neobrăzarea să plece. Baronul mînca întotdeauna singur, şi nu apărea în sală decît pentru cîteva momente, după ce masa era strînsă şi oamenii plecau.

Adela avea o conversaţie foarte însufleţită. În timp ce soldaţii aruncau ciolane peste umăr, sora lui Duncan arunca spre Madelyne ocări după ocări.

Madelyne nu ştia cît avea să mai îndure acel chin. Zîmbetul i se strepezise de parc-ar fi luat aguridă.

În cea de-a treia seară, îşi pierdu răbdarea – şi atît de violent, încît ceilalţi fură prea uluiţi ca să intervină.

Duncan tocmai îi îngăduise să plece din sală. Madelyne se ridică, îşi prezentă scuzele şi porni spre uşă.

Capul îi bubuia de durere, şi nu voia decît s-o ocolească pe Adela cît mai pe departe. Nu mai avea

putere pentru încă un şir de urlete. Sora mai mică a lui Duncan tocmai venea spre ea.

Madelyne îi aruncă o privire prudentă şi-l văzu pe micul Willie, fiul lui Maude şi al lui James, uitîndu-se pe furiş de după uşa bucătăriei. Băieţelul îi zîmbi, iar Madelyne se opri imediat să-i vorbească.

Încîntat, Willie se repezi spre ea prin faţa Adelei, care tocmai îşi ridica mîna, într-unul dintre acele gesturi măreţe pe care le făcea întotdeauna cînd se pregătea să-nceapă iar să arunce măscări spre Madelyne. Dosul mîinii ei îl lovi în obraz, doborîndu-l pe pardoseală.

Willie începu să orăcăie, Gilard să strige, iar Madelyne scoase un ţipăt asurzitor. Toţi cei din sală rămaseră uluiţi, chiar şi Adela, care făcu un pas înapoi. Era prima oară cînd se retrăgea din faţa Madelynei.

Gilard începu să se ridice în picioare. Duncan îl apucă de braţ. Fratele său mai mic vru să protesteze, dar privirea baronului îl opri.

Madelyne se repezi la copil, îl linişti cu o vorbă blîndă şi un sărut tandru pe creştet, apoi îl trimise la mama lui. Maude, auzind văicărelile fiului ei, apăruse în uşă, cu Gertie alături.

Apoi, Madelyne se întoarse spre Adela. Şi-ar fi putut stăpîni furia, dacă sora lui Duncan ar fi dat măcar un semn de remuşare. Însă Adelei nu părea

să-i pară rău deloc pentru ceea ce făcuse. Iar cînd bombăni că băiatul era un neastîmpărat obraznic, Madelyne nu se mai putu stăpîni.

În clipa următoare, îi trînti Adelei o palmă în locul unde o merita cel mai mult: peste gură. Adela fu atît de buimăcită, încît îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunhi. Fără să-şi dea seama, astfel o puse pe Madelyne într-o poziţie şi mai avantajoasă.

Înainte ca Adela să se ridice, Madelyne o înhăţă de păr şi i-l răsuci la spate, împiedicînd-o să mai riposteze. Apoi îi trase capul înapoi:

– Asta a fost ultima porcărie pe care-ai spus-o, Adela, înţelegi ce-ţi zic?

Toţi se holbau la cele două femei. Edmond fu primul care-şi reveni din uimire.

– Dă-i drumu', Madelyne! răcni el.

Fără să-şi ia ochii de la Adela, Madelyne strigă la Edmond:

– Tu nu te-amesteca, Edmond. Mă faceţi răspunzătoare pentru ceea ce-a păţit sora voastră, şi a venit vremea să se termine! Începînd de-acum!

Duncan nu scoase o vorbă.

– Nu te fac răspunzătoare de nimic! strigă Edmond. Dă-i drumul! Mintea ei...

– Mintea ei are nevoie de-o curăţenie zdravănă, Edmond.

Madelyne văzu că Maude şi Gertie se uitau din uşă. Ţinînd-o strîns pe Adela, se întoarse spre ele:

– Cred c-avem nevoie de două ciubere ca să spălăm făptura asta jalnică de toată mizeria. Ocupă-te, Gertie. Iar tu, Maude, găsește niște haine curate pentru stăpînă-ta.

– Vrei să faci baie, my lady? întrebă Gertie.

– Adela o să facă o baie, declară Madelyne.

Întorcîndu-se spre Adela, o privi încruntată:

– Și-o să-ți umplu gura cu săpun ori de cîte ori îmi mai spui vreo necuviință.

În sfîrșit, îi dădu drumul și-o ajută să se ridice. Sora lui Duncan încercă să se smulgă, dar Madelyne, nici să audă. Furia îi dăduse o putere herculeană.

– Ești mai înaltă decît mine, dar eu sînt mai puternică, și-n clipa asta sînt mai rea decît ți-ai putea închipui vreodată, Adela. De va fi nevoie să te duc în turn numai cu picioare-n fund, o fac cu plăcere!

O smuci de braț, tîrînd-o spre intrare, în timp ce bombănea destul de tare ca să audă toți frații:

– Și mor de plăcere cînd mă gîndesc, ca să ți-o spun pe-a dreaptă!

Adela izbucni în lacrimi. Inima Madelynei, însă, rămase neînduplecată.

– Poți să plîngi cît vrei, Adela, că tot n-o să-ți ajute la nimic. Ai îndrăznit să-l faci pe micuțul Willie "obraznic", cînd cuvîntul ăsta ție ți se potrivește cel mai bine, obrăznicătură ce ești! Dar

toate astea se vor schimba de-acum încolo, îți dau cuvîntul meu!

Şi continuă s-o muştruluiască tot drumul pînă-n camera ei. Nu avu nevoie să-i dea nici măcar un picior.

Cînd hîrdaiele de lemn fură pline cu apă aburindă, Adelei îi pierise orice chef de gîlceavă.

– Ăstora daţi-le foc! porunci Madelyne, dîndu-i lui Gertie straiele murdare.

Cînd Adela fu vîrîtă în primul ciubăr, Madelyne bănui că încerca s-o imite pe nevasta lui Lot. Stătea ca o statuie, cu privirea în gol. Dar în ochii ei se citea altceva. Da, era limpede că fierbea de furie.

– De ce era nevoie de două putini? întrebă Maude, îngrijorată, căci Adela tocmai îşi schimbase tactica şi o apucase brusc pe Lady Madelyne de păr. Părea hotărîtă să i-l smulgă din cap.

Drept răspuns, domnița pe care Maude ajunsese s-o considere atît de blîndă şi gingaşă o băgă pe Adela cu capul sub apă. Ce voia, s-o înece pe sora baronului?

– Nu cred că Lady Adela poate să respire acolo... remarcă Maude cu teamă.

– Da, da' nu mai poate nici să mă scuipe, i-o întoarse răstit Madelyne.

– Ei, da' niciodată... începu Gertie, şi în clipa următoare se răsuci să iasă în fugă pe uşă, dornică să-i dea vestea Bufonului Wexton înaintea altcuiva.

– Avem nevoie de două ciubre pentru că Adela e-aşa de murdară, că va trebui să facă baie de două ori, răspunse în sfîrşit Madelyne la întrebarea lui Maude.

Acesteia îi era greu s-o audă. Adela începuse să dea din picioare şi să zgîrie, făcînd o ditamai apăraia peste tot, şi mai ales pe Lady Madelyne.

– Dă-mi săpunul, te rog, ceru Madelyne.

Ceasul următor fu un calvar cumplit, vrednic de a fi povestit iar şi iar pînă la primăvară. Gertie tot vîra capul pe uşă, ca să vadă cum mai mergea treaba, după care dădea fuga jos să le dea raportul lui Edmond şi Gilard.

Cînd hărmălaia luă sfîrşit, Gertie fu cam dezamăgită. Lady Adela stătea cuminte în faţa căminului, în timp ce Lady Madelyne o pieptăna. Sora baronului se moleşie de tot, iar spectacolul se terminase.

Maude şi Gertie plecară din turn, după ce hîrdaiele fură golite şi duse de-acolo.

Nici Adela şi nici Madelyne nu-şi adresară una alteia o singură vorbă cuviincioasă. Dintr-o dată, Maude apăru în uşă, spunînd pe nerăsuflate:

– Încă nu ţi-am mulţumit că mi-ai ajutat băiatul!

Madelyne tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd servitoarea continuă:

– Dacă nu ți-e cu supărare, eu nu-i port rîcă lui Lady Adela. Nu-i vina ei c-a ajuns aşa. Dar te-ai străduit să-l mîngîi pe Willie, şi-ți sînt recunoscătoare.

– N-am vrut să-l lovesc.

Vorbise Adela. Era prima frază civilizată pe care o rostea. Maude şi Madelyne îşi zîmbiră.

Imediat ce uşa se închise în urma lui Maude, Madelyne îşi trase un scaun şi se aşeză în fața Adelei.

Adela refuza s-o privească. Îşi ținea mîinile împreunate în poală, privindu-le țintă.

Madelyne avu timp destul s-o studieze pe sora lui Duncan. De fapt, Adela era foarte drăguță. Avea ochi mari căprui şi păr de un auriu închis – lucru surprinzător, dar acum, o dată ce fusese spălat, i se vedeau şi firele blonde.

Nu prea semăna cu Duncan, dar se vedea clar că era la fel de îndărătnică. Madelyne îşi impuse să aibă răbdare.

Trecuse cel puțin o oră, cînd Adela o privi în sfîrşit.

– Ce vrei de la mine?

– Vreau să-mi spui ce ți s-a întîmplat.

Numaidecît, fata se înroşi în obraji.

– Vrei să auzi toate amănuntele, Madelyne? O să-ți facă plăcere? întrebă ea, începînd să-şi frămînte manşeta cămăşii de noapte proaspăt spălate.

– Ba, n-o să-mi facă nici o plăcere, răspunse Madelyne cu tristețe. Dar ai nevoie să spui. În sufletul tău s-a adunat mult venin, Adela, şi trebuie să scapi de el. După aceea, ai să te simți mai bine, îți dau cuvîntul meu. Şi nu va mai trebui să continui cu jocul ăsta copilăresc în fața fraților tăi.

Adela făcu ochii mari.

– De unde...?

Deodată, îşi dădu seama că se trădase.

Madelyne zîmbi.

– Pînă şi cel mai mare nătărău ar vedea limpede că nu mă urăşti. În fiecare zi ni s-au încrucişat drumurile de mai multe ori, şi atunci n-ai țipat nici măcar o dată la mine. Nu, Adela, ura ta era mult prea calculată.

– Ba te urăsc.

– Nu mă urăşti deloc, insistă Madelyne. N-ai nici un motiv să mă urăşti. Nu ți-am făcut nici un rău. Amîndouă sîntem nevinovate şi am nimerit la mijloc în războiul acesta între frații noştri. Da, sîntem inocente amîndouă.

– Eu nu mai sînt inocentă, răspunse Adela. Iar Duncan s-a culcat în patul tău noapte de noapte, aşa că mă îndoiesc că şi tu ai mai fi.

Madelyne fu uimită de cuvintele ei. .De ce credea că Duncan îşi petrecuse nopţile cu ea? Greşea, desigur, dar deocamdată se strădui să se concentreze asupra problemei Adelei. Îşi putea declara mai tîrziu nevinovăţia.

– L-aş ucide pe fratele tău dacă mi s-ar ivi prilejul, continuă Adela. De ce nu mă laşi în pace? Vreau să mor în linişte.

– Nu mai da grai unor asemenea gînduri păcătoase, replică Madelyne. Adela, cum aş putea să te ajut, dacă tu...

– De ce? De ce-ai vrea să mă ajuţi? Eşti sora lui Louddon.

– Nu-i port nici cea mai mică loialitate fratelui meu. Mi-a distrus-o de mult. Cînd l-ai cunoscut? întrebă ea pe cel mai firesc ton, ca şi cum n-ar fi avut nici o importanţă.

– La Londra, răspunse Adela. Şi asta-i tot ce-am să-ţi spun.

– Ba vom vorbi despre asta, oricît de dureros ar fi. Ne avem doar una pe cealaltă, Adela. La mine, secretele tale vor fi în siguranţă.

– Secrete? Nu există nici un secret, Madelyne. Toată lumea ştie ce mi s-a întîmplat.

– Voi auzi din gura ta adevărul, anunţă Madelyne. Fie şi de-ar trebui să stăm aici şi să ne uităm una la alta toată noaptea. Eu nu mă codesc s-o fac.

Adela o privi lung, încercînd vizibil să se hotărască. Simțea că era gata să se spulbere într-un miliard de bucăți. Dumnezeule, era atît de sătulă de toată înșelătoria, și așa de singură...

– Și-ai să-i spui lui Louddon totul, cuvînt cu cuvînt, cînd te vei întoarce la el?

– N-am să mă mai întorc niciodată la Louddon, răspunse Madelyne, cu furie. Am un plan să mă duc și să stau la verișoara mea. Încă nu știu drumul, dar voi ajunge în Scoția și de-ar fi să merg pe jos.

– Te cred că n-ai să-i spui lui Louddon. Dar Duncan? Lui îi vei spune?

– N-am să-i spun nimănui, fără îngăduința ta, o încredință Madelyne.

– L-am cunoscut pe fratele tău cînd eram la curte, șopti Adela, încet. E un bărbat chipeș, adăugă ea. Mi-a spus că mă iubea, mi s-a juruit cu legămînt...

Începu să plîngă, și trecură cîteva momente pînă să-și vină iar în fire.

– Eu eram deja logodită cu Baronul Gerald. Aranjamentul se făcuse cînd aveam zece ani. Am fost mulțumită, pînă l-am întîlnit pe Louddon. Nu-l mai văzusem pe Gerald de cînd eram mică. Jur pe Dumnezeu, nici nu-s sigură că l-aș mai recunoaște. Duncan mi-a permis să mă duc cu Edmond și Gilard la curte. Gerald ar fi trebuit să fie și el acolo,

şi de vreme ce urma să schimbăm jurămintele matrimoniale în vara viitoare, fraţii mei au socotit că era bine să-mi cunosc viitorul soţ. Duncan credea că Louddon era în Normandia, cu regele, înţelegi, altfel nici nu s-ar fi gîndit să mă lase la curte.

Adela trase adînc aer în piept, apoi continuă:

– Gerald nu era acolo. Şi pe bună dreptate, căci casa unuia dintre vasalii lui fusese atacată, şi trebuise să riposteze. Totuşi, am fost supărată şi dezamăgită.

Ridică din umeri. Madelyne întinse mîinile şi i le prinse într-ale ei.

– Şi eu aş fi fost dezamăgită, o consolă ea.

– Totul s-a întîmplat atît de repede, Madelyne... Ne aflam la Londra doar de două săptămîni. Ştiam cît de mult îl detesta Duncan pe Louddon, dar nu înţelegeam de ce. Ne întîlneam în mare taină. Întotdeauna era bun şi atent cu mine. Îmi plăcea consideraţia lui. Şi ne era uşor să ne întîlnim, pentru că Duncan nu se afla acolo.

– Louddon ar fi găsit oricum o cale, spuse Madelyne. Cred că s-a folosit de tine ca să lovească în fratele tău. Eşti foarte drăguţă, dar nu cred că Louddon te-a iubit. El nu-i în stare să iubească pe nimeni, numai pe sine însuşi. Acum ştiu foarte bine asta.

– Louddon nici nu s-a atins de mine.

Afirmația căzu între ele ca un trăsnet. Madelyne fu uluită. Se străduí să-şi păstreze calmul, cerîndu-i:

– Continuă, te rog.

– Ne-am înțeles să ne întîlnim într-o cameră liberă pe care Louddon o găsise cu o zi în urmă. Era foarte departe de restul oaspeților, destul de izolată. Ştiam ce făceam, Madelyne. M-am învoit să mă duc la întîlnire. Credeam că-l iubeam pe fratele tău. Ştiam că nu era bine, dar n-aveam încotro. Doamne, era atît de chipeş... Şi, Dumnezeule mare, Duncan m-ar ucide dacă ar şti adevărul.

– Nu te mai chinui, Adela. N-o să ştie nimic, dacă nu-i spui tu.

– Louddon a venit să ne întîlnim. Dar nu era singur. Adusese cu el şi un prieten, şi acela... m-a siluit.

Pe Madelyne o salvă tot antrenamentul ei de a-şi ascunde sentimentele. Nu avu nici o reacție, la auzul şocantei dezvăluiri a Adelei.

Sora lui Duncan o privea. Se aştepta să-i vadă pe față repulsia.

– Asta nu te face să...

– Zi pînă la capăt, şopti Madelyne.

Şi astfel se depănă toată povestea aceea necurată, cu întretăieri la început, apoi tot mai

repede, iar cînd Adela termină, Madelyne o lăsă cîteva momente să se liniştească.

– Cine era omul care venise cu Louddon? Spune-mi numele lui.

– Morcar.

– Îl cunosc pe ticălosul ăla! răspunse Madelyne, neputîndu-şi ascunde furia din voce.

Izbucnirea ei păru s-o sperie pe Adela. Madelyne încercă să-şi înghită mînia.

– De ce nu i-ai spus lui Duncan toate astea? Nu partea cu hotărîrea de a te întîlni cu Louddon, desigur, dar despre participrea lui Morcar.

– N-am putut, răspunse Adela. Mi-era aşa de ruşine... Şi fusesem bătută atît de rău, încît credeam cu adevărat că aveam să mor. Şi Louddon a fost la fel de vinovat ca Morcar... Of, nu ştiu, dar după ce le-am spus lui Gilard şi Edmond numele lui Louddon, n-au vrut să mai audă nimic.

Începu să plîngă, dar Madelyne se grăbi s-o oprească.

– Bine, atunci, zise ea pe cel mai firesc ton. Acum trebuie să mă asculți. Singurul tău păcat a fost acela de a te îndrăgosti de un bărbat care nu te merita. Aş vrea să-i poți spune lui Duncan despre Morcar, dar asta numai tu poți hotărî, nu eu. Atîta vreme cît mă ții legată de jurămînt, am să-ți păstrez taina.

– Am încredere în tine, răspunse Adela. Toată săptămîna te-am privit. Nu semeni deloc cu fratele tău. Nici măcar nu arătați la fel.

– Slavă Domnului, murmură Madelyne cu atîta patimă, încît Adela zîmbi. Încă o întrebare, Adela, te rog. De ce te-ai prefăcut nebună? Numai de ochii fraților tăi?

Adela dădu din cap.

– Dar de ce? insistă Madelyne, nedumerită.

– Cînd am ajuns acasă, mi-am dat seama că n-aveam să mor. Și atunci, am început să mă tem că s-ar putea să port copilul lui Morcar. Duncan m-ar fi silit să mă mărit, și...

– Doar nu poți crede că Duncan te-ar fi măritat cu Louddon! o întrerupse Madelyne.

– Nu, nu, dar ar fi găsit pe cineva. N-ar fi vrut decît să mă ajute.

– Și ești grea cu copil?

– Nu știu. Nu mi-a venit ciclul, dar nu să simt altfel, și niciodată nu l-am avut regulat, mărturisi Adela, roșind.

– Poate că e prea devreme ca să ne dăm seama. Dar dacă ești grea, cum te gîndeai să i-o ascunzi lui Duncan? O fi el încăpățînat, Adela, dar orb nu e.

– Mă gîndeam să stau în camera mea pînă avea să fie prea tîrziu, cred. Știu că acum pare o prostie. N-am cugetat prea limpede. Știu doar c-am să mă omor înainte de a mă lăsa măritată cu forța.

– Şi Baronul Gerald?

– Contractul s-a desfăcut. Nu mai sînt fecioară.

Madelyne oftă.

– Baronul a anunțat asta?

– Nu, dar Duncan spune că de-acum nu va mai trebui să onoreze legămîntul.

Dînd din cap, Madelyne o întrebă:

– Asta-i principala ta grijă, că Duncan te-ar putea căsători cu forța?

– Da.

– Atunci, să ne ocupăm de asta mai întîi. O să facem un plan ca să scapi de grijă.

– O să-l facem?

Madelyne îi auzi însufleţirea din voce, şi-i văzu şi lucirea de speranță în ochi, iar asta o făcu să devină cu atît mai hotărîtă. Sări în picioare, începînd să se plimbe încet în cerc, în jurul scaunelor.

– Nu cred nici o clipă că fratele tău ar fi atît de lipsit de inimă încît să se silească să te măriți cu cineva.

Cînd Adela păru s-o întrerupă, ridică mîna s-o oprească, apoi continuă:

– Totuşi, ce cred eu n-are nici o importanță. Dacă l-aş face pe Duncan să-mi promită că poți locui aici oricît de mult vrei, indiferent în ce împrejurări? Asta ți-ar mai risipi temerile, Adela?

– Ar trebui să-i spui că s-ar putea să fiu grea cu copil?

Madelyne nu-i răspunse imediat. Continua să se învîrtească în jurul scaunelor, întrebîndu-se cum Dumnezeu ar fi putut obține o făgăduială de la Duncan.

– În nici caz, răspunse ea, zîmbindu-i Adelei cînd ajunse în fața ei. Mai întîi, am să-i capăt promisiunea. Restul îl va afla destul de curînd, nu-i așa?

Adela zîmbi și ea.

– Șireată mai ești, Madelyne. Acum îți înțeleg planul. O dată ce Duncan se va învoi, n-o să-și mai calce cuvîntul. Dar se va înfuria pe tine pentru că l-ai păcălit, adăugă ea, cu zîmbetul ștergîndu-i-se de pe buze.

– Pe mine e furios tot timpul, ridică din umeri Madelyne. Nu mă tem de fratele tău, Adela. E zgomotos ca vîntul; dar pe dedesubt are un suflet bun. Nu mă îndoiesc de asta, continuă ea, rugîndu-se să aibă dreptate. Și acum, promite-mi că nu-ți vei mai face griji pentru posibilitatea de a avea copil. Ai trecut printr-un calvar foarte greu, și s-ar putea și ca din cauza asta să nu-ți fi venit ciclul. Mă pricep la asemenea lucruri, înțelegi, pentru că Frieda, nevasta tăietorului de lemne, a fost foarte tulburată cînd i-a căzut băiatul în fîntînă și mult timp n-au putut să-l scoată. A scăpat nevătămat,

slavă Domnului, dar Frieda i-a spus unei servitoare, pesre vreo două luni, că nu-i mai venea ciclul. Cealaltă servitoare i-a explicat că e firesc, cînd treci printr-o asemenea spaimă. Nu-mi mai amintesc cum o chema, altfel ți-aș spune, dar a avut dreptate. În luna următoare, Friedei i-a revenit ciclul la normal.

Adela dădu din cap.

– Iar dacă porți copilul în pîntec, continuă Madelyne, vom merge pînă la capăt, nu-i așa? N-ai să-l urăști, îmi promiți, Adela? o întrebă ea, fără să-și poată ascunde îngrijorarea din voce. Și el ar fi la fel de nevinovat ca tine.

– Va avea sufletul negru, ca tatăl lui, spuse Adela. Prin venele lor ar curge același sînge.

– Dacă așa stau lucrurile, ar însemna că și eu sînt osîndită la focurile iadului, la fel ca Louddon, nu?

– Ba, tu nu semeni cu fratele tău, protestă Adela.

– Și nici copilul tău nu va semăna cu Morcar. Ai avea tu grijă de asta.

– Cum?

– Iubindu-l și ajutîndu-l să fie înțelept, cînd va fi destul de mare ca să înțeleagă.

Oftă apoi, clătinînd din cap.

– S-ar putea ca nici să nu fii grea cu copil, la urma urmei, așa că să lăsăm asta pentru moment.

Văd cît eşti de obosită. De vreme ce în camera ta trebuie să se facă curăţenie înainte de a putea dormi acolo, în noaptea asta ai să te culci în patul meu. Eu îmi voi găsi altul.

Adela o urmă pe Madelyne pînă la pat, privind-o cum desfăcea aşternutul.

– Cînd ai să-i ceri lui Duncan promisiuna?

Madelyne o aşteptă să se vîre în pat, înainte de a-i răspunde.

– Am să vorbesc cu el mîine. Îmi dau seama cît e de important pentru tine. N-am să uit.

– Nu vreau să mă mai atingă nici un bărbat, niciodată, se plînse Adela.

Vocea-i era atît de sufocată, încît Madelyne se temu că iar avea să se tulbure.

– Acum taci, o linişti ea, învelind-o cu pătura. Odihneşte-te. Totul o să fie bine.

Felul cum o răsfăţa o făcu pe Adela să zîmvească.

– Madelyne? Îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine. Dacă te-ar ajuta cu ceva, îi voi cere lui Edmond să-i spună lui Duncan să te ducă în Scoţia.

Madelyne observă că Adela se gîndea să nu vorbească direct cu Duncan, ci cu Edmond, ceea ce-i confirmă gîndul că fata se temea de fratele ei cel mai mare.

Oftînd, Adela adăugă:

– Zău că nu vreau să pleci nicăieri, încă. M-am simțit atît de singură... Sînt egoistă oare?

– Nu ești decît sinceră, replică Madelyne, o calitate pe care o admir foarte mult. Nici eu n-am mințit niciodată în viața mea, se lăudă ea.

– Nici măcar o dată?

Auzindu-i chicotitul, Madelyne zîmbi.

– Din cîte-mi amintesc, nu. Și-ți promit că voi sta aici atîta vreme cît o să ai nevoie de mine. Nici nu vreau să călătoresc pe vremea asta.

– Și tu ai fost dezonorată, Madelyne. Toată lumea va crede...

– E o prostie ce spui, i-o retează Madelyne. Nici una dintre noi nu e vinovată pentru ceea ce s-a întîmplat. Amîndouă sîntem destul de onorabile, în sufletele noastre. Pentru mine, numai asta are importanță.

– Ai cele mai neobișnuite atitudini, remarcă Adela. Mă așteptam să ne urăști pe toți, noi, Wextonii.

– Ei, adevărul e că nu i-ar fi ușor nimănui să-i iubească pe frații tăi, recunoscu Madelyne. Dar de urît, nu-i urăsc. Știi că aici mă simt în siguranță? E remarcabil, nu-i așa? Să fiu prizonieră, și în același timp saă mă simt în siguranță. Uite, ăsta-i un adevăr la care trebuie să meditez.

Apoi se încruntă, preocupată de uluitoarea mărturisire pe care o făcuse.

– Ei, îşi spuse ea, va trebui să mă gîndesc puţin mai mult la treaba asta.

O bătu pe Adela pe braţ, apoi se întoarse să pornească spre uşă.

– N-ai să faci nimic necugetat în legătură cu Morcar, da, Madelyne?

– Ei, şi de ce mă întrebi aşa ceva?

– Datorită privirii pe care ai avut-o cînd ţi-am spus numele lui, răspunse Adela. N-ai să faci nimic, da?

Părea din nou speriată.

– Ai o imaginaţie prea zglobie, îi spuse Madelyne. În sensul ăsta, ne asemănăm, adăugă ea, evitînd să mai vorbească despre Morcar.

Şiretlicul reuşi, căci Adela zîmbi din nou.

– Nu cred c-o să mai am coşmaruri în noaptea asta. Sînt aşa de obosită... Fă bine şi culcă-te cît mai repede, Madelyne. Trebuie să fii odihnită mîine, pentru convorbirea cu Duncan.

– Crezi c-o să mă sece de puteri? întrebă Madelyne.

– Pe tine, nu. Tu-l poţi face pe Duncan să-ţi promită orice.

Doamne, cît de încrezătoare era! Madelyne simţi că i se înmuiau umerii.

– Am văzut cum se uită Duncan la tine. Şi i-ai salvat viaţa lui Gilard. L-am auzit pe Edmond cînd

a povestit. Să-i amintești lui Duncan de asta, şi n-o să-ți poată refuza nimic.

– Dormi acum, Adela.

Madelyne tocmai se pregătea să închidă uşa, cînd auzi următoarele cuvinte ale Adelei.

– Duncan nu se uită niciodată la Lady Eleanor aşa cum te priveşte pe tine.

Nu se putu abține să întrebe, încercînd să nu pară c-o interesa prea mult:

– Cine-i Lady Eleanor?

Întorcîndu-se, o privi pe Adela, şi după felul cum aceasta îi zîmbea, îşi dădu seama că nu reuşise s-o amăgească.

– Femeia cu care se gîndeşte Duncan să se însoare.

Madelyne nu avu nici o reacție vizibilă. Dădu doar din cap, semn că înțelesese.

– Atunci, îi plîng de milă. Va avea o viață foarte grea, alături de fratele tău. Nu te supăra, Adela, dar cred că Duncan e prea înfumurat ca să-i fie bine.

– Am spus doar că se gîndeşte să se însoare cu ea, Madelyne, dar n-o va face.

Madelyne nu-i răspunse. Închise uşa în urma ei şi reuşi să ajungă pe scară, înainte de a izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 11

Madelyne nu voia s-o surprindă nimeni plîngînd. Cînd plecase de la Adela, nici nu ştia unde să se ducă. Voia doar să găsească un loc liniştit, unde să-şi pună în rînduială emoţiile.

Mai întîi alese sala, dar cînd se apropie de intrare îl auzi pe Gilard vorbind cu cineva. Îşi continuă drumul, coborînd scara mai departe, apoi îşi luă mantaua de iarnă din cuiul de lîngă cazarma soldaţilor şi se chinui să deschidă uşile grele doar atîta cît să se poată strecura afară.

Era destul de frig pentru a face să tremure pînă şi un urs. Madelyne îşi strînse mantia pe umeri şi porni grăbită. Luna lumina îndeajuns ca să vadă pe unde păşea, dar după ce trecu de coliba măcelarului, se rezemă de zidul fortăreţei şi începu să plîngă ca un copil. Plîngea zgomotos, şi nu-i folosea la nimic, căci nu se simţea deloc mai bine. O durea capul, o usturau obrajii, şi sughiţa întruna.

Furia nu voia să-i treacă.

O dată ce-şi începuse povestea, Adela îi spusese totul. Madelyne nu avusese nici o reacţie vizibilă faţă de acea oroare, dar simţea că-i plesnea inima de durere. Morcar! Ticălosul era la fel de vinovat ca Louddon, dar nimeni n-avea să ştie vreodată despre amestecul lui.

– Ce faci aici?

Madelyne scoase un ţipăt de spaimă. Duncan apăruse lîngă ea ca din senin.

Încercă să-i întoarcă spatele. Duncan n-o lăsă. O apucă de bărbie şi o sili să-l privească.

Ar fi trebuit să fie orb ca să nu observe că plînsese. Madelyne vru să-i prezinte o scuză simplă, dar în clipa cînd mîna lui o atinse, izbucni iar în plîns.

Duncan o cuprine în braţe, mulţumit s-o ţină astfel pînă-şi mai reveni. Era clar că tocmai îşi terminase scalda, căci şiroia de apă.

– Ai să îngheţi de moarte, umblînd aproape gol pe-afară, îi spuse Madelyne, printre suspine. Iar de data asta, n-am să-ţi mai încălzesc picioarele.

Duncan oftă. Iar îi venise cheful să-i dea ordine. O strînse şi mai tare în braţe, neluîndu-i în seamă protestele, şi porni cu ea spre castel.

– Adela ţi-a vorbit despre ceea ce i s-a întîmplat? o întrebă el.

– Da, răspunse Madelyne. Dar n-am să-ți spun o vorbă, oricît de mult ai stărui. Poți şi să mă torturezi dacă vrei, că tot n-am să...

Oftatul lui prelungit o făcu să se întrerupă.

– Madelyne...

– I-am promis Adelei că n-am să suflu nimic nimănui, şi mai ales ție. Se teme de tine, Duncan, ceea ce e foarte trist.

Se aşteptase ca vestea să-l înfurie pe Duncan, şi fu surprinsă cînd acesta dădu din cap.

– Aşa e firesc, declară el, ridicînd din umeri. Îi sînt şi frate, dar şi stăpîn, iar cel de-al doilea trebuie să aibă întîietate față de primul.

– Ba nu e deloc firesc, obiectă Madelyne. O familie ar trebui să fie strîns unită. Ar trebui să ia toate mesele împreună şi să nu se certe niciodată. Ar trebui...

– De unde naiba ştii tu ce trebuie şi ce nu trebuie să facă o familie? i-o reteză Duncan, clătinînd din cap exasperat. Tu ai locuit cu unchiul tău.

– Ei bine, ştiu totuşi cum ar trebui să se poarte familiile! replică Madelyne.

– Madelyne, nu discuta metodele mele, mîrîi gros Duncan. Şi de ce plîngi? o întrebă el, grăbindu-se să schimbe vorba.

– Din cauza a ceea ce i-a făcut fratele meu Adelei, şopti ea, rezemîndu-şi obrazul de umărul

lui Duncan. Lonaddon va arde în iad pentru veşnicie.

– Într-adevăr.

– E un om care nu merită să trăiască. Nu te condamn pentru că vrei să-l omori, Duncan.

Duncan clătină din cap.

– Şi dacă nu mă condamni, asta te face să te simţi mai bine? o întrebă.

Madelynei i se păru că-i distingea în glas o undă de amuzameent.

– Mi-am schimbat părerile despre ucideri, şopti ea. Pentru asta plîng, şi pentru ceea ce trebuie să fac.

O aşteptă să-i explice. Ajunseseră la intrare. Duncan deschise uşa grea, fără pic de efort.

– Şi ce trebuie să faci? întrebă el, neputîndu-şi stăpîni curiozitatea.

– Trebuie să ucid un om.

Chiar în clipa cînd Madelyne şopti această mărturisire, uşa se trînti. Duncan nu era sigur c-o auzise bine. Se hotărî să aştepte pînă ajungeau în dormitorul lui, ca s-o întrebe mai multe.

Urcă scara cu ea în braţe, neluîndu-i în seamă protestele că putea merge şi singură, iar cînd ajunseră la intrarea în turn, coti în direcţia opusă, continuîndu-şi drumul pe un coridor prea întunecat pentru ca Madelyne să vadă unde ducea.

La capătul culorului, Duncan deschise o uşă şi o duse pe Madelyne înăuntru. Se vedea clar că acolo erau odăile lui de culcare, iar Madelyne îşi spuse că era foarte mărinimos s-o găzduiască în noaptra aceea.

În cămin ardea un foc vesel, luminînd uşor camera aproape goală. O singură fereastră se afla în mijlocul peretelui opus, acoperită cu o blană în loc de oblon. Patul ocupa aproape tot peretele de lîngă vatră, iar alături se mai găsea şi un cufăr.

Patul şi cufărul erau singurele mobile din camera curată, aproape nepătată. Madelyne zîmbi. Nu ştia de ce-i plăcea, dar se bucura că nici lui Duncan nu-i plăcea dezordinea.

Atunci, de ce se făcuse o asemenea mizerie în sala cea mare? Nu avea nici un sens, acum, că-i văzuse odăile.

– Ai să mă ţii în braţe toată noaptea? îl întrebă ea, nemulţumită.

Duncan ridică din umeri, aproape făcînd-o să cadă. Se agăţă de el iar şi, cînd îl văzu zîmbindu-i, îşi dădu seama că o făcuse anume, ca să se ţină mai strîns de el.

– Mai întîi să-mi răspunzi la ce te voi întreba, apoi îţi dau drumul.

– Întreabă-mă, şi-ţi răspund.

– Mi-ai spus că vrei să omori un om?

– Da, răspunse ea, privindu-i bărbia.

Aşteptă ca Duncan să comenteze. Probabil avea să-i ţină o predică despre faptul că era prea nevolnică pentru a putea să ucidă pe cineva.

Numai ca Duncan să rîdă nu se aşteptase. Hohotele începură ca un mormăit gros din piept, devenind repede tot mai sonore, pînă ajunse să se înece de-atîta voie bună.

O auzise bine, la urma urmei. Madelyne îi spusese într-adevăr că avea să ucidă. Era o afirmaţie atît de uluitoare, încît în prima clipă crezuse că glumea. Şi totuşi, expresia ei gravă arăta că vorbea serios.

– Şi cine-i nefericitul pe care ai de gînd să-l ucizi? izbuti el într-un tîrziu să întrebe. Unul dintre noi, Wextonii, întîmplător?

Madelyne se desprinse de lîngă el.

– În nici un caz nu e un Wexton, deşi ca să ţi-o spun pe-a dreaptă, dacă eram rea la suflet, dumneata ai fi primul pe lista celor cărora vreau să le fac de petrecanie, my lord.

– Aha, făcu Duncan, continuînd să zîmbească. Şi dacă nu e unul dintre noi, bună şi dulce my lady, atunci cui vrei să-i "faci de petrecanie"?

– Drept îţi spun, Duncan, că sînt într-adevăr o fecioară bună şi dulce, şi e timpul să înţelegi acest lucru, replică Madelyne, deşi acum vocea ei numai dulce nu suna.

Se duse la pat şi se aşeză pe marginea acestuia, începînd să-şi netezească pe îndelete poalele, după care îşi împreună mîinile pe genunchi.

– Nu-i vei afla numele de la mine, Duncan. E treaba mea, nu a ta.

Duncan nu era de aceeaşi părere, dar se hotărî să mai aştepte.

– Iar cînd îl vei ucide pe acel om, Madelyne, vei da iar afară din stomac ce-ai mîncat?

Nu-i răspunse. Duncan se gîndi că poate-şi dădea seama cît de nebunesc era planul.

– Şi-ai să şi plîngi? continuă el, amintindu-i de reacţiile pe care le avusese după ce-l omorîse pe duşmanul care-l ataca pe Gilard.

– Voi ţine minte să nu mănînc nimic înainte de a-l ucide, Duncan, aşa că n-o să mi se facă rău, iar dacă după aceea plîng, voi căuta un loc ascuns, unde să nu mă vadă nimeni. Răspunsul ăsta te mulţumeşte?

Trase adînc aer în piept, încercînd cu disperare să-şi păstreze o expresie stăpînită. Dumnezeule, deja se simţea ca o păcătoasă.

– Moartea nu te ia uşor, adăugă ea. Dar nici dreptatea nu poate fi nesocotită.

Duncan izbucni iar în rîs, ceea ce o înfurie şi mai mult.

– Acum aş dori să dorm, aşa că te rog să pleci.

– Vrei cumva să-mi spui să plec din odăile mele proprii? întrebă el.

Nu mai rîdea, iar Madelyne nu avu curaj să-l privească.

– Da, recunoscu ea. Dacă mă port nerespectuos, îmi cer iertare. Dar ştii că nu mint. Eşti foarte bun că mi-ai oferit patul tău pentru noaptea asta. Chiar îți sînt nespus de recunoscătoare. Şi am să mă întorc în turn mîine, după ce se face curățenie în camera Adelei.

Cînd îşi termină explicațiile, abia mai sufla.

– Sinceritatea ta e înviorătoare.

– Şi numai necazuri am din cauza ei, oftă Madelyne.

Continuă să-şi privească mîinile, dorindu-şi ca Duncan să plece mai repede. Apoi auzi o bufnitură uşoară, iar cînd ridică privirea, îl văzu scoțîndu-şi şi a doua cizmă şi aruncînd-o pe podea.

– Şi-aşa era indecent să stai în fața mea fără cămaşă pe tine, declară Madelyne. Iar acum îți mai scoți şi restul hainelor, înainte de a pleca? Şi prin fața lui Lady Eleanor umbli aşa?

Simți că roşea. Era hotărîtă să-l ignore pe Duncan. Dacă voia să se fălească sub privirile ei pe jumătate gol, putea foarte bine să închidă ochii. Şi nici vreo vorbă de rămas-bun n-avea să-i spună.

Cînd îi ghici gîndul, era prea tîrziu. Pînă să reacționeze, Duncan se duse la uşă şi împinse zăvorul gros de lemn prin belciugele de metal.

Madelyne făcu ochii mai de uimire. Era ferecată în dormitorul lui, dar adevărata problemă, după cum vedea ea lucrurile, era că Duncan se afla dincoace de uşă. Şi nici chiar o lady dulce şi blîndă de familie bună nu putea interpreta greşit acest fapt.

Scoase un strigăt de indignare, sărind de pe pat, şi o luă la fugă spre uşă. Duncan o privi cum trăgea de zăvor. Cînd fu convins că nu putea veni de hac încuietorii neobişnuite din spatele zăvorului, se duse la pat. Rămase cu pantalonii pe el, din respect faţă de Madelyne. Părea gata să-şi piardă iar controlul.

– Vino în pat, Madelyne, o chemă el, întinzîndu-se peste pătură.

– N-am să dorm lîngă tine, se bîlbîi Madelyne.

– Am mai dormit împreună.

– Numai o dată, în cortul acela, Duncan, şi pentru că n-aveam încotro. Ne-am încălzit unul pe altul.

– Ba nu, Madelyne, de-atunci încoace, în fiecare noapte am dormit lîngă tine, o informă Duncan.

Madelyne întoarse capul spre el, încruntată.

– Nu te cred!

– Ba aşa e.

Îi zîmbea.

– Cum poți minți așa, fără să clipești? se răsti ea.

Nu-i lăsă timp să răspundă, ci se întoarse și începu să smucească iar de zăvor. Nu se alese decît cu o țeapă de lemn sub pielea degetului mare.

Scoase un țipăt de furie.

– Iar acum, mi-a mai intrat și așchia asta în deget, din cauza ta! mormăi ea, aplecîndu-se să-și examineze mai bine înțepătura.

Fără să-i ia în seamă bombănelile, Duncan se duse la consolă și luă un pumnal tăios, ascuțit aproape ca un ac. Madelyne închise ochii, pînă simți prima înțepătură.

Scăpase de așchie. Nu-i spuse o vorbă, dar îl privi cu o expresie atît de încrzătoare, încît Duncan se încruntă frustrat și aruncă pumnalul înapoi pe poliță, după care se întoarse la pat, trăgînd-o după el.

– Nici măcar o țeapă nu poți să-ți scoți din deget, și te gîndești să omori un om, mormăi el.

– N-am să dorm cu tine! repetă Madelyne cu tărie, rămînînd în picioare, hotărîtă. Ești cel mai îngîmfat și încăpățînat dintre oameni. Am ajuns la capătul răbdării. N-am să-ți mai îndur multă vreme fumurile!

Abia cînd strigă aceste cuvinte își dădu seama că făcuse greșeala de a se apropia prea mult de el.

Duncan îşi trase braţul înapoi, făcînd-o să cadă deasupra lui. Apoi o întoarse într-o parte, continuînd s-o ţină de încheietură.

Închise ochii, încercînd să n-o mai bage în seamă. Madelyne îl privi în faţă.

– Mă urăşti prea mult ca să dormi lîngă mine. M-ai mințit, nu-i aşa, Duncan? N-am dormit nici măcar o dată împreună. Mi-aş aminti.

– Se poate dormi şi în timpul luptei, remarcă el, tot cu ochii închişi, dar zîmbind. Şi să ştii că nu te urăsc, Madelyne.

– Ba cu siguranţă că mă urăşti, replică Madelyne. Să nu-ndrăzneşti să spui acum că te-ai răzgîndit.

Aşteptă să-i răspundă. Cînd Duncan nu scoase o vorbă, începu din nou:

– Am ajuns împreună printr-o întîmplare nefericită. Ţi-am salvat viaţa. Şi ce răsplată primesc? Mă tîrăşti în locul ăsta uitat de Dumnezeu, abuzînd mereu de firea mea blîndă, aş putea să adaug. Cred c-ai şi uitat că i-am salvat viaţa şi lui Gilard.

Doamne, cît ar mai fi vrut ca Duncan să deschidă ochii, ca să-i poată vedea reacţia!

– Acum, c-am început să am grijă de Adela, mă întreb dacă nu cumva plănuiseşi asta încă de la bun început.

Se încruntă o clipă, pe gînduri, apoi continuă.

– Trebuie să recunoşti că n-am nici o vină în planul ăsta al tău. Eu sînt cea nedreptăţită. Cînd mă gîndesc prin cîte am trecut...

Sforăitul lui Duncan o făcu să amuţească. Dintr-o dată, se înfurie atît de tare încît îşi dori să fi avut curaj să-i strige în ureche.

– Eu sînt cea care ar trebui să te urască, mormăi ea.

Îşi potrivi cămaşa şi se întinse pe spate. Era frîntă de oboseală.

– Şi-acuma, cum am să te mai fac să-mi promiţi ceva? Şi i-am dat deja cuvîntul meu de cinste sărmanei Adela, adăugă ea, cu un căscat.

La asta, Duncan se mişcă din nou. Madelyne fu luată fără veste, Abia avu timp să deschidă ochii, pentru a-l vedea aplecat asupra ei, imobilizînd-o cu o coapsă.

– Dacă profiţi de mine, am să te spun lui Lady Eleanor! izbucni ea.

Duncan îşi dădu ochii peste cap.

– Madelyne, o ţii una şi bună, c-aş vrea să profit...

Madelyne îi acoperi gura cu o mînă.

– O vorbă să nu mai scoţi, îi ceru ea. Şi altfel, de ce te-ai fi prăvălit peste mine ca o pătură, dacă nu voiai să...

Se întrerupse, apoi oftă la fel de adînc ca el.

– Încerci să mă zăpăceşti de cap.

– Eşti zăpăcită deja, replică Duncan, cu gura sub mîna ei.

– Dă-te la o parte de pe mine. Eşti mai greu decît uşile castelului.

Duncan îşi rezemă greutatea pe coate, cu şoldurile sprijinite peste ale Madelynei. Îi simţea fierbinţeala trupului.

– Ce vrei să-ţi promit?

Întrebarea lui păru s-o nedumerească.

– Pentru Adela, îi reaminti Duncan.

– A... murmură ea, cu sufletul la gură. Mă gîndeam să aştept pînă mîine ca să-ţi vorbesc despre Adela. Nu ştiam că aveai de gînd să mă aduci aici, să dorm cu tine. Şi sperasem să te prind mai bine dispus...

– Madelyne... îi rosti el numele prelung, tărăgănat, semn că ajunsese la capătul răbdării.

– Aş vrea să-mi dai cuvîntul tău de onoare că Adela poate locui aici, cu tine, oricît vrea, şi că n-ai s-o sileşti să se mărite, indiferent în ce împrejurări. Poftim, aşa e destul de clar?

Duncan se încruntă.

– Am să vorbesc cu Adela mîine, spuse el.

– Sora ta se teme să-ţi vorbească pe faţă, dar dacă-i pot spune că ţi-ai dat cuvîntul, cred că vei observa la ea o schimbare remarcabilă. E aşa de îngrijorată, Duncan, şi dac-o putem ajuta să se mai liniştească, o să se simtă mult mai bine.

Duncan își stăpîni zîmbetul. Madelyne își asumase un rol matern față de Adela, întocmai așa cum se așteptase el. Era foarte mulțumit că planul îi reușise.

– Foarte bine. Spune-i Adelei că mi-am dat cuvîntul. Va trebui să vorbesc cu Gerald, adăugă el, pe gînduri.

– Gerald va trebui să-și găsească altă mireasă. Oricum, Adela crede că acum contractul nu mai e valabil, și-n plus, Gerald își dorește o femeie neîntinată – ceea ce mă face să nu-l pot suferi deloc.

– Nu l-ai cunoscut niciodată, comentă exasperat Duncan. Cum îl poți judeca atît de ușor?

Madelyne se încruntă. Duncan avea dreptate, deși-i era aproape dureros s-o recunoască.

– Gerald știe tot ce i s-a întîmplat Adelei?

– De-acum, toată Anglia o știe. Va fi avut grijă Louddon.

– Fratele meu e un om rău ca un diavol.

– Unchiul tău Berton avea aceeași părere despre el? se interesă Duncan.

– De unde știi numele unchiului meu?

– Mi l-ai spus tu, răspunse el, zîmbind cînd văzu cum i se măriră ochii.

– Cînd? Am o memorie excelentă, și nu-mi amintesc să-l fi menționat.

– Cînd erai bolnavă, mi-ai povestit totul despre unchiul tău.

– Dacă ți-am spus ceva, nu-mi mai amintesc. Și e necuviincios că ai ascultat ce vorbeam.

– N-aveam cum să te opresc, zîmbi Duncan, amintindu-și. Vorbeai numai strigînd.

Exagera, doar ca s-o întărîte. Cînd nu se stăpînea, expresiile ei erau foarte înviorătoare.

– Și ce-am mai spus? întrebă ea, bănuitoare.

– Lista e prea lungă. De-ajuns să zicem că mi-ai spus totul.

– Totul? îl privi îngrozită Madelyne.

Doamne, jenată mai era! Dacă-i spusese și cît de mult îi plăcea cînd o săruta?

În ochii lui Duncan licărea o luminiță. Poate că nu făcea decît s-o tachineze, iar asta nu-i cădea deloc bine. Se hotărî să-i șteargă zîmbetul de pe buze.

– Înseamnă că ți-am dat și numele tuturor bărbaților cu care m-am culcat, nu-i așa? Jocul s-a sfîrșit, se pare, încheie ea, cu un oftat prefăcut.

– Jocul tău se sfîrșise din clipa cînd te-am întîlnit, replică încet Duncan.

Madelyne avu senzația că tocmai o mîngîiase. Nu știa cum să reacționeze.

– Și ce-ar vrea să însemne asta?

Duncan zîmbi.

– Vorbeşti prea mult. Ăsta-i încă un cusur pe care ar trebui să ți-l îndrepți.

– Dar e ridicol! replică ea. Toată săptămîna nu ți-am vorbit aproape deloc, iar tu nici nu m-ai băgat în seamă. Cum poți sugera că vorbesc prea mult? îl întrebă, îndrăznind să-l înghionească în umăr.

– Nu sugerez nimic, afirm doar nişte fapte, răspunse Duncan, privindu-i ochii care începeau să arunce scîntei.

– Îți displace cînd spun ce am de spus?

Duncan dădu din cap.

– Atunci, n-am să-ți mai spun o vorbă. Jur că niciodată n-am să-ți mai vorbesc. Poftim, acum te bucuri?

Încuviință din nou, deşi mult mai încet de astă dată. Madelyne trase aer în piept, pregătindu-se să-i spună ce părere avea despre grosolănia lui, dar Duncan n-o lăsă. Aplecîndu-şi capul, îi atinse uşor gura cu a sa, amuțind-o.

Madelyne simți că o străbătea un fior, îşi auzi propriul geamăt întretăiat, în timp ce Duncan se îndepărta iar, fără tragere de inimă.

Cu un geamăt frustrat, Duncan se întoarse în partea lui de pat, o cuprinse pe Madelyne de talie şi o trase spre el.

Madelynei îi venea să plîngă. Nu înțelegea de ce-l tot lăsa s-o sărute. Mai important, nu era în

stare să se stăpînească nici ea. Era la fel de desfrînată ca o femeie uşoară.

Îl auzi căscînd şi trase concluzia că, la urma urmei, sărutul nu însemnase prea mult pentru el.

O irita îngrozitor. Se hotărî să ţină distanţa, chiar în timp ce se potrivea mai strîns lîngă el. Tocmai se aranjase comod, cînd Duncan scoase un geamăt aspru şi o apucă de şolduri, ţinînd-o nemişcată.

Madelyne era prea obosită ca să se mai preocupe de temperamentul lui. Căscînd la rîndul ei, adormi.

Era, fără îndoială, cea mai grea încercare pentru Duncan – şi, dacă Madelyne îşi mai mişca o singură dată dosul, ştia că n-avea să mai reziste.

Niciodată nu mai dorise o femeie aşa cum o dorea pe Madelyne, şi nu era un om răbdător. Dar voia ca toate problemele să fie rezolvate, înainte de a şi-o însuşi. Se resemnă cu gîndul că, probabil, avea să facă mai multe băi în lacul îngheţat. Acum nu se mai ducea să înoate ca să se călească, ci pentru a-şi stinge focul din şale.

Cu un mormăit dezgustat, Duncan ieşi şi închise uşa.

CAPITOLUL 12

– Şi uneori, Adela, dacă un copil se năştea cu un cusur vizibil, cît de mic, taţii spartani îl aruncau pe noul-născut pe fereastră sau în cea mai apropiată prăpastie, ca să scape de el. Da, văd că eşti şocată, dar unchiul meu Berton mi-a povestit despre acei războinici neînduplecaţi de pe vremuri, şi n-a exagerat poveştile doar ca să le facă mai interesante. Era dator să mi le spună cît mai fidel, înţelegi...

– Şi doamnele spartane cum erau? Unchiul tău Berton ţi-a vorbit şi despre ele? întrebă curioasă Adela.

Sora mai mică a lui Duncan stătea pe marginea patului, în timp ce Madelyne îi aranja mobila din cameră. Încetase orice încercare de a o mai convinge că nu era deloc normal să lucreze ca o slugă. Noua ei prietenă era îndărătnică, aşa că n-avea nici un rost să insiste.

Trecuseră trei săptămîni şi mai bine de la confruntarea lor. O dată ce Adela spusese adevărul, durerea şi vinovăţia i se mai uşuraseră. În privinţa asta, Madelyne avusese dreptate. Iar faptul că nu păruse şocată o ajutase de asemenea pe Adela. Madelyne o înţelegea, dar nu arăta că i-ar fi fost milă de ea.

Întrerupîndu-se din curăţenie, Madelyne se rezemă în coada măturii.

– Văd că ţi-am cucerit interesul, remarcă ea. Cred că doamnele spartane erau foarte nedemne. Trebuie să fi fost la fel de îngrozitoare ca bărbaţii lor, Adela. Altfel, cum s-ar fi înţeles cu ei?

Adela chicoti. Transformarea prin care trecuse era foarte îmbucurătoare. În ochi îi licărea o luminiţă, şi zîmbea din ce în ce mai des.

– Acum, că a sosit preotul cel nou, trebuie să avem grijă să nu vorbim aşa în faţa lui, şopti ea.

– Încă nu l-am cunoscut, răspunse Madelyne, deşi aştept cu nerăbdare. E vremea ca fraţii Wexton să aibă un om al lui Dumnezeu care să se îngrijească de sufletele lor.

– Au mai avut şi înainte, spuse Adela. Dar cînd părintele John a murit, şi apoi biserica a luat foc, nimeni nu s-a mai preocupat de asta.

Ridică din umeri, apoi îi ceru:

– Mai povesteşte-mi despre spartani, Madelyne.

– Ei bine, probabil că toate doamnele se îngrăşau încă de pe la vîrsta de doisprezece ani, deşi asta e doar o bănuială, n-am auzit-o de la dragul meu unchi. Ştiu însă că nu se culcau doar cu cîte un singur bărbat.

Adela o privi cu gura căscată, iar Madelyne dădu din cap, mulţumită de reacţia ei.

– Cu mai mulţi o dată? întrebă Adela în şoaptă, roşind de stînjenea;ă.

Madelyne îşi muşcă buza, întrebîndu-se dacă s-ar fi putut una ca asta.

– Nu cred, răspunse ea în cele din urmă.

Stătea întoarsă cu spatele spre uşă, iar Adela o privea, aşa că nici una nu-l observa pe Duncan, care apăruse în pragul uşii deschise.

Tocmai se pregătea să-şi anunţe prezenţa, cînd Madelyne vorbi din nou.

– Nu cred că e posibil să zaci pe spate cu mai mulţi bărbaţi deasupra ta în acelaşi timp, recunoscu ea.

Adela chicoti. Madelyne ridică din umri. Duncan îşi dădu ochii peste cap.

După ce rezemă mătura de perete, Madelyne îngenunche în faţa cufărului.

– Pe ăsta va trebui să-l golim, dacă vrem să-l mutăm în alt loc, spuse ea.

– Mai întîi termină-ţi povestea, insistă Adela. Povesteşti cele mai neobişnuite lucruri, Madelyne.

Duncan vru iar să le întrerupă, apoi se răzgîndi. I se trezise curiozitatea.

– În Sparta nu exista burlăcie. Ar fi fost o crimă să nu te căsătoreşti. Străzile s-ar fi umplut de femei nemăritate, care mergeau în căutarea bărbaţilor neînsuraţi şi, cînd îi găseau, s-ar fi năpustit asupra lor.

– S-ar fi năpustit? repetă Adela.

– Da, i-ar fi luat cu asalt, stîlcindu-i în bătaie! strigă Madelyne din cufăr, unde-şi vîrîse capul şi umerii. E adevărat ce-ţi spun! adăugă ea.

– Şi altceva?

– Ştiai că tinerii erau închişi într-o cameră întunecoasă, împreună cu femei pe care ni le mai văzuseră niciodată la lumina zilei, şi trebuioa să... ei, înţelegi tu...

Madelyne trase aer în piept şi strănută, din cauza prafului adunat în cufăr.

– Unele femei năşteau copii încă înainte de a-şi fi văzut soţii la faţă.

Se îndreptă, lovindu-se cu capul de capacul cufărului, şi-şi smulse panglica din păr.

– Sună îngrozitor, dar îţi spun eu: cînd mă gîndesc la fratele tău, Duncan, nu mi-e greu să înţeleg de ce-ar prefera Lady Eleanor o cameră întunecoasă.

Madelyne vorbise în glumă, dar Adela scoase o exclamație deznădăjuită. Tocmai îl observase pe Duncan, care stătea rezemat de ușorul ușii.

Înțelegîndu-i greșit reacția, Madelyne își regretă imediat cuvintele.

– Vorbim aiureli, declară ea. Duncan e stăpînul tău, la urma urmei, și-ți mai e și frate, așa că n-am dreptul să te tachinz în legătură cu el. Îmi cer iertare.

– Te iert.

Cel care o ierta era Duncan. Madelyne fu atît de surprinsă de glasul lui bubuitor, încît se lovi iar la cap, cînd se întoarse să-l privească.

– De cînd stai aici? îl întrebă, înroșindu-se rușinată, în timp ce se ridica.

Duncan nu-i răspunse. Stătea pe loc, nemișcat, alarmînd-o și mai mult. Madelyne își netezi rochia, observă o pată mare deasupra mijlocului și și-o acoperi cu mîinile. O șuviță de păr i se legăna în fața ochiului stîng, dar nu putea să și-o dea la o parte, ca să nu descopere pata.

Încercă să-și readucă aminte că era doar captiva lui, iar el, cel care o ținea prizonieră. Ce importanță avea dacă avea ținuta în neorînduială sau nu? Își suflă părul din ochi, încercînd să-i arunce o privire senină.

Eșuă lamentabil, iar Duncan, ghicindu-i intențiile, zîmbi. Îi era tot mai greu să-și ascundă

gîndurile. Acest fapt îi plăcea aproape la fel de mult ca înfăţişrea ei neîngrijită.

Madelyne crezu că făcea haz pe seama rochiei ei pătate, iar Duncan îi întări această părere, măsurînd-o cu privirea de sus şi pînă jos. Zîmbi şi mai larg, arătîndu-şi crestătura atrăgătoare din obraz.

– Du-te sus în camera ta, Madelyne, şi stai acolo pînă am să te chem eu.

– Pot mai întîi să-mi termin treaba? întrebă ea, pe un ton cît mai umil.

– Nu.

– Duncan, Adela voia să-şi aranjeze camera, ca să arate mai...

Doamne, voia să-i spună că Adela voia să aibă o cameră la fel de plăcută ca odaia din turn. Atunci, ar fi aflat ce făcuse şi din nou i-ar fi venit dracii.

Aruncă o privire spre Adela. Biata fată îşi ţinea mîinile încleştate, cu privirea în pămînt.

– Adela, ai uitat să-l saluţi pe fratele tău aşa cum se cuvine, îi atrase ea atenţia.

– Bună ziua, my lord, şopti numaidecît Adela, fără să-l privească pe Duncan.

– Îl cheamă Duncan. Baron sau nu, e fratele tău.

Apoi se întoarse spre Duncan, privindu-l încruntată, ca să nu se răstească la sora lui.

Văzîndu-i expresia, Duncan înălță o sprînceană. Cînd Madelyne arătă cu capul spre Adela, ridică din umeri. Nu avea nici cea mai vagă idee ce încerca să-i spună.

– Ei? Nu-ți saluți sora, Duncan?

Oftatul lui ricoșă din pereți.

– Îmi dai lecții? o întrebă.

Părea iritat. Madelyne ridică din umeri.

– Nu-ți dau voie s-o sperii pe sora ta, declară ea, fără să se poată stăpîni.

Lui Duncan îi veni să rîdă. Va să zică era adevărat, așa cum spuseseră Gilard și Edmond. Sfioasa Madelyne devenise apărătoarea Adelei. O pisicuță încercînd s-o ocrotească pe alta – atîta doar că acum Madelyne se purta mai degrabă ca o tigroaică, își spuse el. În ochi îi scăpărau flăcări albastre și o, cît mai încerca să-și ascundă de el furia!

Duncan îi aruncă o privire din care se înțelegea clar ce părere avea despre ordinul ei. Apoi se întoarse către sora lui, salutînd-o:

– Bună dimineața, Adela. Te simți bine azi?

Adela dădu din cap, apoi ridică privirea spre fratele ei, zîmbind. Duncan înclină și el capul, surprins că acel salut simplu îi putea schimba așa starea de spirit.

Apoi se întoarse să plece, hotărît să se îndepărteze cît mai mult de plăpînda lui soră, înainte de a-i spune Madelynei ce avea de spus.

– Nu s-ar putea ca Madelyne să stea aici şi...

– Adela, te rog să nu discuţi ordinul fratelui tău, o întrerupse Madelyne, de teamă ca Duncan să nu ajungă la capătul răbdării. N-ar fi onorabil, adăugă ea, cu un zîmbet încurajator.

Apoi îşi ridică poalele şi-l urmă grăbită pe Duncan, maai spunînd peste umăr:

– Sînt sigură că are motive întemeiate.

Fu nevoită să alerge ca să-l ajungă din urmă.

– De ce trebuie să mă întorc în turn? îl întrebă, cînd fu sigură că Adela nu-i mai auzea.

Ajunseseră pe scară, iar Duncan se întoarse spre ea. Îi venea s-o zgîlţîie, dar îi atrase atenţia mînjitura de praf de pe nasul ei, şi i-o şterse cu degetul mare.

– Eşti murdartă pe faţă, Madelyne. Da, acum nu mai eşti desăvîrşită. Unde ai zice să te-arunc, pe fereastră, sau într-o prăpastie?

Madelyne avu nevoie de un moment pentru a înţelege ce voia să spună Duncan.

– Spartanii nu-şi aruncau prinşii pe fereastră, răspunse ea. Doar pe copiii diformi. Erau războinici viteji, dar cu inimi negre, mai adăugă.

– Şi domneau cu autoritate deplină, completă Duncan.

Încet, degetul mare îi coborî spre buza ei de jos. Nu se putu abține s-o mîngîie.

– Şi fără pic de îndurare.

Madelyne nu mai putea să se mişte din loc. Îl privi în ochi, încercînd să urmărească firul conversației.

– Fără îndurare?

– Da, aşa cum trebuie să domnească un conducător.

– Nu-i adevărat, şopti ea.

Duncan dădu din cap.

– Spartanii erau neînvinşi.

– Vezi tu acum pe-aici vreun spartan, Duncan?

Drept răspuns, baronul ridică din umeri, deşi nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

– Or fi fost ei neînvinşi, dar pînă acum au murit cu toții.

Doamne, îi tremura vocea... Ştia destul de bine motivul. Duncan o privea atît de insistent, şi o trăgea încet spre el.

Avu parte de o dezamăgire. N-o sărută.

Madelyne oftă.

– Madelyne, n-am să mă mai stăpînesc multă vreme, şopti Duncan.

Îşi ținea capul aplecat, cu gura la doar cîteva degete de a ei.

– Nu? întrebă Madelyne, din nou cu răsuflarea tăiată.

– Nu, n-am s-o fac, mormăi el.

Acum părea furios. Madelyne clătină din cap, nedumerită.

– Duncan, te-aş lăsa să mă săruţi, îi spuse ea. Nu e nevoie să ţi-o refuzi.

Drept răspuns, Duncan o înhăţă de mînă şi o trase după el pe scară, spre turn.

– N-ai să mai fii mult timp captivă aici, anunţă el.

– Atunci, recunoşti că ai făcut o greşeală aducîndu-mă aici? îl întrebă Madelyne.

În voce i se distingea teama.

– Madelyne, eu nu fac niciodată greşeli.

Nu se ostenise s-o privească, şi nu mai scoase o vorbă pînă cînd ajunseră la uşa camerei ei. Cînd Duncan întinse mîna spre clanţă, Madelyne bloca uşa, rezemîndu-se de ea.

– Pot să-mi deschid şi singură uşa, spuse, iar tu sigur faci greşeli. Eu am fost cea mai mare greşeală din viaţa ta.

Nu voise să formuleze fraza astfel. Dumnezeule, se insultase singură!

Duncan zîmbi. Apoi o dădu la o parte şi deschide uşa odăii. Madelyne se repezi înăuntru, încercînd să trîntească uşa în urma ei.

N-o lăsă. "Grăsimea a ajuns în foc," îşi spuse Madelyne, pregătindu-se să-i îndure reacţia la vederea schimbărilor pe care le făcuse.

Lui Duncan nu-i venea să-şi creadă ochilor. Madelyne transformase chilia goală într-o odaie îmbietoare. Pereţii fuseseră văruiţi, iar pe cel din faţa lui se afla o tapiserie mare bej. Imaginile povesteau ultima bătălie din invazia lui William, în culori vii, cu ostaşii brodaţi în fir roşu şi albastru. Era un desen simplu, dar plăcut.

Patul era acoperit cu o pătură albastră. În cealaltă parte se aflau două jilţuri mari, ambele acoperite cu perne roşii, stînd oblic în faţa căminului, cu cîte un taburet pentru picioare în faţă. Duncan observă o taapiserie neterminată sprijinită de unul dintre scaune. Firele cafenii atîrnau pînă pe pardoseală. Conturul desenului era suficient de clar ca să-şi dea seama ce avea să reprezinte. Era forma lupului închipuit al Madelynei.

Un muşchi de pe obraz îi tresări. De două ori. Madelyne nu era sigură ce însemna acest lucru. Aşteptă, înfierbîntîndu-şi temperamentul pentru o replică usturătoare, cînd Duncan avea să-nceapă să strige la ea.

Duncan nu scoase o vorbă. Se întoarse şi ieşi, închizînd uşa după el.

Mirosul de trandafiri îl urmă în jos pe scară. Îşi ţinu cumpătul pînă ajunse la intrarea în sală. Gilard îl văzu şi imediat se apropie grăbit, dornic să-i vorbească. Pe un ton plin de însufleţire tinerească, îl întrebă:

– Lady Madelyne a început să primească vizitatori în dimineața asta?

Mugetul lui Duncan se auzi tocmai pînă în turn.

Fratele său făcu ochii mari. Niciodată nu-l mai auzise pe Duncan urlînd așa. Edmond intră în hol tocmai la timp pentru a-l vedea ieșind.

– Ce l-a înfuriat așa? întrebă Gilard.

– Nu ce, Gilard – cine! îl corectă Edmond.

– Nu înțeleg...

Edmond zîmbi, apoi își bătu fratele pe umăr.

– Nici Duncan nu înțelege, dar pun prinsoare c-o să înțeleagă destul de curînd.

CAPITOLUL 13

Madelyne lucra la tapiserie, dar mintea nu-i stătea la muncă; îşi tot repeta cuvintele lui Duncan. ce voise să spună cînd îi zisese că n-avea să mai fie captivă multă vreme?

Ştia că trebuia să se confrunte cu el în curînd. Se purtase ca o laşă şi era destul de cinstită ca să recunoască adevărul. Îi era frică să-i audă răspunsurile.

Deodată, uşa se dădu de perete, şi în cameră năvăli Adela. Sora mai mică a lui Duncan era teribil de deznădăjduită. Părea gata să plîngă.

Madelyne sări în picioare.

– Cine te-a necăjit aşa? vru ea să ştie, convinsă deja că Duncan era vinovatul.

Adela izbucni în lacrimi. Madelyne se grăbi să închidă uşa, apoi o conduse la un scaun.

– Stai jos şi linişteşte-te. Nu poate fi ceva chiar atît de îngrozitor.

În sinea ei, se ruga să aibă dreptate.

Adela dădu din cap, dar după ce ridică privirea spre Madelyne, începu să plîngă din nou. Madelyne se aşeză pe scaunul din faţa ei aşteptînd cu răbdare.

– Fratele tău a trimis nişte oameni după tine, Madelyne. Duncan l-a primit pe mesager înăuntru. De-asta ţi-a poruncit să stai în camera ta. Nu voia ca ostaşul să te vadă.

– De ce? Toată lumea ştie că sînt prizonieră aici. Louddon...

– Nu m-ai înţeles, o întrerupse Adela. Edmond i-a spus lui Gilard că probabil Duncan nu voia ca mesagerul să vadă că eşti tratată bine.

Făcu o pauză, ştergîndu-se la ochi cu manşeta de la mîneca rochiei.

– Eşti şi tu de acord c-ai fost tratată bine, nu-i aşa, Madelyne?

– Dumnezeule mare, şi de-asta plîngi? exclamă Madelyne. Sigur c-am fost tratată bine. Uită-te numai în jurul tău, Adela, adăugă ea cu un uşor zîmbet. Nu arată camera mea destul de confortabilă?

– N-ar fi trebuit să ascult ce-i spunea solul lui Duncan, dar am ascultat. Erau acolo şi Gilard şi Edmond, şi au auzit şi ei fiecare cuvînt. Duncan nu le-a cerut să plece. Iar pe mine nu m-a observat nimeni, Madelyne. Sînt sigură.

– Mesagerul venise de la rege sau de la fratele meu? întrebă Madelyne.

În sinea ei, era extrem de alarmată, dar ştia că trebuia să-şi ascundă de Adela teama. Fata depindea de forţa ei, şi n-o putea lăsa singură tocmai acum.

– Nu ştiu de la cine era solia, răspunse Adela. N-am auzit de la început ce spunea.

– Atunci, spune-mi măcar ce-ai auzit, îi ceru Madelyne.

– Trebuie să fii dusă numaidecît la curtea regelui. mesagerul a spus că, şi dacă ai fost... pîngărită...

Vocea i se frînse, şi făcu o pauză ca să se reculeagă. Madelynei îi venea s-o ia de umeri şi s-o zgîlţîie pînă afla de la ea toată povestea.

– Urmează să te măriţi de îndată ce ajungi la Londra.

– Înţeleg... şopti Madelyne. Mă aşteptam, Adela. Ştiam că Louddon avea să facă ceva. Ai auzit numele bărbatului cu care urmează să mă mărit?

Adela dădu din cap.

– Morcar.

Şi-şi acoperi faţa cu mîinile, izbucnind într-un plîns nestăpînit. Acum nu mai era nevoie ca Madelyne să-şi ascundă expresia. Îi venea să verse.

– Şi Duncan ce-a spus, Adela? abia reuşi ea să bîiguie. Ce i-a răspuns mesagerului? A fost de acord?

– N-a scos o vorbă. Soldatul a dat citire soliei, apoi s-a întors la ceilalți, care-l așteptau dincolo de ziduri.

– Cîți ostași a trimis Louddon?

– Nu știu, șopti Adela. După ce solul a plecat, Edmond și Gilard au început să strige unul la altul. Duncan nu spunea nimic. Stătea doar nemișcat, în fața focului, cu mîinile la spate.

– Se separă... remarcă Madelyne.

– Nu înțeleg.

– Fratele tău trebuie să aibă două poziții în casa asta, Adela. E și baron, și frate. Îmi dau seama în legătură cu ce se certau Gilard și Edmond. Edmond voia să-i fiu dată lui Louddon cît de curînd posibil, în timp ce Gilard susținea să se lupte ca să mă țină aici.

Adela începuse să clatine din cap încă înainte ca Madelyne să fi terminat cu supozițiile.

– Ba, Edmond nu vrea să fii dată pe mîna oamenilor lui Louddon, o contrazise ea.

– Edmond m-a apărat?

– Da. Și-a propus ca eu să fiu trimisă la sora mea, Catherine, într-o scurtă vizită. E îngrijorat că toate astea vor fi prea tulburătoare pentru mine. Dar eu nu vreau să plec nicăieri. Catherine e mult mai mare decît mine, iar soțul ei e un om foarte neobișnuit...

Madelyne se ridică şi porni încet spre fereastră. Deschise obloanele şi se uită afară în sălbăticie. Ştia că trebuia să-şi potolească furia care-i clocotea în suflet.

– Ştiai, Adela, că la spartani copiii erau luaţi de mici de lîngă mamele lor şi duşi să trăiască alături de soldaţi? Băieţaşii erau învăţaţi să fure. Îndemînarea hoţilor era considerată o mare iscusinţă.

– Madelyne, ce tot spui? De poveşti îţi arde ţie-acum?

Încet, Madelyne se întoarse, fără să-şi ascundă lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Adela n-o mai văzuse niciodată plîngînd, şi o privi uimită.

– În poveştile de demult îmi găsesc alinarea, Adela. Îmi sînt familiare. După ce mă liniştesc, am să pot chibzui limpede. Şi atunci, voi putea hotărî ce e de făcut.

Uluită de durerea pe care o vedea în ochii prieteni sale, Adela nu putu decît să dea din cap.

Madelyne se întoarse iar spre fereastră, privind spre creasta de jos. "Cine îi va da de mîncare lupului în lipsa mea?" se întrebă ea. Curios, în minte i se ivi imagina lui Duncan.

– Unchiul meu şi cu mine stăteam seară de seară în faţa focului, la moşia Grinsteade. Baronul Morton era foarte bătrîn. Pe urmă, au venit să stea cu noi şi părinţii Robert şi Samuel. Se înţelegeau

bine, dar eu eram singura care juca şah cu Baronul Morton. Trişa, ceva de speriat! Unchiul spunea că nu era un păcat, doar un comportament strengăresc şi mofturos, fiindcă era aşa de bătrîn.

Mult timp, Madelyne nu mai scoase o vorbă. Privea afară, în noapte, în timp ce Adela privea focul.

De data asta, nu mai mergea. Madelyne nu reuşea să-şi recapete controlul. Simţea cum îşi pierdea cumpătul. Înlăuntrul ei se întetea furia.

– Trebuie să găsim pe cineva care să te apere, şopti Adela.

– Dacă sînt silită să mă întorc la Londra, praful se va alege de toate planurile mele. Voiam să mă duc în Scoţia. Edwythe m-ar fi primit cu bucurie în casa ei.

– Dar, Madelyne, în Scoţia...

Adela se pregătea să-i explice că în Scoţia locuia Catherine, care era măritată cu un văr al regelui ţării.

Nu apucă să-i spună.

– De ce-Dumnezeu îmi pasă mie că mi se dau planurile peste cap? Louddon mă va ucide, sau mă va da lui Morcar, după care Morcar mă va ucide el.

Rîse aspru, făcînd-o pe Adela să simtă un fior prin picioare.

– Nici acum nu-mi vine să cred că Louddon îşi mai bate capul cu mine. Cînd s-a luat după Duncan,

care-i distrusese fortăreața, am crezut că voia doar să se răzbune. Acum, însă, a trimis după mine...

Făcu o pauză, clătinînd din cap.

– Nu înțeleg nimic.

Înainte ca Adela s-o poată consola, Madelyne se întoarse dintr-o dată, pornind spre uşă.

– Madelyne, trebuie să rămîi aici! Duncan nu ți-a dat permisiunea...

– Trebuie să-mi găsesc un protector, Adela, nu aşa se face? strigă ea peste umăr. Ei bine, Duncan e destul de potrivit pentru treaba asta.

– Ce vrei să faci?

– Fratele tău îi va alunga pe oamenii lui Louddon, şi mă duc să i-o spun chiar acum.

Adela nu mai apucă să spună nimic. Prietena ei ieşise deja pe uşă şi cobora în goană treptele.

– Madelyne, vrei să-l înveți pe fratele meu ce să facă? întrebă Adela, alergînd după ea, îngrijorată.

– Da! strigă Madelyne.

Adela fu nevoită să se aşeze pe trepte. Era uluită de schimbarea petrecută cu Madelyne. Buna ei prietenă îşi pierduse mințile. O privi cum cobora mai departe pe scara circulară, cu părul fluturîndu-i în urmă. Abia cînd dispăru la etajul următor, Adela îşi dădu seama că ar fi trebuit s-o ajute. Oricît o înspăimînta gîndul, era hotărîtă să-l înfrunte pe

Duncan alături de Madelyne. Ar fi fost în stare chiar şi să-l sfideze.

Madelyne ajunse la intrarea în sală şi se opri să-şi tragă respiraţia. Edmond şi Gilard stăteau aşezaţi faţă-n faţă, la masă. Duncan stătea cu spatele spre uşă, drept în faţa focului învăpăiat.

Edmond tocmai termina de vorbit, iar Madelyne îi auzi doar ultimele cuvinte:

– Atunci, ne-am înţeles: Duncan o s-o ia...

Imediat, Madelyne se repezi să tragă concluzia că toţi se învoiseră să le-o dea oamenilor lui Louddon.

– Nu mă duc nicăieri!

Strigătul ei le atrase pe loc atenţia. Duncan se răsuci încet, privind-o. Madelyne se uită lung la el, apoi întoarse capul spre fraţii lui. Gilard avu îndrăzneala să zîmbească, ca şi cum izbucnirea ei l-ar fi amuzat, în timp ce Edmond, fără să se dezmintă, se încruntă.

Duncan nu avu nici o reacţie. Ridicîndu-şi fustele, Madelyne merse încet pînă în faţa lui.

– M-ai capturat, Duncan. A fost decizia ta. Acum, am luat şi eu o decizie. Rămîn captivă. E destul de clar?

În ochii lui se citi surprinderea. Cînd văzu că nu făcea decît s-o privească în continuare, Madelyne crezu că voia s-o sperie. Ei bine, de data asta n-avea să-i mai meargă.

– N-ai să scapi de mine, Duncan.

La naiba, îi tremura vocea!

Edmond se ridică, răsturnîndu-şi scaunul, cu un zgomot care-i atrase Madelynei atenţia. Cu mîinile în şolduri, fata porni spre masă.

– Poţi să nu te mai încrunţi aşa, Edmond, altfel jur pe Dumnezeu c-am să-ţi dau una!

Gilard o privea. Niciodată n-o mai văzuse atît de furioasă. Chiar credea că Duncan ar fi trimis-o înapoi la Louddon? Acest gînd îl făcu să zîmbească. Era clar că nu-l cunoştea prea bine pe Duncan, şi nu era conştientă nici de propria ei importanţă. Nu-şi putu stăpîni rîsul.

Auzindu-l, Madelyne se întoarse spre el, la fel de încruntată.

– Te amuză ceva, Gilard?

Gilard făcu greşeala de a da din cap. Ridică privirea tocmai la timp ca s-o vadă aruncînd spre el un ulcior cu bere. Gilard se feri, iar cînd Madelyne ridică altul, Edmond întinse braţul peste capul ei şi i-l luă din mînă. Madelyne îi dădu un brînci puternic cu şoldul, iar fratele cel mijlociu îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe marginea platformei.

Şi-ar fi putut amortiza căderea, dacă nu i se încurca taburetul printre picioare. Madelyne îl privi cum se chinuia să se ridice, înainte de a se întoarce iar spre Gilard.

– Să nu mai rîzi niciodată de mine! îi porunci ea.

– Madelyne, vino aici, o chemă sever Duncan.

Stătea rezemat de consolă şi părea destul de plictisit ca să adoarmă.

Madelyne se supuse fără crîcnire, şi abia cînd ajunse pe la jumătatea încăperii îşi dădu seama ce făcea. Se opri, clătinînd din cap.

– Nu mai primesc ordine de la tine, Duncan. N-ai nici o putere asupra mea. Pentru tine, nu sînt decît o momeală. Ucide-mă dacă vrei. Prefer asta, decît să fiu trimisă înapoi la Louddon.

Unghiile i se înfigeau în palme. Nu-şi putea stăpîni tremurul mîinilor.

Duncan nu-şi lua o clipă privirea de la ea.

– Edmond, Gilard, lăsaţi-ne acum, le ceru el încet, dar tăios. Şi luaţi-o şi pe sora voastră cu voi.

Adela stătuse ascunsă după perete, lîngă intrare. Cînd auzi ordinul lui Duncan, se repezi în cameră.

– Aş dori să rămîn aici, Duncan. Poate că Madelyne are nevoie de mine.

– Ai să te duci cu fraţii tăi, declară Duncan.

Tonul îi devenise mult mai rece, retezînd categoric orice altă replică.

Gilard o luă pe Adela de braţ.

– Dacă vrei să mai rămîn, Madelyne...

– Nu-l contrazice pe fratele tău! îl întrerupse Madelyne, strigînd fără voia ei.

Adela începu să plîngă, făcînd-o să se înfurie iar. O bătu pe umăr, dar de zîmbit, nu reuşi.

– N-am să mă mărit cu Morcar, spuse ea. De fapt, n-am să mă mărit cu nimeni.

– Ba ai să te măriți, replică Duncan, cu un zîmbet pe buze.

Madelyne avu senzația că o pălmuise. Făcu un pas înapoi, clătinînd din cap.

– Nu mă mărit cu Morcar.

– Da, nu cu el te măriți.

Răspunsul lui o făcu să tacă, nemaiînțelegînd nimic.

Duncan îşi privi frații cum mergeau cu Adela spre uşă. Toți trei păşeau agale, ca şi cum ar fi avut nişte platoşe țintuite de tălpi. Se vedea clar că voiau să audă cît mai mult din discuția lui cu Madelyne. Duncan punea pe umerii ei vina nesupunerii lor neaşteptate. Da, numai ea era cauza. Înainte de a apărea Madelyne în viața lor, fuseseră destul de înțelegători.

Dar, din clipa cînd Lady Madelyne pusese piciorul în casa lui, totul şi toate se întorseseră cu susu-n jos.

Duncan îşi spuse că nu-i plăceau schimbările, deşi recunoştea că mai urmau şi altele. Era convins că avea să întîmpine rezistență, mai ales din partea

lui Gilard. Fratele cel mai tînăr era principalul aliat al Madelynei. Duncan oftă. Prefera oricînd o luptă, decît problemele de familie.

– Edmond, găseşte-l pe preotul nostru cel nou şi adu-l la mine! strigă el dintr-o dată.

Edmond se întoarse, cu o privire întrebătoare.

– Numaidecît! se răsti Duncan.

Glasul lui rece o îngheţă pe Madelyne pînă-n măduva oaselor. Se întoarse spre Edmond să-i spună ceva, dar următoarea poruncă a lui Duncan o opri.

– Şi să nu-ndrăzneşti să-i ceri să nu mă asculte, Madelyne, că de nu, aşa să-mi ajute Dumnezeu, te înşfac de părul ăla roşu şi-ţi leg gura cu el!

Madelyne scoase o exclamaţie de indignare. Satisfăcut, Duncan crezu că o făcuse să-ţi dea seama cît de vulnerabilă îi era poziţia. Dorea să şi-o supună, căci avea nevoie de docilitatea ei pentru ceea ce se pregătea.

Cînd Madelyne porni spre el, cu o expresie ucigaşă în ochi, Duncan ajunse la concluzia că ameninţarea nu avusese prea mult efect; numai docilă nu părea.

– Cum îndrăzneşti că mă insulţi aşa? strigă ea. Părul meu nu e roşu, dracului, şi-o ştii foarte bine! E castaniu! E un ghinion să ai părul roşcovan, iar eu nu-l am!

Nu-i venea să creadă ce auzea. Contradicțiile ei deveneau tot mai frecvente.

Madelyne se opri din mers la un pas în fața lui. Destul de aproape ca s-o înhațe, îşi spuse Duncan.

– Insultele tale nu mai cunosc margini, îi spuse ea.

În clipa următoare, începu să plîngă. Nu-l mai putea privi, şi din acest motiv, cu siguranță, îl lăsă s-o cuprindă în brațe.

– N-ai să te întorci la Louddon, Madelyne, spuse el, cu un glas morocănos.

– Atunci, am să stau aici pînă la primăvară.

Edmond apăru în uşă, împreună cu preotul cel nou.

– A venit Părintele Laurance, anunță el.

Madelyne se desprinse din brațele lui Duncan, întorcîndu-se spre preot. Văzu cu surprindere că era foarte tînăr, şi-i părea vag familiar, deşi nu ştia unde l-ar mai fi putut întîlni. Foarte puțini preoți tineri veneau în vizită la unchiul ei Berton.

Clătină din cap, spunîndu-şi că n-avea unde să-l fi văzut.

Deodată, Duncan o trase lîngă el. Preotul părea îngrijorat. Nu arăta foarte atrăgător, avînd chipul ciupit de vărsat şi un aspect neîngrijit.

Gilard năvăli şi el în sală, cu o expresie în care se citea că era gata să se ia la bătaie.

– Duncan, eu am să mă însor cu Lady Madelyne! Sînt gata să fac sacrificiul ăsta! anunță el.

Era roșu la față și folosise anume cuvîntul "sacrificiu", pentru ca Duncan să nu ghicească profunzimea sentimentelor lui față de Madelyne.

Cum Duncan nu-i răspunse imediat, adăugă:

– Mi-a salvat viața!

Duncan știa prea bine ce se petrecea în mintea lui Gilard. Fratele lui era străveziu ca apa. Credea că o iubea pe Madelyne.

– Nu-mi veni cu argumente, Gilard. Hotărîrea mea e luată, și am s-o onorez. Înțelegi ce-ți spun, frate?

Glasul lui Duncan era scăzut dar amenințător, iar Gilard, după ce scoase un oftat sonor și furios, dădu încet din cap.

– N-am să te sfidez.

– Căsătorie? șopti Madelyne, ca și cum ar fi rostit o blasfemie.

Următorul cuvînt îl răcni:

– Sacrificiu?!?

CAPITOLUL 14

– Nu mă mărit cu nimeni...

Madelyne voise să strige, dar cuvintele îi ieşiseră în şoaptă. N-avea ce face, căci înţelesese în sfîrşit ce intenţiona Duncan. Poate că Gilard nu-i nesocotea decizia, dar ea, cu siguranţă, avea s-o facă.

Duncan părea hotărît. Fără să ia în seamă eforturile Madelynei de a scăpa de el, îi făcu semn preotului să înceapă ceremonia.

Părintele Laurance era atît de stînjenit, încît nici măcar cele mai simple fraze nu şi le putu aminti bine, iar Madelyne era aşa de indignată, că nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Ţipa într-una la omul care o strîngea cu braţul mai-mai să-i taie răsuflarea.

Cînd îl auzi pe Duncan făgăduind s-o ia de soţie, clătină din cap. Apoi, preotul o întrebă dacă şi ea îl lua pe Duncan de bărbat. Madelyne răspunse pe dată:

– Ba, nu-l iau!

Lui Duncan puțin îi păsă de răspunsul ei. O strîngea atît de tare, încît Madelyne credea că voia să-i zdrobească oasele.

Înhățînd-o de păr, Duncan îi trease capul pe spate, silind-o să-l privească.

– Mai răspunde-i o dată, Madelyne, îi ceru el.

Expresia din ochii lui fu cît pe ce s-o facă să se răzgîndească.

– Mai întîi dă-mi drumul.

Convins că se înduplecase, Duncan o eliberă, cuprinzîndu-i iar umerii cu brațul.

– Întreab-o din nou, îi spuse el preotului.

Părintele Laurance părea gata să leșine. Bîlbîindu-se, repetă întrebarea.

Madelyne nici nu acceptă, nici nu negă. Rămase mută. N-aveau decît să stea acolo pînă a doua zi, ce-i păsa ei? Pe ea n-o silea nimeni să participe la toată mascarada.

Nu se așteptase la intervenția lui Gilard. Acesta părea gata să-l ucidă pe Duncan. Cînd își duse mîna la garda spadei, făcînd un pas amenințător înainte, Madelyne scoase o exclamație involuntară. Dumnezeule mare, voia să-și provoace fratele la duel!

– Te iau, Duncan! izbucni ea.

Continuă să-l privească pe Gilard cu ochi mari, îi văzu nehotărîrea de pe față, și adăugă:

– De bunăvoie şi nesilită de nimeni.

Mîinile lui Gilard căzură pe lîngă trup.

Umerii Madelynei căzură uşuraţi.

Adela trecu între Edmond şi Gilard, zîmbindu-i Madelynei. Edmond zîmbea şi el. Madelynei îi venea să urle la amîndoi, dar nu îndrăznea, cînd vedea cît de înnebunit arăta Gilard.

Preotul oficie în grabă şi restul ceremoniei, iar după ce le dădu o binecuvîntare stîngace, se scuză şi ieşi, aproape în fugă. Se făcuse verde la faţă. Era clar că se temea de Duncan, iar Madelyne îl înţelegea prea bine.

În sfîrşit, Duncan îi dădu drumul. Numaidecît, Madelyne se răsuci spre el

– Căsătoria asta a fost o prefăcătorie, îi şopti, astfel încît Gilard să n-audă. Preotul nici măcar nu ne-a binecuvîntat cum se cuvine.

Duncan avu îndrăzneala să-i zîmbească.

– Mi-ai spus că nu faci greşeli niciodată, Duncan, continuă ea. Dar de data asta, e limpede că ai greşit. Ţi-ai distrus viaţa. Şi cu ce scop? Dorinţa ta de a te răzbuna pe fratele meu nu cunoaşte fruntarii, aşa e?

– Madelyne, căsătoria a fost cît se poate de valabilă. Du-te sus şi aşteaptă-mă în camera mea, nevastă. Vin şi eu, curînd.

Accentuase anume cuvîntul nevastă. Madelyne se holbă la el cu uimire. În ochi i se citea o lucire caldă.

În camera lui...?

Tresări cînd Adela o atinse pe umăr, ca să-i spună că totul avea să fie în regulă. Cu siguranță, îi era ușor să vorbească; nu ea se măritase cu un lup.

Trebuia să scape de Wextoni. Avea atîtea lucruri de desluşit... Îşi ridică poalele rochiei şi porni încet spre ieşirea din sală.

Cînd ajunse la uşă, Edmond îi puse mîna pe braț.

– Aş vrea să-ți urez bun-venit în familia noastră, îi spuse el.

Chiar părea să vorbească serios. Acest lucru o înfurie pe Madelyne aproape la fel de tare ca zîmbetul lui nesuferit. Ar fi preferat să se uite urît la ea.

– Nu-ndrăzni să-mi zîmbeşti, Edmond, că-ți dau una. Să vezi numai de nu!

Edmond păru destul de surprins pentru a o face să se mai liniştească.

– Parcă-mi amintesc c-ai amenințat că mă loveşti tocmai pentru contrariul, Madelyne.

N-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, şi nici nu-i prea păsa, căci mintea-i era ocupată cu alte lucruri, mai importante. Se

îndepărtă, mormăind că spera să-i stea cina-n gît, şi ieşi din sală.

Gilard încercă să se ia după ea, dar Edmond îl apucă de braţ.

– Acum e nevasta fratelui tău, Gilard. Respectă-le legătura, spuse el încet, pentru ca Duncan să n-audă. Fratele cel mare le întorsese spatele, privind din nou în foc.

– Aş fi făcut-o fericită, Edmond. Madelyne a avut parte de atîta suferinţă în viaţa ei... Merita puţină mulţumire.

– Eşti orb, frate? N-ai văzut-o cum se uită la Duncan, şi cum se uită şi el la ea? Ţin unul la celălalt.

– Te înşeli. Madelyne îl urăşte pe Duncan.

– Madelyne nu urăşte pe nimeni. Nu-i în stare să urască, îi zîmbi Edmond. Dar nu vrei tu să recunoşti adevărul. De ce crezi că eram aşa de furios pe ea? La naiba, încă de la început am observat. Cît a fost bolnavă, Duncan nu s-a desprins un moment de la căpătîiul ei.

– Numai fiindcă se simţea răspunzător pentru ea, insistă Gilard.

Fratele cel mic încerca disperat să-şi stăpînească furia, dar argumentele lui Edmond începeau să pară rezonabile.

– Duncan s-a însurat cu Madelyne pentru că aşa a vrut. Ştii, Gilard, e foarte remarcabil că fratele

nostru s-a căsătorit din dragoste. În vremurile astea, e o raritate. N-o să se-aleagă nici cu averi, nici cu pămînturi – numai cu nemulțumirea regelui.

– N-o iubește, mormăi Gilard.

– Ba o iubește, îl contrazise Edmond. Numai că încă nu știe.

* * *

Madelyne era încă destul de îngrijorată. Se întorsese în camera ei tremurînd de furie, apoi fusese nevoită să aștepte pînă i se umplea copaia cu apă. Maude începuse deja pregătirile pentru baia de seară. Zăvorul era în locul unde-l ascunsese, sub pat. După ce-l împinse prin belciugele de fier ale ușii, scoase un oftat de ușurare.

Stătu mult timp în apă, așteptînd să se liniștească. Și totuși, pe toți sfinții, după baie nu se simțea cu nimic mai calmă. O munceau grijile.

Îl auzi pe Duncan urcînd scara tocmai cînd ieșea din covată. Cu mîini tremurătoare, își luă halatul.

Pașii se opriră. Duncan era chiar în fața ușii. Madelyne simți un nou fior de teamă, și-și înnodă grăbită cingătoarea halatului, tremurînd ca un copil.

– Madelyne, pleacă de la ușă.

Glasul lui suna nespus de blînd. Madelyne se încruntă, aşteptînd să înceapă ameninţările. Şi de ce-i cerea să nu stea lîngă uşă?

Primi răspunsul destul de curînd. Zgomotul fu atît de puternic, încît făcu un salt înapoi, lovindu-se cu capul de perete, cînd zăvorul se rupse ca un vreasc. Şi-ar fi făcut semnul crucii, dacă şi-ar fi putut descleşta mîinile.

Uşa zbură în ţăndări, iar Duncan smulse cu uşurinţă frînturile care mai rămăseseră pe margini.

Era hotărît s-o ducă pe sus în camera lui, dar cînd o văzu cum se chircise în colţ, i se înmuie inima. Se mai temea şi să nu sară pe fereastră, înainte de a apuca să ajungă la ea. Părea destul de speriată pentru a fi în stare să încerce.

Nu voia s-o sperie. Oftă prelung, deliberat, apoi se rezemă de uşă. Îi zîmbi Madelynei, aşteptînd-o să-şi vină în fire.

Avea să folosească raţiunea şi vorbele blînde pentru a o face să vină la el.

– Puteai să ciocăneşti, Duncan.

Schimbarea se produsese într-o clipită. Acum îl privea încruntată, cu o expresie care parcă-i spunea că n-avea de gînd să se arunce pe nici o fereastră. S-ar fi putut, totuşi, să-ncerce să-l împingă pe el.

– Şi mi-ai fi deschis uşa, nevastă? o întrebă el, pe un ton ademenitor.

– Nu-mi spune nevastă, Duncan. Am fost silită să rostesc acele legăminte. Şi uită-te ce-ai făcut cu uşa mea. Acum voi fi nevoită să dorm în curent, şi numai din cauza nesocotinţei tale.

– Aha, deci mi-ai fi deschis uşa? zîmbi el.

– Sigur că nu ţi-aş fi deschis-o, Duncan, dar tot trebuia să ciocăneşti, izbucni Madelyne, simţindu-se ca o netoată. Numai de nu s-ar mai fi uitat la ea aşa, de parcă ar fi vrut să...

– Tu n-ai minţit niciodată? o întrebă el, cînd văzu teama revenindu-i în ochi.

Întrebarea o luă pe nepregătite, aşa cum Duncan şi urmărise.

– Întotdeauna am spus adevărul, oricît de neplăcut ar fi fost, replică Madelyne. Şi o ştii destul de bine, de-acum.

– Vrei să te duc în camera mea pe umăr, ca pe-un sac de tărîţe, sau vii de bunăvoie, cum se cuvine să facă o nouă nevastă? o întrebă el.

Încet, o întoarse cu faţa, silind-o să-l privească.

– De ce nu mă laşi în pace? întrebă Madelyne, înfruntîndu-i în sfîrşit privirea.

– Am încercat, Madelyne.

Glasul lui părea să sune ca o mîngîiere, blînd precum adierea verii.

Dintr-o dată, o ridică în braţe, zîmbind cînd o văzu cum îşi înhăţa poala halatului care i se despărţise la genunchi. Fu cît pe ce să-i spună că

sfiala ei n-avea nici un rost, de cînd o îngrijise în timpul bolii. Dar Madelyne îi stătea în braţe ţeapănă ca un vătrai, şi preferă să nu aducă vorba de acel lucru.

Cînd ajunseră la jumătatea scării, Madelyne îşi dădu seama cît de nepregătită era să-şi petreacă noaptea cu Duncan.

– Mi-am lăsat cămaşa de noapte sus, se bîlbîi ea. Aş putea dormi şi în halatul de zi, dar ăsta-i aşa de gros, şi...

– N-o să ai nevoie de nimic, o întrerupse Duncan.

– Ba o să am, mormăi Madelyne.

Duncan nu-i răspunse. Uşa dormitorului se trînti în urma lor.

O puse pe Madelyne în mijlocul patului şi se întoarse la uşă, unde trase zăvorul.

– Încerci anume să mă sperii? îl întrebă ea, cu o voce înspăimîntată.

Duncan clătină din cap.

– Nu vreau să-ţi fie teamă.

Porni spre ea.

– Te prefer neînfricată, deşi înţeleg că unei fecioare îi poate fi frică prima oară.

Nu reuşi s-o liniştească. Madelyne sări numaidecît de pe pat.

– Prima oară?! strigă ea. Duncan, doar n-ai să te culci cu mine!

– Ba da.

– Una-i să fiu forțată să dorm lîngă tine, da-n noaptea asta n-o să se întîmple nimic altceva.

– Madelyne, acum sîntem căsătoriți. E firesc ca un soț și o soție să-și petreacă împreună noaptea nunții, în același pat.

– La fel de firesc ca și a lua o femeie de nevastă cu de-a sila? întrebă ea.

Duncan ridică din umeri. Văzu că părea gata să plîngă, așa că se hotărî s-o întărîte din nou. Prefera furia în locul lacrimilor.

– A fost necesar.

– Necesar? Comod, vrei să spui, nu? Ia zi, Duncan, la fel de necesar va fi și să mă iei cu forța în noaptea asta?

Nu-i lăsă timp să-i răspundă.

– Nici măcar n-ai stat să-mi explici motivele acestei căsătorii. E de neiertat ce-ai făcut!

– Chiar te așteptai să-ți explic motivele mele? mugi el.

Aproape imediat își regretă ieșirea, căci Madelyne se așezase la loc pe pat, frîngîndu-și mîinile.

Duncan încercă să se calmeze. Se duse în fața focului și, cu o încetineală deliberată, începu să-și dezlege bățerile de la gulerul tunicii. Nu-și lua o clipă ochii de la Madelyne, ca să se asigure că vedea ce făcea.

– Mă crezi o tîrfă, izbucni ea dintr-o dată. Da, şi că am trăit cu un preot caterisit... Aşa ai spus, Duncan, îi reaminti. Şi că nu vrei să te culci cu o tîrfă.

Se ruga să aibă dreptate.

Văzînd cum încerca să-l influenţeze, Duncan zîmbi.

– Tîrfele au anumite avantaje pe lîngă fecioarele neînvăţate, Madelyne. Iar tu, desigur, înţelegi ce vreau să spun.

Nu, în nici un caz nu înţelegea, dar nu i-o putea spune, nu? Amăgirea începuse să scape de sub control.

– N-au nici nu fel de avantaje, mormăi ea.

– N-aveţi, vrei să spui?

Se lăsă păgubaşă. Nu era o tîrfă, şi ştia că şi el îşi dădea seama de asta.

Cînd Madelyne nu-i răspunse, Duncan subînţelese că ar fi fost nevoită să mintă.

– O tîrfă ştie tot felul de metode pentru a satisface un bărbat, Madelyne.

– Nu-s o tîrfă, şi-o ştii foarte bine.

Duncan zîmbi. O, cît îi mai plăcea sinceritatea ei! Era un om obişnuit cu trădările, dar ştia cu cea mai mare ceertitudine că Madelyne nu l-ar fi mînţit niciodată.

Îşi scoase şi restul de haine, apoi trecu în cealaltă parte a patului. Madelyne stătea întoarsă cu

spatele, iar umerii i se încordară cînd îl simți ridicînd pătura şi vîrîndu-se în pat.

– Madelyne.

Nu putea suferi felul cum îi rostea numele cînd era iritat din cauza ei. Duncan prelungea mereu ultima silabă, ca şi cum ar fi chemat-o "Madelane".

– Nu mă cheamă Lane, bombăni ea.

– Vino-n pat.

– Nu sînt obosită.

Era un răspuns prostesc, dar Madelyne se temea prea tare ca să mai judece. Ar fi trebuit să asculte mai atentă povestirile Martei. Acum era prea tîrziu.

– Nu ştiu ce să fac...

Şoapta ei chinuită îi sfîşie lui Duncan inima.

– Madelyne, îți mai amintești prima noapte pe care am petrecut-o împreună în cortul meu?

Glasu îi era blînd şi senzual. Madelyne bănui că încerca s-o calmeze.

– În noaptea aceea, ți-am promis că nu te voi forța niciodată. Mi-am călcat eu vreodată cuvîntul față de tine, indiferent în ce privință?

– De unde să ştiu eu? replică ea. Niciodată nu mi-ai dat cuvîntul tău de cinste.

Se întoarse să vadă dacă voia s-o înhațe. Aceasta fu o greşeală, căci Duncan nu se ostenise să se acopere cu pătura. Era gol ca un lup. Madelyne apucă pătura şi o aruncă spre el.

– Acoperă-te, Duncan. E indecent să mă laşi să-ţi văd... picioarele.

Roşea din nou. Duncan nu ştia cît timp se mai putea preface nepăsător.

– Te doresc, Madelyne, dar vreau să mă doreşti şi tu. Te voi face să te rogi de mine în genunchi, chiar şi de va trebui să treacă toată noaptea.

– Eu nu mă milogesc niciodată.

– Ai s-o faci.

Madelyne îl privi în ochi, căutînd să descopere dacă încerca s-o păcălească sau nu. Dar în expresia lui nu se citea nimic. Îşi muşcă buza de jos, îngrijorată.

– Îmi promiţi? întrebă ea în cele din urmă. Chiar n-ai să mă forţezi?

Duncan nu-şi mai ascunse exasperarea. Totuşi, dădu din cap. Se hotărî ca abia a doua zi să-i spună că nu se cădea să-l pună la îndoială într-un asemenea mod. Deocamdată, avea s-o ierte.

– Am încredere în tine, şopti ea. E ciudat, dar cred că dintotdeauna am avut.

– Ştiu.

Îngîmfarea acestui răspuns o făcu să zîmbească. Apoi oftă uşurată. Se simţea din nou în siguranţă.

– De vreme ce nu mă laşi să-mi aduc cămaşa de noapte, va trebui să folosesc una dintre cămăşile tale, spuse ea.

Şi, fără să-i aştepte permisiunea, se duse la cufăr, îl deschise şi începu să cotrobăiască printre haine, pînă găsi o cămaşă. Abia o acoperea pînă la genunchi, şi se grăbi să se vîre sub pături – motiv pentru care se lovi accidental de Duncan.

Duncan n-avea idee ce se petrecea în capul ei. Trecuse mult mai mult timp decît se aşteptase, pînă s-o convingă să intre în pat. Fu surprins s-o vadă privindu-l, căci se aşteptase să se ascundă sub pătură.

– Noapte bună, Duncan, îi şopti ea, cu un zîmbet.

Dar pentru Duncan atîta lucru era prea puţin.

– Sărută-mă cînd îmi urezi noapte bună, nevastă.

Vorbea pe un ton arogant, dar Madelyne nu se lăsă atinsă. Îl privi încruntată.

– Te-am şi sărutat de noapte bună, îi reaminti ea, cu glas dulce. A fost un sărut atît de neînsemnat încît l-ai şi uitat deja?

Încerca să-l provoace? Duncan conchise că da, probabil pentru că se simţea în siguranţă. Îi cuprinse talia cu braţul, hotărît să n-o sărute cu forţa, ci doar s-o ţină lîngă el pînă găsea o cale de a o convinge.

Gura i se lăsă peste a ei într-un sărut uşor, menit să-i risipească orice rezistenţă. Îi absorbi oftatul, mîngîind-o cu mîna pe gît, în timp ce cu degetul mare îi freca în cerc pielea deasupra pulsului pe care i-l simţea palpitînd în venă.

Madelyne voia să se îndese cît mai mult în căldura lui. Sărutul îi dădea o senzaţie minunat de firească. Îl cuprinse cu braţele pe după gît, iar cînd Duncan îşi manifestă plăcerea printr-un mîrîit gros, zîmbi cu buzele lipite de ale lui.

Sărutul deveni fierbinte şi aprig. Madelyne gemu, apropiindu-se şi mai mult, frecîndu-i cu degetele de la picioare părul aspru de pe glezne.

Duncan înălţă capul, privind-o. Ochii ei erau îngreunaţi, neguroşi.

– Îţi place să mă săruţi, Duncan?

Nu era pregătit pentru această întrebare şi-i răspunse numai cînd îşi regăsi graiul.

– Da, Madelyne, îmi place să te sărut.

Apoi zîmbi.

– La fel de mult cum îţi place şi ţie să mă săruţi pe mine.

– Îmi place, şopti ea. Dar mi-e frică...

– Să nu-ţi fie, o linişti Duncan, cu glasul plin de tandreţe. Cuprinde-mă cu braţele.

Tonul îi era stăpînit, iar mîinile, nespus de blînde, cînd începură să-i mîngîie sînii.

Abia mai putea aştepta. În străfundurile minții, ştia că încă nu-i dăduse îngăduința. Înălță capul s-o privească şi-i văzu lacrimile lucind în ochi.

– Vrei să mă opresc?

Chiar în timp ce vorbea, se întrebă cum Dumnezeu ar fi fost în stare să se mai oprească.

– Spune-mi de ce plîngi, Madelyne, îi ceru el, prinzîndu-i cu degetul mare lacrima care i se rostogolise de pe gene.

Nu-i răspunse. Duncan o apucă de păr, brutal. Degetele lui se încleştară între şuvițele mătăsoase.

– Dă-mi cinstea ta, nevastă, acum, cu măsură întreagă. Pot să-ți văd patima în ochi. Rosteşte cuvintele, Madelyne.

Îi simțea fierbințeala. Trupul ei se frămînta lîngă al lui, agitat.

– Nu se cade să te doresc, dar ăsta-i adevărul, şopti Madelyne. Te doresc chinuitor de mult.

– Acum eşti soția mea, răspune Duncan, cu glasul răguşit. Faci ceea ce se cade.

Se aplecă şi o sărută din nou, fierbinte, dogoritor, fără nici o reținere. Madelyne îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

– Spune-mi că mă vrei în tine, Madelyne. Acum. Spune-mi.

O privi în ochi, în timp ce-i despărțea încet picioarele cu genunchiul. Înainte ca Madelyne să-i înțeleagă intenția, mîna lui se strecură în desişul

moale de bucle care-i acoperea locuul cel mai sensibil, mîngîind-o pînă ajunse fierbinte şi umedă de dorinţă. Şi, tot timpul, îi urmărea reacţiile pline de pasiune.

Degetul lui o penetră încet. Instinctiv, Madelyne se arcui. Era incredibil de arzătoare – iar ierbinţeala aceea îi aparţinea lui.

– Încetează cu chinul ăsta, Duncan. Vino...

Duncan îi gemu numele chiar înainte ca gura lui s-o captureze iar pe a ei. Cît putea de încet, se potrivi între coapsele ei cu piele mătăsoasă, îi ridică şoldurile şi începu s-o pătrundă. Madelyne se răsuci, atrăgîndu-l spre ea.

Se opri cînd îi simţi pavăza fecioriei.

– Încercuieşte-mă cu picioarele, gemu el.

Îi şterse cu sărutări încordarea de pe faţă, în timp ce începea să intre.

Madelyne îi încălecă şoldurile, cu un geamăt de voluptate. Ultimul lui gînd coerent fu o revelaţie.

CAPITOLUL 15

Duncan se considerase întotdeauna un om practic. Recunoştea că era încăpăţînat, că le ştia numai pe ale lui, dar nu considera defecte aceste trăsături de caracter. Îi plăcea ca zilele să urmeze acelaşi program, convins că previzibilitatea însemna siguranţă şi confort. Ca baron peste un număr atît de mare de oameni, era obligatoriu să păstreze ordinea şi disciplina. Fără un plan bine pregătit pentru fiecare zi, ar fi domnit haosul.

Ha – haos! Acest cuvînt îi amintea lui Duncan de blînda lui soţioară. Deşi n-o spunea prin viu grai, considera că Madelyne dădea un sens nou cuvîntului zăpăceală. Numai Dumnezeu ştia cît de dezordonată şi imprevizibilă devenise viaţa lui de cînd luase hotărîrea de a se căsători cu ea. Recunoştea, deşi numai faţă de sine însuşi, desigur, că acea căsătoria era prima faptă nepractică pe care o săvîrşise în viaţa lui.

Duncan crezuse sincer că şi-ar fi putut continua viaţa fără nici o întrerupere. Mai crezuse şi că o putea ignora pe Madelyne la fel ca înainte de a schimba legămintele matrimoniale. Şi se înşelase amarnic în ambele privinţe.

Madelyne era mult mai încăpăţînată decît crezuse el. Altă scuză nu găsea pentru modul neruşinat în care îi desconsidera poziţia.

Duncan nu putea suferi schimbările. În sinea lui, credea că Madelyne o ştia. Îl privea cu atîta nevinovăţie cînd îi cerea să nu se mai tot amestece, după care continua nepăsătoare să schimbe încă ceva, şi încă ceva...

Modificările nu erau nici măcar subtile. Cea mai impresionantă, şi care i-ar fi dat cele mai puţine motive de a se plînge, era schimbarea radicală din sala mare. Fără permisiunea lui, Madelyne poruncise ca platforma cea şubredă să fie luată de-acolo. Masa veche şi zgîriată fusese dusă în cazarma soldaţilor, iar un tîmplar construise o masă mai mică, nouă şi imaculată, la comanda Madelynei, fără a-i cere lui Duncan permisiunea.

Madelyne scotea servitoarele din minţi cu crizele ei de curăţenie, cum le numeau ele. Probabil că servitoarele o credeau nebună, deşi nici una n-ar fi spus aşa ceva în faţa stăpînului. Totuşi, şi Duncan observase cum se grăbea fiecare să îndeplinească ordinele Madelynei, ca şi cum scopul

lor cel mai scump ar fi fost acela de a-şi mulţumi stăpîna.

Podelele fuseseră frecate cu peria, iar pereţii, zugrăviţi şi împodobiţi. Acum deasupra căminului era agăţat un stindard uriaş, de un albastru regal, avînd brodat cu alb impresionantul blazon al lui Duncan, iar Madelyne pusese două jilţuri cu spătar înalt drept în faţa şemineului. În multe privinţe, sala imita camera din turn. Madelyne îi redusese întinderea, amenajînd cîteva zone de stat jos. De ce-ar fi vrut cineva să se aşeze în sală, Duncan nu pricepea, şi pace. Deşi arăta atrăgător, sala era făcută doar pentru ca oamenii să mănînce, şi poate să stea în picioare cîteva momente în faţa focului, ca să se încălzească. Nimeni nu trebuia să piardă vremea pe-acolo. Şi totuşi, soţia lui nu părea în stare să înţeleagă acest fapt simplu, şi-i transformase sala într-o încăpere care îmbia la trîndăveală.

Duncan mai observase şi că ostaşii aveau grijă să-şi cureţe cizmele înainte de a intra în sală. Nu ştia dacă să se bucure sau nu. Pînă şi războinicii lui respectau edictele tacite ale Madelynei.

Cîinii îi dăduseră cel mai mult de furcă. Madelyne îi tot ducea cu forţa la parter, iar cîinii se tot întorceau. Dar rezolvase şi acestă problemă. O dată ce stabilise care animal era şful haitei, îl ademenise jos legănîndu-i în faţă o bucată de carne

de oaie, după care îl împiedicase să mai urce scara, pînă se stabilise clar sistemul mîncatului la parter.

Nimeni nu-şi mai arunca peste umăr ciolanele. Madelyne stătea în capul mesei şi le explica dulce tuturor că de-acum încolo aveau să mănînce ca nişte oameni civilizaţi – sau deloc. Soldaaţii nu se plînseseră. Păreau la fel de dornici ca servitorii să-i facă pe plac.

Da, acum era mai degrabă tigroaică decît pisicuţă. Dacă găsea că oricare servitor nu se purta respectuos cu un Wexton, îi trăgea o săpunală de toată frumuseţea.

Dacă stătea să se gîndească, Duncan îşi dădea seama că şi lui îi ţinea predici. Cu el, era puţin mai supusă, dar tot spunea destul de des ce-i trecea prin cap.

Îi contrazicea încontinuu opiniile. Duncan îşi amintea un incident care avusese loc cu o zi înainte, cînd Madelyne îl asculta vorbind cu Gilard despre Regele William şi fraţii lui, Robert şi Henry. Imediat ce Gilard ieşise din sală, Madelyne îi spusese lui Duncan că era îngrijorată în legătură cu fraţii regelui. Pe un ton foarte autoritar, declarase că nici unuia dintre fraţi nu i se atribuise suficientă responsabilitate. După părerea ei, întrucît cei doi erau atît de desconsideraţi, cu siguranţă avea să-i ajungă nemulţumirea, cauzînd probleme pentru rege.

Nu ştia ce vorbea, desigur. Cum ar fi putut o femeie să înţeleagă politica? Duncan îi explicase cu răbdare că fratele cel mai vîrstnic, Robert, primise Normandia, pentru numele lui Dumnezeu, o comoară mult mai mare decît Anglia, şi-şi dovedise deja responsabilitatea obţinînd din ţară destui galbeni pentru cruciada fratelui său.

Neluîndu-i în seamă argumentele loigice, Madelyne insistase că şi el se purta ca Regele William, pentru că-şi ţinea fraţii sub aripă şi nu-i lăsa să ia nici o hotărîre.

Pînă la urmă, Duncan o înhăţase-n braţe şi o sărutase. Era singurul mod în care o putuse face să se gîndească la altceva – o metodă cît se putea de satisfăcătoare.

Duncan fusese convins că ar fi putut face dragoste pătimaşă cu ea în fiecare noapte, pentru ca apoi, în timpul zilei, să nu-i mai dea atenţie. I se părea destul de rezonabil. Madelyne îşi croise drum pînă în inima lui, dar asta nu însemna că avea să-i afecteze şi stilul de viaţă.

Adevărul îl sîcîise în tot acel timp, la fel de iritant ca primele tunete în depărtare. Vineri după-amiază, la doar două săptămîni după ce se căsătorise cu Madelyne, izbucni furtuna. O furtună năprasnică.

* * *

Duncan tocmai se întorsese în curtea de sus, cînd îi atrase atenția un strigăt al lui Edmond. Se întoarse tocmai la timp pentru a o vedea pe Madelyne mergînd spre grajduri. Uşa hambarului era deschisă. Silenus scăpase. Animalul galopa spre Madelyne, cu capul plecat, duruind din copite, gata s-o calce în picioare.

Grăjdarul fugea după cal, cu un căpăstru în mîini, urmat îndeaproape de Anthony. Amîndoi strigau spre Madelyne, dar zgomotul copitelor le acoperea glasurile.

– Nu! răcni Duncan, din adîncul sufletului, simțind că i se smulgea inima din piept.

Toți alergau spre Madelyne, încercînd s-o salveze.

Şi nici măcar nu era nevoie.

Madelyne nu observase hărmălaia din jurul ei. Îl privea numai pe Silenus. Se ducea să-l viziteze, cu o gustare în mînă, cînd calul ieşise din grajd, repezindu-se spre ea, iar acum bănuia că voia să-i iasă în întîmpinare.

Silenus fu cît pe ce s-o ucidă. Se stîrni un nor de praf, cînd armăsarul se opri brusc la un pas în fața ei. Madelyne risipi praful cu mîna, iar Silenus

o atinse imediat cu botul, în căutarea bulgărelui de zahăr.

Toți rămaseră prea uluiți ca să se mai mişte. Madelyne rîse, încîntată de efuziunile calului, şi în cele din urmă desfăcu palma, oferindu-i zahărul.

După ce Silenus se ospătă, Madelyne îi văzu pe James şi Anthony în spatele lui. Anthony se sprijinea de grăjdar, ca să nu cadă. Madelyne le zîmbi.

– Te mai supără rana, Anthony? Pari puțin cam palid.

Anthony clătină din cap cu tărie. Apoi Madelyne se întoarse spre James, văzînd cu ce ochi sticloşi o privea.

– Va să zică, mielușelul meu a spart uşa în sfîrşit? De mult tot încerca.

Văzînd că grăjdarul nu-i răspundea, Madelyne conchise că era speriat de armăsar.

– Vino, Silenus, cred că l-ai supărat pe James, îl chemă ea, pornind încet spre grajd. Silenus o urmă ascultător.

Duncan vru să pornească după ea, hotărît s-o omoare pentru să-l speriase atît de rău. Constată însă că nu-l ascultau picioarele.

Anthony îi puse o mînă pe umăr.

– Voiam să-ți spun ceva, Duncan.

Duncan îşi privi furios aghiotantul.

– Ce vrei să-mi spui?

– Soția ta e hotărîtă să-l călărească pe Silenus.

– Doar cînd oi fi eu mort, să nu mai văd!

Anthony avu obraz să zîmbească. Se întoarse, încercînd să-şi ascundă chipul.

– Apoi, cînd nevastă-ta îşi pune ceva în cap, nimic n-o mai poate opri!

– Mi-a distrus cel mai credincios cal! strigă Duncan.

– Chiar aşa, răspunse ostaşul, fără să-şi poată ascunde amuzamentul din glas. Praf ți l-a făcut.

Duncan clătină din cap.

– Dumnezeule, credeam c-am pierdut-o.

Dar, cînd îşi privi mîinile şi văzu cum tremurau, se înfurie imediat din nou.

– Am s-o omor. Poți veni şi tu să vezi, dacă vrei.

Striga iar. Anthony nu se lăsă intimidat. Rezemîndu-se de perete, întrebă doar atît:

– De ce?

– Ca să te simți mai bine pe ziua de azi.

La asta, Anthony rîse.

– Nu, baroane, voiam să te întreb de ce ai de gînd s-o ucizi.

Rîsul lui nu-i convenea deloc lui Duncan.

– Cum ți-ar plăcea ca noua ta sarcină să fie aia dea te îngriji de apă? îl amenință el. Te-ai distra bine cărînd găleți după găleți la bucătărie? Ar fi o muncă destul de bărbătească pentru tine, Anthony?

Era o sugestie umilitoare pentru un oştean de rangul lui Anthony, dar acesta nu păru deloc spăşit.

– Îmi încredinţezi o misiune periculoasă, baroane. Întreabă-l doar pe Ansel ce grea e.

– Ce vrei să spui?

– Mai deunăzi, scutierul tău era să se înece. Tocmai ajunsese pe scară cu troaca în care se adunase apă de ploaie, cînd l-a lovit o minge între umeri. Şi-a pierdut echilibrul, şi...

Duncan ridică mîna, întrerupîndu-l. Nu voia să mai audă. Închise ochii, rugîndu-se să nu-şi piardă răbdarea. Îşi văzuse şi el soţia învăţîndu-i pe copii un joc nou, în după-amiaza trecută.

Edmond se apropie şi el.

– Ce te amuză aşa, Anthony? întrebă, încă prea zguduit ca să poată găsi ceva hazliu în tot incidentul.

– Stăpînul nostru vrea să-şi omoare nevasta, răspunse Anthony.

Edmond făcu o mutră exasperată.

– Pentru numele îndurătului Dumnezeu! mormăi el. Ia uitaţi-vă voi acum la stăpînul nostru, adăugă, zîmbind în sfîrşit. Nici un mieluşel n-ar fi în stare să ucidă.

La naiba, umilitor mai era! Se vedea clar că Edmond o auzise pe Madelyne numindu-l pe armăsarul lui "mieluşel". Toţi auziseră, iar de nu, Edmond avea să le spună cu siguranţă.

– Se pare, Anthony, că prizoniera noastră a prins şi ea pe cineva.

– N-am chef de şaradele tale, Edmond, se răsti Duncan.

– N-ai chef nici să recunoşti că o iubeşti pe Madelyne. Uită-te-n ce hal ai ajuns, frate...

Şi, clătinînd din cap, Edmond se îndepărtă încet.

– E uşor să iubeşti o femeie ca Madelyne, baroane, comentă Anthony, cînd rămaseră iar singuri.

– Uşor? La fel de uşor ca şi să înghiţi o ghioagă.

Erau complet nepotriviţi unul pentru altul. Duncan era rigid ca un trunchi de copac bătrîn, iar Madelyne, zglobie ca vîntul.

– N-am să îngădui nici o dezordine în viaţa mea, proclamă el cu aprindere.

– Poate, cu timpul, totul se va linişti...

– Cînd Madelyne va fi prea bătrînă ca să se mai dea jos din pat, îl întrerupse Duncan. Numai atunci voi avea din nou linişte.

– Liniştea poate fi plictisitoare, remarcă Anthony zîmbind. Nevastă-ta ţi-a însufleţit casa, Duncan.

După expresia cruntă a baronului, înţelese că nimic nu-l putea îndupleca. Poate că stăpînul lui abia acum îşi dădea seama cît de mult însemna

Madelyne pentru el. Dacă aşa stăteau lucrurile, Anthony conchise că această descoperire nu-i cădea deloc bine lui Duncan.

Hotărîndu-se să-l lase cu gîndurile lui, făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Duncan se bucură că rămăsese singur. Madelyne îi capturase calul, la fel cum îl capturase şi pe el. Cînd îşi dădu seama ce ispravă grea izbutise, Duncan reuşi în sfîrşit să zîmbească. Edmond avea dreptate. Madelyne îi luase prizonieră inima.

Porni după soţia lui, cu gîndul de a-i ţine o predică, după care s-o sărute.

Îl opri un nou strigăt. Fergus, soldatul care stătea de strajă pe zidul dinspre miazăzi, anunţa că un vizitator se apropia de fortăreaţă. După culorile stindardului care flutura în vînt, străjerul ştia că Baronul Gerald şi suita lui cereau să intre.

Lui Duncan numai atîta-i mai lipsea ca să-i strice complet ziua. Fir-ar să fie, trimisese la Gilard un mesager cu explicaţii amănunţite despre starea Adelei, şi se aşteptase ca baronul să-i trimită un sol cu acordul de anulare a contractului. Era limpede că această problemă încă nu fusese rezolvată.

La naiba, trebuia să fie diplomat. Iar Adelei urma să-i revină probabil nebunia, cînd afla că fostul ei logodnic venise acolo în vizită.

Fergus strigă din nou, întrerupîndu-i şirul gîndurilor, iar Duncan răspunse, poruncind ca Baronului Gerald să i se deschidă numaidecît porțile.

Madelyne tocmai ieşea din grajd, cînd Duncan o luă în primire.

– Adela e în casă, Madelyne. Du-te şi spune-i că a venit Baronul Gerald. Îl va întîlni la cină.

La auzul veştii, Madelyne făcu ochii mari.

– Ce caută aici, Duncan? L-ai invitat tu?

– Nu, şi fă ce ți-am spus, nevastă.

– Întotdeauna fac ce-mi spui, zîmbi Madelyne.

Şi, întorcîndu-se, porni spre castel.

– Avem musafiri, Adela! anunță ea veselă, imediat ce intră.

Adela se bucură s-o vadă, pînă cînd auzi cine erau vizitatorii.

– Nu mă mişc din camera asta pînă nu pleacă! strigă ea. Duncan mi-a dat cuvîntul lui. Cum l-a putut chema pe Gilard aici?

Madelyne observă cît de speriată era Adela. Mîinile îi căzură în poală, iar umerii i se înmuiară.

– Nu Duncan l-a invitat pe Gilard. Nu te nelinişti, Adela. Ştii bine că fratele tău nu şi-ar fi călcat promisiunea.

Adela dădu din cap.

– Poate că, dac-am să mă port ca atunci cînd ai venit tu aici, Gilard va fi atît de scîrbit încît o să plece imediat.

– Ce prostii vorbeşti! declară Madelyne, retezîndu-i entuziasmul. Gilard te va găsi doar vrednică de milă, şi nimic mai mult. S-ar putea să creadă că încă nu ţi-ai revenit. Dacă arăţi cît poţi de frumos şi-l saluţi cu respect, cred că-şi va da seama că eşti hotărîtă şi pur şi simplu nu vrei să te măriţi cu el. Şi-n plus, Duncan e cel care trebuie să-i dea socoteală lui Gilard, Adela, nu tu.

– Dar, Madelyne, nu pot apărea în faţa lui Gilard. Pur şi simplu nu pot! ţipă Adela. Ştie ce mi s-a întîmplat. Mi-ar crăpa obrazul de ruşine.

– Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Madelyne, prefăcîndu-se exasperată. Nu din vina ta s-a întîmplat ce s-a întîmplat, iar Gilard ştie asta.

Argumenteele ei nu păreau s-o uşureze pe Adela, aşa că încercă să schimbe puţin vorba.

– Spune-mi ce-ţi mai aminteşti despre Baronul Gerald. Cum arată la chip?

– Are păr negru şi ochi de culoarea alunelor, cred, ridică din umeri Adela.

– Deci s-ar putea să fie un bărbat chipeş?

– Nu ştiu.

– E bun la suflet?

– Baronii n-au suflet bun.

– De ce? întrebă Madelyne, apropiindu-se de Adela pentru a începe să-i împletească părul.

– Nu trebuie să fie buni. Şi ce contează dacă e plăcut la înfăţişare sau nu, Madelyne? o întrebă ea, încercînd să întoarcă spere Madelyne capul.

– Nu te mai mişca, altfel o să-ţi iasă coada strîmbă, îi atrase atenţia Madelyne. Eram doar curioasă în legătură cu baronul, atîta tot.

– Nu pot să mă duc jos, insistă Adela.

Şi începu să plîngă. Madelyne nu mai ştia ce să facă.

– Nu trebuie să faci nici un lucru pe care nu-l vrei, Adela. Dar Duncan şi-a dat cuvîntul, şi sînt de părere că ai putea măcar să stai lîngă el şi să-l tratezi pe Gilard ca pe un oaspete respectabil.

Fu nevoită să mai insiste o vreme, şi în cele din urmă o înduplecă pe Adela.

– Vii şi tu jos cu mine? o întrebă fata. Ai să-mi stai alături?

– Sigur că da. Aminteşte-ţi, Adela: împreună, putem face faţă oricărei provocări.

Adela dădu din cap. Madelyne căută s-o mai înveselească.

– Teamă mi-e că-ţi atîrnă cosiţa peste ureche, spuse ea. Trebuie să ţi-o refaci, apoi să-ţi schimbi şi rochia. Eu acum am de făcut pregătirile pentru cină, după care va trebui să mă schimb la rîndul meu.

O bătu pe umăr, cu o mînă tremurătoare, la gîndul calvarului prin care trebuia să treacă Adela.

Continuă să zîmbească pînă cînd închise uşa în urma ei. Abia atunci lăsă să i se vadă îngrijorarea. Madelyne începu să se roage pentru un miacol. Şi pentru ca să aibă curaj.

CAPITOLUL 16

După ce-i dădu lui Gertie instrucțiunile necesare pentru cină, Madelyne se urcă în odaia din turn.

Trecuseră două săptămîni de cînd Duncan sfărîmase uşa şi o săptămînă de cînd fusese înlocuită. Dar uşa cea nouă nu avea belciuge, iar Madelyne zîmbea ori de cîte ori observa această schimbare. Pesemne Duncan o poruncise ca să nu-l mai poată zăvorî afară.

Îşi alese o rochie albastră, apoi se pieptănă îndelung, dorindu-şi să fi avut o oglindă, după care îşi spuse că degeaba îşi dorea o asemenea extravaganță deşartă.

Cînd în sfîrşit bătu la uşa fetei, Adela era gata. Purta o tunică trandafirie, peste rochia de un roz mai deschis, şi avea părul împletit în formă de coroniță. Madelyne găsi că-i stătea fermecător.

– Adela, porumbițo, arăți splendid!

Fata zîmbi.

– Îmi găseşti atîtea denumiri caraghioase, ca şi cum aş fi mai tînără decît tine, cînd ştii prea bine că am cu aproape doi ani mai mult.

– Nu aşa se răspunde la un compliment, o învăţă Madelyne.

– Atunci, îţi mulţumesc. Madelyne, tu întotdeauna arăţi minunat. În seara asta văd că ţi-ai pus culorile lui Duncan. Fratele meu n-o să-şi mai poată lua ochii de la tine!

– Probabil nici nu mă va observa.

– A, o să te observe, ba bine că nu!

– Madelyne, ce-ai vrut să spui cînd ai zis că speri ca Duncan să se împace cu soarta?

– Fratele tău a făcurt un sacrificiu căsătorindu-se cu mine. A renunţat la Lady Eleanor. Aş vrea numai să nu fie nefericit...

– Te consideri pe tine însăţi un sacrificiu? Nu-ţi dai seama cît de importantă ai devenit pentru noi toţi?

Cînd Madelyne nu-i răspunse, Adela o întrebă:

– Îl iubeşti pe fratele meu?

– Nu-s chiar atît de proastă. Toţi cei pe care i-am iubit mi-au fost răpiţi. Şi-n plus, n-am să-i dăruiesc inima mea unui lup. Nu doream decît să trăim în linişte laolaltă atîta timp cît eram împreună.

Adela zîmbi.

– Duncan e om, Madelyne, nu e lup. Şi cred că nu-mi spui adevărul.

– Eu spun întotdeauna adevărul! protestă Madelyne, indignată.

– Ei bine, atunci înseamnă că te minți singură, fără să-ți dai seama. Poate încerci să-ți aperi inima în ideea că l-ai putea pierde pe Duncan, dar cred că totuşi începi să-l şi iubeşti, altfel întrebarea mea nu te-ai fi tulburat aşa de tare.

– Nu sînt tulburată deloc! se răsti Madelyne.

Numaidecît, îşi regretă ieşirea furioasă.

– Of, Adela, viața nu-i aşa de simplă cum ar trebui să fie. Aproape că-mi pare rău pentru Duncan. A trebuit să-şi schimbe viitorul, numai ca să-şi potolească pofta de răzbunare, iar acum e împovărat cu mine ca nevastă. Cred că-şi regretă fapta pripită, dar e prea încăpățînat ca să recunoască.

– Duncan n-a făcut în viața lui nimic pripit! declară cu însufleţire Adela.

– Toate au un început, replică Madelyne, ridicînd din umeri.

– Maude l-a văzut sărutîndu-te, afară, şopti fata.

– Şi s-a şi repezit să-ți spună, nu?

– Sigur că da, rîse Adela. Maude şi cu Gertie se iau la întrecere. Fiecare vrea să fie prima care va răspîndi cele mai proaspete bîrfe.

– A fost foarte ciudat, Adela. Duncan m-a sărutat de față cu toată lumea...

Făcu o pauză, oftînd.

– Cred că s-ar putea să-nceapă să se mai dezghețe.

Ajunseseră la baza scării, lîngă intrarea în sala cea mare. Adela se opri.

– Doamne, mi-e așa de frică, Madelyne...

– Și mie, Adela, recunoscu prietena ei.

– Ție? De ce? Și-apoi, nu arăți deloc speriată. Și de ce ți-e frică?

– Pentru că sînt sigură că Baronul Gerald mă urăște. Sînt sora lui Louddon. Cred că cina asta va fi un adevărat calvar.

– Duncan nu-l va lăsa pe Gertie să te ofenseze, Madelyne. Acum ești soția lui.

Madelyne dădu din cap, dar fără pic de convingere. Cînd Adela o luă de mînă și i-o strînse, îi zîmbi.

Apoi se opri iar, în fața ușii. Strînsoarea Adelei devenea dureroasă.

Motivul era limpede. Duncan și Gilard stăteau împreună în fața căminului. Amîndoi le priveau. Ciudat, dar păreau cam surprinși, și nici unul nu arăta furios.

Madelyne îi zîmbi Baronului Gerald și numaidecît își privi soțul. Duncan se uita foarte atent la ea, fără să zîmbească.

Chiar atunci, în urma lor intră Edmond.

– Seara bună! strigă el în tăcerea care se lăsase.

Madelyne tresări. Adela se întoarse, zîmbindu-i forțat lui Edmond. Baronul Gerald înclină din cap în semn de salut.

– E o seară minunată, nu-i așa, Duncan? declară vesel Edmond. Dumnezeule, Gilard, de ultima oară cînd te-am văzut, ai ajuns un boșorog pocit!

– E timpul să ne așezăm la masă! anunță Duncan.

Și, luînd-o pe Madelyne de braț, o conduse spre locul ei.

Madelyne nu-i înțelegea graba. Se așteptase ca înainte de cină să aibă loc puțină conversație, dar expresia din ochii soțului ei o preveni să nu comenteze.

Duncan se așeză în capul mesei, cu Madelyne la stînga. Nu-și ascunse surprinderea cînd lîngă el apăru Ansel, începînd să-l servească. Deși scutierii aveau datoria să învețe toate modurile de a-și servi stăpînii, Duncan îl instruise pe băiat numai pentru luptă.

O altă schimbare instituită de Madelyne, desigur, și tot fără să-i ceară permisiunea. Clătină din cap, nemulțumit, și o privi încruntat.

Madelyne avu îndrăzneala să-i zîmbească.

– Ştiai, Duncan, că asta e prima masă pe care o luăm împreună? şopti ea, încercînd să-i abată gîndul de la scutier.

Duncan nu părea dispus să-i răspundă. Ba chiar, abia dacă vorbi în timpul cinei. Gilard veni cu întîrziere, făcîndu-l să se încrunte. Madelyne era recunoscătoare că nu-l dojenise de faţă cu musafirul.

– Ce mai faci, Adela? întrebă politicos Gerald. Îmi pare rău că nu te-am întîlnit cînd ai fost la...

Dintr-o dată, se făcu roşu la faţă – dar nu la fel de roşu ca biata Adela. Din neanteţie, îi amintise despre incident.

Duncan oftă, apoi spuse:

– Şi Adela a regretat că nu v-aţi întîlnit la Londra, Gerald. Adela? Baronul te-a întrebat cum te mai simţi.

Glasul lui Duncan era tandru şi plin de înţelegere, dar Madelyne începu să se îngrijoreze.

– Mă simt foarte bine, Gerald, răspunse Adela.

– Şi arăţi la fel de bine.

– Îţi mulţumesc.

Madelyne îşi văzu soţul dîndu-şi ochii peste cap.

– Madelyne, niciodată n-am mai avut parte de-o cină aşa de bună, o lăudă Gerald.

– Mulţumesc, Gerald.

– M-am ghiftuit cu de toate, continuă baronul.

Apoi se întoarse spre Adela.

– N-ai vrea să facem o plimbare prin curte, după masă, Adela?

Aruncînd o privire spre Duncan, adăugă în grabă:

– Cu permisiunea fratelui tău, desigur.

Înainte ca Adela să poată refuza cererea, Duncan se declară de acord. Imediat, fata se uită la Madelyne, în aşteptarea unui ajutor.

Madelyne nu ştia ce să facă, aşa că spuse doar atît:

– Ce idee minunată, o plimbare pe-afară, după cină!

Duncan se încruntă. Zîmbind, Madelyne continuă:

– Duncan şi cu mine am vrea să venim şi noi – nu-i aşa, bărbate?

– Nu, n-am vrea, replică el, pe un ton blajin.

Refuzul lui le făcu pe ambele femei să se încrunte.

– Şi de ce n-am vrea? îl întrebă Madelyne.

– Pentru că, Madelyne, după cină aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi.

– Despre ce? se interesă ea, cu o expresie nemulţumită.

– Despre bărbaţi şi caii lor.

Edmond pufni; Gilard rîse de-a binelea. Madelyne se uită urît la amîndoi, înainte de a se

întoarce din nou spre Duncan. Imediat, însă, se hotărî să nu-l mai bage în seamă.

Zîmbind, Duncan îl privi pe Gerald şi dădu din cap spre el, semn că amîndoi ghiciseră jocul Madelynei. Baronul abia îşi mai stăpînea rîsul.

– Cu permisiunea lui Duncan, am un dar pentru tine, Adela.

– Un dar...? repetă fata, surprinsă de generozitatea lui Gerald. O, n-aş putea primi nimic de la tine, Gerald, deşi ai fost foarte bun că ţi-ai dat osteneala să-mi aduci ceva.

– Ce i-ai adus? se interesă Gilard.

Nu era o întrebare politicoasă, dar Baronul Gerald nu păru ofensat. Zîmbind, clătină din cap.

– Ei, insistă Gilard.

– Un instrument muzical, răspunse Gerald. O harpă.

– Şi Catherine avea una, spuse Gilard, întorcîndu-se spre Madelyne. Sora noastră cea mare nu reuşea să înveţe să cînte. Slavă Domnului c-a luat-o cu ea cînd s-a măritat, adăugă el, zîmbind. Ne strepezea dinţii doar din cîteva acorduri.

Întorcîndu-se spre vizitator, adăugă:

– E un gest mărinimos, Gerald, dar aici nu va face decît să adune praful. Adela nu ştie cum să cînte la coarde, şi dacă vine Catherine s-o înveţe, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui pe toţi!

– Știe Madelyne! izbucni Adela.

Își amintea că Madelyne cîntase la acel instrument pentru unchiul ei, în fiecare seară. Se simțea jenată de felul cum încerca fratele ei să denigreze darul.

– Și o să mă învețe și pe mine cum se cîntă, nu-i așa, Madelyne?

– Sigur că da, răspunse Madelyne. Foarte frumos din partea dumitale c-ai adus un asemenea dar, baroane.

– Da, și eu îți mulțumesc! se repezi Adela.

– Ei bine? întrebă Gerald, privindu-l pe Duncan.

Duncan dădu din cap. Gerald zîmbi, Adela reuși să surîdă și ea, iar Madelyne oftă.

– Merg acum să ți-o aduc, anunță Gerald, ridicîndu-se. Poate-o convingem pe Madelyne să ne cînte ceva înainte de plimbare, Adela, dacă discuția lui Duncan depre bărbați și caii lor mai poate aștepta puțin.

Și ieși, rîzînd în hohote.

Gilard se ridică și el.

– Unde te duci? îl întrebă Edmond.

– Să-i aduc Madelynei încă un scaun. Ăsta cred că are un picior șubred, mereu pare gata să se răstoarne cu ea.

Madelyne se întoarse încet spre Duncan, privindu-l încrun tată. Dacă scotea o vorbă, avea să-l arunce pe fereastră.

Adela găsea că era o idee minunată ca Madelyne să cînte la harpă – orice, numai să amîne cît mai mult plimbarea cu Gerald. O rugă să le cînte tuturor.

– Ştii, Adela, nu cred că-n seara asta e momentul cel mai potrivit...

– Eşti atît de nerăbdătoaare să rămîi singură cu soţul tău? întrebă în şoaptă Duncan.

Madelyne se întoarse iar spre el, revoltată, şi fu răsplătită cu unul dintre acele zîmbete care-i opreau inima-n loc.

– Şi dacă am să cînt ca o broască, Duncan, şi te fac de rîs? îl întrebă.

– Pe mine n-ai putea să mă faci niciodată de rîs, replică Duncan. Eşti soţia mea, Madelyne. Nimic din ce-ai face n-ar putea să mă facă de ruşine.

– De ce? îl întrebă ea, aplecîndu-se mai aproape ca să nu-i audă ceilalţi.

– Fiindcă eu te-am ales, răspunse Duncan, aplecîndu-se la rîndul lui. E un motiv foarte simplu, chiar şi pentru o femeie fără...

– Dacă mă faci femeie fără minte, voi fi nevoită să iau darul Adelei şi să-ţi dau în cap cu el pînă nu te mai scoli de jos.

Madelyne păru mai şocată de propria ei ameninţare decît Duncan. Acesta o luă de mînă şi o trase mai aproape.

– Nu mă mai atinge! şopti ea.

Aruncă o privire spre ceilalţi Wextoni. Gilard povestea o întîmplre hazlie, iar Adela şi Edmond îl ascultau.

– Nu.

Cînd îl auzi pe Duncan refuzîndu-i cererea, întoarse iar capul spre el.

– Nu-mi place, Duncan.

– Ba îţi place, Madelyne. Cînd eşti în braţele mele, îţi place tot ce-ţi fac. Gemi şi te rogi de mine să...

Mîna lui îi acoperi gura, în timp ce Madelyne se făcea mai roşie ca focul din cămin. Duncan rîse bubuitor, iar Edmond şi Gilard întrebară amîndoi ce se întîmplase. Madelyne începu să se roage, ţinîndu-şi respiraţia.

Şi reîncepu să respire, cînd Duncan nu făcu decît să ridice din umeri, schimbînd subiectul.

Întîmplător, Madelyne observă că Adela îşi îndrepta mînecile rochiei. Îşi mai aranja şi părul.

Apoi, înţelese. Dumnezeule, ce neatentă fusese! Adela voia să arate bine pentru Gerald.

Dacă stătea să se gîndească, reieşea că şi Gerald încă se mai simţea atras de Adela. Se vedea clar în felul cum o privea.

În clipa următoare, începu să-şi facă griji. Adela era hotărîtă să rămînă în sînul familiei. Duncan îşi dăduse cuvîntul că avea s-o lase. Iar acum, situaţia începea să se complice.

– De ce te încrunţi, Madelyne? o întrebă Gilard. La ce te gîndeşti acum?

– Mă gîndeam doar cît de complicată devine viaţa pe măsură ce îmbătrînim, răspunse Madelyne.

– Doar nu putem rămîne copii o veşnicie, interveni Edmond, ridicînd din umeri.

– Pun pariu că tu abia ai aşteptat să creşti mare, îl tachină Madelyne.

Edmond păru descumpănit de observaţia ei. Începu să se încrunte, dar se opri la timp. Madelyne izbucni în rîs.

– Nu-mi mai aduc aminte mare lucru din copilărie, spuse el. Dar pe Gilard mi-l amintesc limpede de cînd era mic. Mereu făcea cîte-o boroboaţă.

Baronul Gerald se întoarse cu harfa şi o puse în faţa Adelei, tocmai cînd Gilard tuşea forţat ca să nu fie nevoit să răspundă. Instrumentul triunghiular era făcut din lemn albit şi avea douăsprezece corzi. Madelyne o privi pe Adela cu invidie cum îşi trecea degetul peste ele.

– Părintele Laurance va trebui să binecuvînteze instrumentul, spuse Adela.

– Da, la liturghia de mîine, adăugă Gilard. I-am spus s-o oficieze în sală, zi de zi, pînă se repară capela.

Duncan dădu din cap, ridicîndu-se, semn că masa luase sfîrşit.

Imediat ce toţi ceilalţi se întoarseră cu spatele, Duncan o cuprinse pe Madelyne în braţe.

– De ce te încrunţi? o întrebă el.

– Pentru că mă tot tachinezi, Duncan, şi nu-mi place deloc.

– De ce?

– Pentru că atunci devii previzibil, şi pentru că-mi dă senzaţia că vrei să cred că eşti bun cu mine. Prefer să fii furios în mod previzibil, mormăi ea. Şi dacă mai trebuie să mă uit mult la tine aşa, am să-mi frîng gîtul.

– Nu vrei să fiu bun cu tine? întrebă el, fără să-i vină a crede ce auzea.

– Nu! răspunse cu vehemenţă Madelyne.

– De ce naiba?

Madelyne nu mai voia să-i răspundă. Ar fi trebuit să-i vorbească sincer.

– O să stăm aici toată noaptea, pînă-mi răspunzi! nu se lăsă Duncan.

– Ai să rîzi.

– Mă îndoiesc.

– Of, bine, se învoi Madelyne. Cînd eşti bun cu tine, îmi vine să te iubesc. Poftim, acum eşti mulţumit?

Era foarte mulţumit. Iar dacă Madelyne l-ar fi privit, ar fi văzut cît îl bucuraseră cuvintele ei.

Dumnezeule mare, strigase la el! Trase adînc aer în piept, privindu-i bărbia, apoi şopti:

– Şi atunci, mi s-ar frînge inima, nu?

– Ţi-aş fi apărat-o eu, răspunse Duncan.

Madelyne îl privi exasperată. Cînd îi văzu gura ajunsă atît de aproape de a lui, Duncan nu se mai putu stăpîni. Se aplecă şi o pecetlui cu un sărut arzător.

– Pentru Dumnezeu, Duncan, toţi aşteptăm ca Madelyne să cînte la harfă! strigă Edmond.

Duncan oftă încet, înainte de a se retrage. Degetul lui mare masă uşor buza de jos a Madelynei.

– Am uitat că nu sîntem singuri, mărturisi el, cu un zîmbet.

– Şi eu, şopti Madelyne, roşind.

O luă de braţ şi o conduse spre un scaun liber.

– Aici ai să stai tu, îi spuse Madelyne. Jilţul ăsta are spătarul cel mai înalt.

Cînd fu clar că n-avea de gînd să înceapă pînă cînd nu se aşeza unde voia ea, Duncan se supuse – zîmbind chiar.

Edmond împinse alt scaun spre Madelyne.

– Pe ăsta ai să stai mai comod, îi spuse el, văzînd-o că voia să-şi ia un taburet.

Madelyne îi mulţumi şi se aşeză. Gerald îi dădu harfa. Cu mîini tremurătoare, şi-o potrivi în poală. Era îngrozitor de nervoasă. Nu suporta ca toată lumea să fie atentă la ea.

Gerald rămăsese în spatele scaunului ei, cu braţul pe spătar. Gilard şi Edmond stăteau în picioare, rezemaţi de colţurile şemineului. Toţi o priveau.

– A trecut atîta timp de-atunci... spuse Madelyne, privind instrumentul. Şi cîntam numai pentru unchiul meu şi prietenii lui. Nu m-am instruit cu adevărat.

– Sînt convinsă că unchiul tău şi prietenii lui te găseau minunată, o asigură Adela, care observase cum îi tremurau mîinile şi voia s-o încurajeze.

– A, nu mă găseau minunată deloc, recunoscu Madelyne, zîmbind. Dar, la o adică, toţi erau surzi.

Duncan se aplecă mai în faţă, pentru ca toţi să-l vadă clar. Expresia de pe chipul lui avertiza ca nu care cumva să rîdă vreunul.

Baronul Gerald tuşi. Gilard se întoarse cu privirea spre foc. Madelyne crezu că se săturaseră s-o mai aştepte.

– Aş putea să vă cînt unul dintre cîntecele noastre latineşti din timpul Paştilor, propuse ea.

– Mai bine cîntă-ne despre Polyfem, interveni Edmond.

– Cine e Polyfem – sau ce? se interesă Baronul Gerald.

– Un uriaş cu un singur ochi, îi răspunse Edmond, zîmbind spre Madelyne.

– Era căpetenia ciclopilor, spuse Madelyne. Ştii poveştile despre Odiseu? îl întrebă ea apoi pe Edmond.

– Pe ici, pe colo, răspunse el.

Nu adăugă că tot ce ştia aflase de la Madelyne, în timpul febrei.

Tuturor părea să li se fi stîrnit interesul. Madelyne se întoarse spre Duncan, îl văzu dînd din cap şi începu să cînte la harfă.

În primele momente, făcu un număr de greşeli, după care se concentră asupra baladei despre întîlnirea dintre Odiseu şi ciclopi. Poemul captă atenţia ascultătorilor. Duncan era vrăjit de vocea ei. Parcă ar fi depănat farmece în jurul lor.

Cînd Madelyne îşi termină recitalul, toţi cerură să le mai cînte ceva, dar nu înainte de a se repezi să spună care părţi le-plăcuseră mai mult.

– Odiseu a fost foarte dibaci cînd i-a spus lui Polyfem că numele lui este Nimeni, afirmă Gilard.

– Într-adevăr, fu Gerald de aceeaşi părere. Iar cînd ciclopii l-au auzit pe Polifem strigînd pentru că Odiseu îl orbise, şi l-au întrebat cine-l chinuia...

– ...el a răspuns că Nimeni, aşa că au plecat de-acolo! completă Edmond, rîzînd şi el.

Madelyne zîmbi, bucuroasă că povestea le plăcuse. Se întoarse să-l privească pe Duncan. Soţul ei privea în foc. Zîmbea, cu o expresie satisfăcută.

Şi, în acel moment neprețuit, privindu-şi bărbatul, Madelyne îşi dădu seama că visul ei din copilărie se adeverise. Duncan era Odiseu al ei. Era iubitul ei, apărătorul ei, omul care o salvase de Louddon.

Dumnezeule mare, îl iubea!

CAPITOLUL 17

– Madelyne, ce-i cu tine? Ți-e rău? întrebă Adela, apropiindu-se grăbită de prietena ei.

Madelyne părea gata să leşine. Din obraji îi pierise orice culoare, iar dacă Adela n-ar fi întins mîinile la timp, frumoasa harfă ar fi căzut pe jos.

Madelyne clătină din cap. Dădu să se ridice, apoi trase concluzia că n-o țineau picioarele. Încă mai tremura, după revelația pe care o avusese. Îl iubea pe Duncan.

– N-am nimic, Adela. Sînt doar puțin obosită, atîta tot. Te rog, nu te agita aşa.

– Te simți destul de bine ca să ne mai cînți un cîntec?

Chiar atunci se apropie şi Gerald, iar Madelyne îi spuse:

– I-ai dăruit Adelei un instrument foarte bun. Ai ales cu multă băgare de seamă, Gerald.

Baronul zîmbi.

– Şi Duncan a ales cu băgare de seamă.

Răspunsul lui ciudat o nedumeri pe Madelyne. Imediat, Edmond şi Gilard o lăudară pentru cum cîntase. Observă, însă, că Duncan nu comentase nimic, şi se întrebă dacă şi lui îi plăcuse la fel de mult.

Gerald o luă pe Adela de mînă, conducînd-o spre uşă. Sora lui Duncan se tot uita peste umăr spre Madelyne, cu o expresie rugătoare.

– Să nu stai mult, Adela! strigă Madelyne după ea. S-ar putea să răceşti!

Adela dădu din cap cu recunoştinţă, înainte ca Gerald s-o tragă după el afară.

Gilard şi Edmond ieşiră şi ei. Dintr-o dată, Duncan şi Madelyne rămaseră singuri.

Îl simţea pe Duncan privind-o.

– Ai dori să-mi vorbeşti despre bărbaţi şi caii lor acum, Duncan, înainte de a-ţi face baia în lac? îl întrebă ea.

– Ce...? murmură Duncan, privind-o nedumerit.

– Ai spus că vrei să-mi vorbeşti despre bărbaţi şi caii lor. Nu mai ţii minte?

– A, aia...

Cu un zîmbet calm, o chemă:

– Vino mai aproape, nevastă, şi am să-mi încep instrucţiunile.

– Te porți foarte ciudat, Duncan, remarcă ea, cînd îi veni alături. Şi arăți foarte relaxat. Nu eşti deloc în apele tale.

Întinse mîna şi i-o puse pe frunte.

– N-ai febră.

Duncan avu impresia că era dezamăgită. O înhăță în brațe, luînd-o pe genunchi.

Potrivindu-şi rochia, Madelyne se aşeză în cea mai decentă poziție de care era în stare, cu mîinile împreunate în poală.

– Eşti îngrijorată de ceva? o întrebă el, mîngîindu-i buza de jos cu degetul mare.

Sigur că era îngrijorată. Duncan se purta ca un străin.

Madelyne oftă. Îşi dădu la o parte o şuviță de păr din ochi, lovindu-l involuntar pe Duncan cu cotul în bărbie.

Îşi ceru iertare, jenată că era atît de stîngace.

Duncan dădu din cap, resemnat.

– Nu cînți ca o broască.

Madelyne zîmbi, spunîndu-şi că era cel mai frumos compliment pe care-l primise vreodată.

– Îți mulțumesc, Duncan, spuse ea. Iar acum, ai să mă înveți despre obiceiurile bărbaților şi ale cailor.

Duncan dădu din cap. Încet, mîna i se ridică pe umărul ei. Mişcarea o făcu pe Madelyne s-o furnice

pielea. Apoi o trase înainte, rezemînd-o la pieptul lui.

– Noi, bărbaţii, ne formăm un ataşament deosebit faţă de caii noştri, Madelyne, începu el, cu un glas la fel de cald ca focul din cămin.

Madelyne se cuibări şi mai aproape, căscă şi închise ochii.

– Da, contăm pe ei să ne asculte fiecare comandă. Un cavaler nu poate lupta vitejeşte dacă trebuie să piardă vremea strunindu-şi calul. L-ar putea costa viaţa, dacă bătălia e aprigă, iar animalul, neascultător.

Mai continuă cu expliaţiile cîteva minute.

– Tu, nevastă, cu farmecele tale, mi-ai făcut armăsarul să se îndepărteze de mine. Ar trebui să fiu furios. Şi dacă stau să mă gîndesc, chiar sînt furios, mormăi el. Da, mi l-ai stricat pe Silenus. Poţi să protestezi acum, dacă aşa vrei, dar m-am şi hotărît să ţi-l dau ţie. Aşa că mai întîi am să-ţi ascult scuzele pentru că m-ai lăsat fără cal, iar apoi îţi voi aştepta cuvintele de mulţumire pentru darul pe care ţi l-am făcut.

Nu auzi nici una, nici alta.

Madelyne dormea adînc. Probabil nu auzise o vorbă din tot ce-i spusese. În loc s-o trezească, o sărută. Madelyne se strînse şi mai tare la pieptul lui, cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît.

Edmond intră în sală tocmai cînd Duncan îi depunea un al doilea sărut pe creştet.

– A adormit? întrebă el.

– A leşinat de spaimă, auzindu-mi predica, răspunse sec Duncan.

Fratele său rîse, apoi coborî glasul, amintindu-şi că Madelyne dormea.

– Nu-ţi face griji c-ai s-o trezeşti, Edmond. Doarme ca o pisicuţă sătulă.

– A muncit mult azi, nevastă-ta. Mîncarea la cină a fost delicioasă, şi numai pentru că Madelyne n-a îngăduit nici o abatere de la slugile ei. Patru tarte am mîncat, recunoscu Edmond. Şi ştiai că i-a dat lui Gertie propria ei reţetă?

– Slugile ei?

– Da, acum îi sînt loiale Madelynei.

– Şi tu, Edmond? Îi eşti şi tu loial Madelynei?

– E sora mea de-acum, Duncan. Mi-aş da şi viaţa ca s-o apăr.

– Nu mă îndoiesc, replică Duncan.

– Atunci de ce mă mai întrebi? Ai primit de la Gerald vreo ştire în legătură cu ea?'

Duncan dădu să încuviinţeze, dar imediat ce mişcă din cap, Madelyne şi-l strecură pe al ei sub bărbia lui, făcîndu-l să zîmbească.

– Gerald a adus într-adevăr veşti. Regele nostru e încă în Normandia, dar Louddon îşi adună trupele. Gerald e alături de noi, desigur.

– Eu trebuie să mă întorc la Baronul Rhinehold în trei săptămîni, remarcă Edmond. Deşi i-am jurat credinţă, înainte de toate îi sînt vasal regelui, apoi ţie, iar lui Rhinehold, numai în al treilea rînd. De-asta, Rhinehold îmi va îngădui să stau aici atîta timp cît va fi nevoie.

– Rhinehold se va alia şi el cu Gerald şi cu mine împotriva lui Louddon, dacă va fi nevoie. Împreună, trebuie să putem aduna peste o mie de oameni.

– Ai uitat de alianţa cu scoţienii, îi reaminti Edmond lui Duncan. Soţul Catherinei poate să strîngă şi el opt sute de oameni, dacă nu chiar mai mulţi.

– N-am uitat, dar nu vreau să implic şi familia Catherinei în discordia asta, răspunse Duncan.

– Şi dacă regele i se alătură lui Louddon?

– N-o s-o facă.

– Cum poţi fi atît de sigur? întrebă Edmond.

– Există multe neînţelegeri în legătură cu regele nostru, Edmond. Am luptat de multe ori alături de el. E considerat un om cu un temperament nestăpînit – şi totuşi, într-o luptă, unul dintre oamenii lui l-a trîntit fără voie la pămînt. Ostaşii l-au înconjurat pe William, fiecare jurînd să-l ucidă pe vasalul neatent. Regele a rîs de toată întîmplarea, l-a bătut pe umăr pe soldatul care-l

doborîse şi apoi i-a cerut să încalece pe cal şi să aibă grijă de apărare.

Edmond căzu pe gînduri.

– Se spune că Louddon are o influenţă neobişnuită asupra gîndurilor lui.

– Mă îndoiesc că regele nostru ar lăsa pe cineva să-i înrîurească gîndurile.

– Mă rog să fie cum spui tu, frate.

– Şi mai e un lucru pe care vreau să-l discut cu tine, Edmond. Moşia Facon.

– Ce-i cu ea? se încruntă Edmond.

Pămînturile domeniului Falcon erau necultivate, dar socotite rodnice, şi se aflau în proprietatea lui Duncan. Acopereau regiunea cea mai din miazăzi a moşiilor clanului Wexton.

– Aş dori să supraveghezi domeniul, Edmond. Construieşte-ţi o fortăreaţă acolo. Ţi-aş da ţie pămîntul, dacă ar fi posibil. Dar regele n-ar îngădui, decît dacă am găsi o cale de a-l mulţumi şi pe el.

Făcu o pauză, cu gîndul la toate complicaţiile problemei.

Edmond era uimit.

– Dar nu s-a mai auzit nicicînd de un asemenea plan...! se bîlbîi el.

Pentru prima oară în viaţa lui, Edmond era răscolit de-a binelea – însă, deşi considera totul foarte improbabil, în inimă i se aprisese o luminiţă

de speranță. Să aibă propriile lui pământuri, peste care să domnească... Pur și simplu nu putea să-și revină.

– De ce-ai vrea să iau în primire domeniul Falcon? întrebă el.

– Pentru Madelyne.

– Nu înțeleg.

– Soția mea a ascultat cînd Gilard și cu mine am discutat despre frații regelui. După ce Gilard a ieșit, Madelyne mi-a atras atenția cît de neliniștiți erau Robert și Henry. Consideră că era din cauză că nici unul dintre ei nu căpătase responsabilități destul de mari.

– Dumnezeule Sfinte, Robert a primit Normandia! replică Edmond.

– Da, zîmbi Duncan, dar fratele cel mai mic al regelui n-a primit decît aur și o moșioară neînsemnată de la tatăl lui, și înțeleg de ce nu-i convine. E un conducător înnăscut, lipsit din naștere de dreptul de a domni.

– Dacă există vreo asemănare, abia aștept s-o aud, se repezi Edmond.

– Madelyne m-a pus pe gînduri. Tu îmi ești vasal, ca și lui Rhinehold, iar aceste îndatoriri trebuie să rămînă neatinse, dar dacă am putea obține acordul regelui, atunci tu ai lua în primire moșia Falcon și ai face-o să rodească. Te pricepi să faci dintr-un galben zece. Edmond.

Fratele lui zîmbi, mulțumit de compliment.

– Dacă din cererea noastră nu se alege nimic, tot ai să-ți construiești casa acolo și vei lucra ca trimis al meu. Regele se va bucura de zeciuiala pe deasupra și n-o să-i pese care frate își aduce contribuția.

– Sînt de acord cu planul tău! se bucură Edmond.

– Gilard se va întoarce curînd la Baronul Thormont, ca să-și încheie cele patruzeci de zile, continuă Duncan.

– Gilard știe să-i conducă pe alții și în curînd va ajunge primul la comandă, la fel cum Anthony ți-a devenit ție aghiotant, spuse Edmond.

– Mai întîi, va trebui să învețe să-și stăpînească temperamentul, comentă fratele său.

Edmond dădu din cap a încuviințare.

– Mai trebuie să-mi spui ce veşti ne-a adus Gerald în legătură cu Madelyne.

– Gerald e convins că fratele regelui, Henry, s-ar putea să atîțe zîzanie. I s-a cerut să vorbească cu el.

– Cînd? Unde?

– Familia Clare îl va primi pe Henry în ospeție. Nu știu cînd va avea loc întîlnirea.

– Și crezi că Henry îi va cere lui Gerald să-i fie loial împotriva regelui? Dar tu? Ai fost și tu invitat la întîlnirea asta?

– Ba. Ştie c-am să rămîn alături de rege, răspunse Duncan.

– Va să zică, sugerezi că Henry se va întoarce împotriva lui William?

– Dacă aş fi convins de asta, aş sta în faţa cîrmuitorului nostru şi mi-aş da viaţa pentru el. Onoarea mă obligă să-l apăr.

Edmond dădu din cap, satisfăcut.

– Gerald a spus că numărul nemulţumiţilor e în creştere. Se urzesc tot felul de comploturi ca să-l ucidă. Nu e deloc neobişnuit. Şi tatăl lui avea la fel de mulţi duşmani.

Cînd Duncan nu comentă, fratele lui vorbi mai departe:

– Gerald crede că a fost poftit la întrunirea asta pentru că e prieten cu mine. Bănuieşte că Henry vrea să ştie dacă-l voi cinsti ca rege, în ideea că William moare.

– Aşteptăm să vedem ce deznodămînt va avea întîlnirea asta?

– Da, aşa vom face.

Edmond se încruntă.

– Trebuie să ţinem seama de multe, frate.

– Ia spune-mi, Edmond, schimbă Duncan vorba, Gilard îşi mai închipuie că e îndrăgostit de Madelyne?

Edmond ridică din umeri.

– I-a fost destul de greu să se împace cu gîndul căsătoriei voastre, recunoscu el. Dar de-acum cred că i-a trecut. O iubeşte pe Madelyne, dar ea îi tot spune frate, şi asta-l mai potoleşte. Totuşi, mă mir că ai observat.

– Gilard îşi poartă gîndurile scrise pe faţă, remarcă Duncan. Ai văzut cum a dus mîna la spadă în timpul ceremoniei de nuntă, cînd a crezut că voiam s-o silesc pe Madelyne?

– Păi ai şi silit-o, replică Edmond zîmbind. Şi, da, am observat. Şi Madelyne a văzut. Cred că numai din cauza asta s-a învoit să te ia de bărbat.

Duncan zîmbi.

– Că bine zici, Edmond. Madelyne va încerca mereu să-i apere pe cei pe care-i socoate mai slabi. În clipa aia, m-am temut c-o să riposteze.

Duncan începu să-şi mîngîie soţia pe spate. Edmond se ridică şi porni spre uşă.

– Ştii, e mare păcat... spuse el, peste umăr.

– Ce e păcat?

– Că n-am prins-o eu primul.

Fratele său zîmbi.

– Ba nu, Edmond, ai avut mare noroc. Jur pe Dumnezeu că ţi-aş fi luat-o.

Madelyne se trezi tocmai la timp ca să-l audă. Se îndreptă de spate, zîmbindu-i cu sfială soţului ei.

– Ce i-ai fi luat fratelui tău, Duncan? îl întrebă, cu voce răguşită.

Îşi aranjă părul, iar Duncan se feri de coatele ei înainte de a răspunde:

– Nu te priveşte, Madelyne.

– Ar trebui să-mi împărtăşeşti şi mie tot ce are de-a face cu fraţii tăi.

Era clar că Edmond auzise. Hohotele i se auziră răsunînd în urma lui.

Chiar atunci, năvăli în sală Adela. De cum o văzu pe Madelyne, izbucni în lcrimi.

– Gerald stăruie că logodna a rămas în picioare, Madelyne! Ce mă fac? Tot mai vrea să se însoare cu mine!

Madelyne sări de pe genunchii lui Duncan tocmai în timp ce Adela i se arunca în braţe.

Duncan se ridică, oftînd exasperat de istericalele surorii lui.

– Pe mine ar trebui să mă întrebi asta, Adela, se răsti el.

O apucă pe Madelyne de braţ, neluînd în seamă faptul că Adela se ţinea lipită de ea ca o rochie udă, şi începu s-o tragă spre intrare.

– N-o putem lăsa pe sora ta în starea asta! obiectă Madelyne. Duncan, îmi smulgi braţul!

Baronul Gerald intră şi el în goană, dar înainte de a apuca să scoată o vorbă, Duncan îl şi întrebă:

– Mai vrei să te însori cu Adela?

– Da! răspunse Gerald, pe un ton provocator. Va fi soţia mea!

– I-am dat Adelei cuvîntul meu că poate rămîne aici cît de mult timp doreşte, Gerald.

Pe chipul lui Gerald se citea furia. Lui Duncan îi venea să mîrîie.

– N-am făcut bine că i-am promis aşa ceva, spuse el, recunoscîndu-şi greşeala în faţa lui Edmond, a Madelynei, a Adelei şi a lui Gerald.

Era o mărturisire uluitoare din partea unui om ca el. La vederea uimirii de pe chipurile celorlalţi, Duncan zîmbi.

Se întoarse spre Madelyne, şoptindu-i:

– Obsesia ta cu spusul adevărului a început să mă afecteze, nevastă. Şi acum, ţine-ţi gura, iubito. Totul o să fie bine.

Încet, Madelyne dădu din cap. Îi zîmbi soţului ei, arătîndu-şi încrederea.

– Iar tu, Adela, ceru în continuare Duncan, nu mai chiţăi ca o purcică şi spune-i Baronului Gerald ce anume ţi-am promis.

Tonul lui categoric o făcu pe Adela să se desprindă de Madelyne, spunînd:

– Ai zis că pot sta aici pînă mor, dacă aşa vreau.

Gerald făcu un pas spre Adela, dar privirea lui Duncan îl opri pe loc.

– Ei, Gerald? Şi ţie, ce ţi-am promis?

Vorbea pe un ton blajin, ca şi cum conversaţia l-ar fi plictisit. Madelyne îl strînse de mînă.

Gerald, în schimb, îi răspunse strigînd:

– Că eşti de acord ca Adela, cu binecuvîntarea regelui, să devină soţia mea!

Edmond nu-şi mai putu ţine gura.

– Cum Dumnezeu ai să onorezi ambele legăminte? îl întrebă el pe Duncan.

– Gerald, continuă Duncan, neluîndu-şi în seamă fratele, cuvîntul pe care i l-am dat Adelei depinde de dorinţa ei de a rămîne aici. Cred că ţie îţi revine sarcina de a o face să se răzgîndească.

– Sugerezi să...

– Eşti binevenit ca oaspe în casa mea pentru cît de mult timp pofteşti, răspunse Duncan.

Gerald îl privi uimit, apoi pe chip i se aşternu un zîmbet îngîmfat. Se întoarse spre Adela, declarîndu-i cu aroganţă:

– Adela, dacă nu vrei să pleci, nu-mi mai rămîne decît să stau aici, cu tine.

– Ce să faci...?!?

Adela începuse iar să chirăie, dar în ochi nu i se mai citea teama, ci numai neîncrederea şi furia.

– Aşa cum a spus fratele tău, cît de mult timp va fi necesar, ca să te fac să înţelegi că sînt hotărît să mă însor cu tine. Auzi ce-ţi spun?

Sigur că-l auzea, îşi spuse Madelyne. Pînă şi străjerul de la miazăzi l-ar fi auzit.

Adela era prea furioasă ca să mai lege două vorbe cu şir.

– Ai să fii bătrîn şi... şi albit şi... şi zbîrcit ca o... ca o prună uscată, pînă să-mi mut eu gîndul, Gerald!

Baronul îi zîmbi.

– Îmi subestimezi iscusinţa, Adela.

– Eşti cel mai îndărătnic om de pe lume! continuă ea. Ple... plebeule!

Şi, întorcîndu-i spatele, ieşi din sală.

Totul avea să fie bine. Madelyne o simţea în adîncul inimii. Deşi furioasă, Adela nu mai era înspăimîntată.

– Ce-i ăla plebeu? îl întrebă Gerald pe Edmond.

Ridicînd din umeri, Edmond o privi pe Madelyne.

– Altul dintre cuvintele tale?

– Da, recunoscu Madelyne.

– Şi e la fel de scîrbavnic ca Polyfem? întrebă Edmond.

Madelyne clătină din cap.

– Cel puţin, pe tine Adela pune mai mult preţ, Gerald, decît punea Madelyne pe mine prima dată cînd ne-am întîlnit, remarcă Edmond zîmbind.

Madelyne nu înţelegea ce voia să spună. Duncan îşi luă rămas-bun de la toată lumea şi ieşi, trăgînd-o după el afară înainte de a-l lua pe Edmond la întrebări.

Nici unul nu scoase o vorbă pînă cînd ajunseră în dormitorul lui Duncan. Acolo, Madelyne uită să-l mai întrebe despre Adela sau Edmond. Îi atrase atenția ceea ce văzu în cameră. Duncan îi adusese în odăile lui toate lucrurile ei din turn. Cele două scaune încadrau căminul, pătura era întinsă pe patul lui uriaș, iar tapiseria ei, agățată deasupra consolei.

Madelyne tocmai se pregătea să comenteze, cînd Duncan i-o luă înainte.

– Te iubesc, Madelyne, spuse el încet.

Cuvintele îi pieriră în gîtlej.

Făcu ochii mari, şi abia atunci Duncan îşi dădu şi el seama ce-i spusese.

Nu era deloc aşa cum plănuise. Ea ar fi trebuit să-i spună că-l iubea. Zîmbi la gîndul gafei pe care o făcuse, în timp ce o aştepta cu răbdare să-şi revină şi să-i spună şi ea acelaşi lucru.

Dar Madelyne începu să plîngă. Duncan nu mai ştiu ce să înțeleagă din asta.

– Plîngi fiindcă ți-am spus că te iubesc?

Soția lui clătină din cap.

– Nu, şopti ea.

– Atunci, de ce eşti necăjită? Nu ți-am făcut o bucurie?

Era vizibil îngrijorat. Madelyne îşi şterse lacrimile, lovindu-l în bărbie.

– Mi-ai făcut o bucurie, da, dar sînt aşa de speriată, Duncan... N-ar trebui să mă iubeşti.

Duncan oftă. Se hotărî să mai aştepte cîteva momente, pînă-i putea da o explicaţie limpede. Tremura prea tare.

– De ce ţi-e frică? întrebă el după un timp, cînd deşi se vîrîseră amîndoi în pat, Madelyne încă nu scosese nici o vorbă. E atît de îngrozitor că te iubesc?

Glasul îi era plin de tandreţe, iar acest lucru o făcu să plîngă din nou.

– Pentru noi nu poate exista nici o speranţă, Duncan. Regele o să...

– O să ne dea binecuvîntarea lui, Madelyne. Regele nostru va trebui să aprobe căsnicia asta.

Părea atît de sigur pe sine! Încrederea lui o mai încuraja cît de cît.

– Spune-mi de ce crezi că regele va fi de partea ta. Ajută-mă să înţeleg. Nu vreau să-mi mai fie teamă.

Duncan oftă.

– Regele William şi cu mine ne cunoaştem din copilărie. Are multe cusururi, dar s-a dovedit un cîrmuitor destoinic. Ţie-ţi displace din cauza povestirilor pe care le-ai auzit despre el de la unchiul tău. Iar unchiul tău reflectă doar părerile bisericii din care face parte. Regele a pierdut sprijinul preoţimii, fiindcă a luat odoare din mănăstirile lor, şi nici nu s-a grăbit vreodată să

înlocuiască vreun mare cleric. Nu se încovoaie în fața edictelor lor, de-aia îl înjosesc.

– Dar de ce crezi...

– Nu mă întrerupe cînd îți dau lecții, i-o reteză Duncan, strîngînd-o ușor în brațe, ca să-și îmblînzească vorbele. Deși nu vreau să mă laud, adevăru-i că l-am ajutat pe regele nostru să facă unirea cu scoțienii și să conviețuiască în pace cu ei. Regele îmi cunoaște virtutea. Am o armată bine instruită, pe care o poate chema la ceas de nevoie, Madelyne. Se bazează pe loialitatea mea. Nu l-aș trăda niciodată, și o știe și pe asta.

– Dar, Duncan, Louddon e prietenul lui de seamă, interveni Madelyne. Așa mi-a spus Marta, și am mai auzit și de la prietenii unchiului meu.

– Cine-i această Marta?

– Una dintre slujnicele unchiului meu.

– A, deci vorbele ei sînt la fel de sfinte ca ale papei, replică Duncan. Așa gîndești întotdeauna?

– În nici un caz, bombăni Madelyne. Fratele meu chiar se laudă ce putere are asupra lui William.

– Ia spune-mi, nevastă, îi porunci Duncan, ce înțelegi prin "prieten de seamă"?

Madelyne scutură din cap cu îndîrjire.

– Nu pot să spun așa ceva. Aș păcătui.

Exasperat, Duncan oftă. Știa prea bine ce plăceri avea regele, și ghicise de mult că Louddon

era mai mult decît un oarecare la curtea lui William. Dar se mira că inocenta lui soţioară avea asemenea cunoştinţe.

– Va trebui să ai încredere-n mine, Duncan, cînd îţi spun că între fratele meu şi rege e un pact păcătos.

– N-o să aibă nici o importanţă, replică el. Nu vom mai vorbi mult despre asta, de vreme ce pare să te stînjenească. Ştiu ce înseamnă "prieten de seamă", Madelyne. Totuşi, regele nu-şi va trăda baronii. În discordia asta, onoarea e de partea mea.

– Întîmplător, vorbim despre aceeaşi onoare care te-a făcut să fii legat de un stîlp în fortăreaţa lui Louddon? Eşti atît de onorabil, încît te-ai încrezut în el să respecte acea pace trecătoare, nu-i aşa?

– A fost un plan gîndit cu multă băgare de seamă, răspunse Duncan. Niciodată n-am avut încredere în fratele tău.

– Ar fi putut să te ucidă înainte ca oamenii tăi să pătrundă în cetate, replică ea. Ba chiar, puteai şi să mori îngheţat. Eu, desigur, te-am salvat. Onoarea n-a avut nici o legătură cu asta.

Duncan n-o contrazise. Bineînţeles, supoziţiile Madelynei erau greşite, dar nu găsea de cuviinţă să i-o spună.

– Louddon se va folosi de mine ca să-ţi facă rău.

Aceste cuvinte nu aveau nici un sens.

– Madelyne, în toată Anglia nu există nici un baron care să nu fi auzit despre Adela. Dacă regele întoarce spatele adevărului, va fi prima lui greşeală cu adevărat prostească. Mai sînt şi alţi baroni loiali care-mi vor sta alături. Cu toţii sîntem legaţi prin onoare de cîrmuitorul nostru, da, dar şi între noi trebuie să ne purtăm onorabil. Altminteri, legămîntul nostru de credinţă nu mai înseamnă nimic. Ai încredere-n mine, Madelyne. Louddon nu poate cîştiga războiul ăsta. Ştiu eu ce e de făcut.

Madelyne se gîndi cîteva clipe la spusele lui, apoi şopti:

– Întotdeauna am avut încredere în tine, din noaptea aceea cînd am dormit împreună în cortul tău. Mi-ai promis că nu mă vei atinge în timp ce dormeam, şi te-ai ţinut de cuvînt.

Amintirea îl făcu pe Duncan să zîmbească.

– Acum îţi dai seama ce absurd a fost că m-ai crezut în stare să profit de tine fără ştirea ta?

Madelyne dădu din cap.

– Dorm foarte adînc, Duncan, îl tachină ea.

– Madelyne, nu te voi lăsa să treci peste ce-am vorbit la început. Tocmai ţi-am jurat dragoste. Tu n-ai nimic să-mi spui în schimb?

– Ba da, bărbate. Că-ţi mulţumesc.

– Îmi mulţumeşti? strigă el.

Dintr-o dată, îşi pierdu răbdarea. Madelyne ar fi trebuit să-i spună cît de mult îl iubea, nu să-i aducă mulţumiri.

– Îndrăznşti să glumeşti cu mine?

– Nu glumesc, răspunse Madelyne. Tocmai mi-ai făcut cel mai minunat dar, Duncan. Sînt copleşită.

Duncan aşteptă să mai audă.

– Eşti singurul bărbat care mi-a spus vreodată că mă iubeşte, şopti ea.

Cu o cută brăzdîndu-i fruntea, adăugă:

– Cum aş putea să nu te iubesc la rîndul meu?

Duncan uită cu totul de somn. Îşi lăsă soţia să-l învăluie în vraja ei. Se gîndea că, fără îndoială, era cel mai bogat om din lume – şi numai fiindcă Madelyne îl iubea.

După care, nu mai putu gîndi deloc.

CAPITOLUL 18

Baronul Gerald se întoarse pe domeniul Wexton în ultimele zile ale lunii iunie, ca să facă încă o încercare de a o curta pe Adela. Duncan îl întîmpină în curte. Aveau veşti importante unul pentru celălalt. Duncan tocmai primise o solie cu pecetea regelui. Baronul de Wexton ştia să citească, lucru pe care soţia lui nu-l aflase, iar scrisoarea îl pusese pe jar. Era prea preocupat ca să-l salute pe Gerald aşa cum se cuvenea.

Gerald părea şi el în aceeaşi stare de spirit. După ce făcu o plecăciune scurtă în faţa lui Duncan, îi dădu lui Ansel frîul calului şi se întoarse spre baron.

– Tocmai m-am întors de la Clare, anunţă el în şoaptă.

Duncan îi făcu semn lui Anthony să se apropie.

– Avem multe de vorbit, şi aş vrea să fie de faţă şi Anthony.

Gerald dădu din cap.

– Fratele regelui, Henry, a fost şi el acolo. Mi-a pus multe întrebări despre tine, Duncan.

Toţi trei porniră încet spre intrarea în sală.

– Cred că încerca să înţeleagă care-ţi va fi poziţia, dacă ar fi ca el să ne devină rege, mărturisi Gerald.

Duncan se încruntă.

– Şi ce întrebări ţi-a pus?

– Au vorbit cu reţinere. Parcă toţi ar fi ştiut nişte lucruri de care eu nu am cunoştinţă. Nu prea înţelegi ce vreau să zic, nu-i aşa?

– Va fi nevoie să-l apărăm pe William? Crezi că Henry s-ar putea să-l provoace la luptă?

– Nu cred, răspunse Gerald cu convingere, deşi mi s-a părut ciudat, totuşi. Tu n-ai fost poftit, dar toate întrebările care mi s-au pus erau despre tine.

– Te-au întrebat despre loialitatea mea?

– De loialitatea ta n-a venit niciodată vorba, răspunse Gerald. Dar comanzi o oştire formată din cei mai puternici luptători din Anglia, Duncan. I-ai putea ţine uşor piept regelui, dacă ţi s-ar năzări.

– Şi Henry crede că m-aş răzvrăti împotriva seniorului meu? întrebă uimit Duncan.

– Ba, toţi ştiu că eşti un om de onoare, Duncan. Totuşi, n-am prea desluşit rostul acestei întîlniri. Domnea o atmosferă foarte încărcată.

Ridică din umeri, apoi spuse:

– Henry te admiră, dar mi-am dat seama că-l îngrijora ceva. Ce anume, doar Dumnezeu ştie.

Urcară treptele spre sala cea mare. Înăuntru, Madelyne stătea în picioare lîngă masă, aranjînd nişte mănunchiuri de flori într-un ulcior pîntecos. Trei băieţei stăteau aşezaţi la picioarele ei, mîncînd tarte.

Cînd îi auzi pe cei trei bărbaţi apropiindu-se, Madelyne ridică privirea. Zîmbi văzînd că Gerald venise iar în vizită. Cu o plecăciune, îi salută pe toţi trei.

– Cina e gata într-o oră. Gerald, mă bucur că te revăd. Adela va fi foarte încîntată.

Cei trei izbucniră în rîs.

– E adevărat ce vă spun, insistă Madelyne.

Apoi se întoarse spre copii:

– Mergeţi şi terminaţi-vă gustarea afară. Willie, te rog, du-te şi caut-o pe Lady Adela. Spune-i că are un musafir. N-ai să uiţi? îl mai întrebă ea.

Copiii săriră în picioare şi alergară afară din sală. Dintr-o dată, Willie se întoarse spre Madelyne şi-i îmbrăţişă picioarele. Duncan îşi văzu soţia ţinîndu-se de masă cu o mînă, în timp ce cu cealaltă îl mîngîia pe cap.

Îşi simţi sufletul încălzit de blîndeţea ei. Toţi copiii o iubeau pe Madelyne. Se ţineau după ea

oriunde se ducea. Fiecare îi dorea zîmbetele şi laudele, şi nici unul dintre micuţi nu rămînea vreodată dezamăgit.

Cînd Willie îi dădu în sfîrşit drumul şi o luă la fugă spre uşă, rochia Madelynei era acoperită cu pete de pe faţa lui.

Privind murdăria, Madelyne oftă. Apoi strigă după copil:

– Willie, ai uitat să te mai înclini o dată în faţa stăpînului tău!

Băiatul se opri poticnit, se întoarse şi schiţă o plecăciune stîngace. Duncan dădu din cap. Zîmbind, Willie o luă la fugă iar.

– Ai cui sînt copiii? se interesă Gerald.

– Ai servitorilor, răspunse Duncan. Se ţin scai după nevastă-mea.

Un strigăt deznădjduit le întrerupse convorbirea. Duncan şi Gerald oftară la unison. Era clar că Willie tocmai o informase pe Adela de sosirea vizitatorului.

– Nu te mai încrunta aşa, Gerald, îl linişti Madelyne. De cînd ai plecat ultima oară, Adela a fost foarte amărîtă. Cred sincer că i-a fost dor de tine. Nu eşti de aceeaşi părere, Anthony?

Duncan îşi dădu seama după expresia vasalului său că acesta nu era de acord. Rîse cînd îl auzi spunînd:

– Dacă aşa crezi tu, atunci consimt că s-ar putea...

Gerald zîmbi.

– Diplomat ca întotdeauna, nu-i aşa, Anthony?

– Nu vreau să-mi dezamăgesc stăpîna! anunţă aghiotantul.

– Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, Madelyne, spuse Gerald.

Se aşeză lîngă Duncan şi Anthony, la masă. Madelyne îi dădu un pocal cu vin, iar Gerald bău îndelung, cu sete.

– Gilard şi Edmond sînt aici? întrebă el apoi.

Duncan clătină din cap. Luă cupa de vin oferită de Madelyne, dar îi ţinu mîna într-a lui. Madelyne se rezemă de umărul său, zîmbindu-i.

– Duncan, Părintele Laurance va oficia în sfîrşit slujba, anunţă ea.

Apoi se întoarse spre Gerald, ca să-i explice:

– Imediat după ce ne-a cununat, preotul şi-a ars mîinile. Bietul om a avut nevoie de foarte mult timp ca să se vindece. A fost un accident îngrozitor, deşi nu ne-a explicat cum anume i s-a întîmplat.

– Dacă-l lăsa pe Edmond să-i vadă arsurile, s-ar fi lecuit mai repede, remarcă Anthony. Acum Edmond a plecat, desigur, adăugă el, ridicînd din umeri.

– Voiam să-i spun vreo două vorbe Părintelui Laurance, mormăi Duncan.

– Nu-ţi place de el? întrebă Gerald.

– Nu.

Madelyne fu surprinsă de atitudinea soţului ei.

– Duncan, nu vă întîlniţi aproape niciodată. Cum se poate să-ţi placă sau să nu-ţi placă? Abia dacă-l cunoşti.

– Madelyne, omul ăsta nu-şi face datoria. Tot timpul stă ascuns în capela lui. E prea sfios ca să-mi fie mie pe plac.

– Nu ştiam că eşti un om aşa de religios, interveni Gerald.

– Nici nu e, preciză Anthony.

– Duncan nu vrea decît ca preotul să facă ceea ce are de făcut aici, spuse Madelyne, turnînd din nou vin în şipul lui Anthony.

– Mă insultă, declară Duncan. Azi-dimineaţă, un mesager de la mănăstirea lui a adus un răvaş. Am cerut să fie înlocuit. Madelyne mi-a scris petiţia, încheie el, pe un ton lăudăros.

Madelyne îl înghionti în braţ, aproape răsturnîndu-i cupa cu vin. Duncan ştia că nu voia să spună nimănui că învăţase să scrie şi să citească. Îi zîmbi, amuzat că se ruşina cu un talent atît de remarcabil.

– Şi ce scria în răvaş? întrebă Madelyne.

– Nu ştiu. Aveam alte treburi de făcut, mai importante, nevastă. Poate aştepta pînă după cină.

Un nou răget le întrerupse conversația. Se vedea clar că Adela își ieșise iar din pepeni.

– Madelyne, pentru numele lui Dumnezeu, du-te și fă-o pe Adela să înceteze cu urletele. Gerald, încep să mă îngrozesc la gîndul vizitelor tale, îi spuse Duncan prietenului său.

Madelyne se repezi să atenueze efectul.

– Soțul meu n-a vrut să fie grosolan, îi spuse ea lui Gerald. Dar îl frămîntă multe probleme însemnate.

Duncan oftă lung, făcînd-o să se întoarcă spre el.

– Nu e nevoie să-mi scuzi comportamentul, Madelyne. Și acum, du-te și vezi de Adela.

Madelyne dădu din cap.

– Am să-l invit și pe Părintele Laurance la masă. N-o să vină, dar îl voi pofti totuși. Dacă însă ne învrednicește cu prezența lui, te rog, fii politicos cu bietul om pînă ia sfîrșit cina. Pe urmă, poți răcni la el cît poftești.

Duncan se încruntă.

Soția sa îi zîmbi.

Imediat ce Madelyne ieși din sală, Gerald șopti:

– Regele nostru s-a întors în Anglia.

– Eu sînt gata, declară Duncan.

– Am să vin și eu cu tine, cînd va sosi cererea, îl încredință Gerald.

Duncan clătină din cap.

– Doar nu poți crede că regele va ignora căsătoria voastră, Duncan. Va trebui să dai socoteală pentru faptele tale. Şi am şi eu dreptul să-l sfidez pe Louddon, la fel ca tine – poate chiar mai mult. Sînt hotărît să-l ucid pe ticălosul ăsta.

– Jumătate din Anglia ar dori să-l ucidă, interveni Anthony.

– Cererea a şi sosit, remarcă Duncan.

Vorbise pe un ton atît de blajin, încît ceilalți nu reacționară imediat.

– Cînd? întrebă Gerald.

– Chiar înaintea ta.

– Şi cînd pornim? vru să ştie Anthony.

– Regele îmi porunceşte să vin numaidecît la Londra, răspunse Duncan. Poimîine nu va fi prea tîrziu. Anthony, de data asta, tu rămîi pe loc.

Vasalul nu avu nici o reacție vizibilă, deşi era nedumerit, căci de obicei călărea împreună cu stăpînul său.

– O iei şi pe Madelyne cu tine? se interesă Gerald.

– Nu, aici va fi mai la adăpost.

– La adăpost de mînia regelui, sau de răzbunarea lui Louddon?

– De Louddon. Regele ar apăra-o.

– Ai mai multă încredere în el decît mine, recunoscu Gerald.

Duncan îl privi pe Anthony.

– Îți las în grijă cea mai de preț comoară a mea, Anthony. S-ar putea să ni se întindă o cursă.

– În ce fel? întrebă Gerald.

– Cred că Louddon are acces la sigiliul regal. Instrucțiunile din misivă n-au fost dictate de gura regelui. Asta bănuiesc.

– Cîți oameni îți vei lua, şi cîți vei lăsa s-o păzească pe Madelyne? întrebă Anthony. Ar putea fi şi un plan de a te îndepărta de-aici, pentru ca Louddon să poată ataca fortăreața. Ştie, cred, că n-ai s-o iei pe Madelyne cu tine.

Duncan dădu din cap.

– M-am gîndit şi la asta.

– Eu am acum cu mine doar o sută de oameni, interveni Gerald. Îi pot lăsa aici, cu Anthony, dacă vrei, Duncan.

Gerald şi Anthony începură să discute despre numărul trupelor, în timp ce Duncan se ducea să stea în fața focului. Întîmplător, se întoarse tocmai la timp ca s-o vadă pe Madelyne plecînd. Probabil se ducea să-i vorbească Părintelui Laurence. Băiețaşul, Willie, i se ținea de fuste, alergînd ca să țină pasul cu ea.

Duncan nu se mai gîndi la soția lui, cînd Gerald şi Anthony i se alăturară din nou. Discutară o vreme cu aprindere despre apărarea fortăreței Wexton. Anthony şi Gerald se aşezară, iar Duncan

ocupă şi el jilţul despre care Madelyne declarase că-i aparţinea lui.

Dintr-o dată, Willie intră în fugă. La vederea lui Duncan, se opri, alunecînd pe pardoseală. În ochi avea o privire înnebunită de spaimă.

Duncan îşi spuse că băiatul arăta de parcă tocmai l-ar fi văzut pe dracul gol. Cu sfială, Willie înaintă pînă lîngă scaunul lui.

– Ce e, băiete? Vrei să-mi vorbeşti? întrebă Duncan, vorbind cu blîndeţe, ca să nu-l sperie şi mai rău.

Anthony dădu să-l întrebe ceva, dar Duncan îl opri cu un gest al mîinii.

– O bate, şopti Willie.

Duncan sări de pe scaun, răsturnîndu-l, şi din cîţiva paşi fu la uşă.

– Ce se întîmplă? îl întrebă Gerald pe Anthony, cînd vasalul porni după stăpînul lui.

– Madelyne! strigă aghiotantul.

Sărind în picioare, Gerald se luă şi el după cei doi, cu spada scoasă.

Duncan ajunse primul la capelă. Uşa era zăvorîtă, dar nu-i luă mult ca s-o smulgă din ţîţîni. Furia turbată îi înzecea puterile.

Zgomotul îl puse în alertă pe Părintele Laurance. Cînd Duncan năvăli în antreu, preotul o ţinea pe Madelyne în chip de pavăză, cu un pumnal îndreptat spre gîtul ei.

Duncan nu-şi privi soţia. Nu îndrăznea. Atunci, ar fi explodat de mînie. Se uita numai la omul scos din minţi care-l provoca.

– Dacă mai faci un pas, îi tai gîtu'! zbieră preotul.

Se retrăgea încet, tîrîndu-şi ostatica după el.

La fiecare pas înapoi al preotului, Duncan făcea cîte un pas înainte.

Preotul se ciocni de o măsuţă pătrată, plină cu lumînări aprinse. Îndrăzni să arunce o privire scurtă în spate, judecînd distanţa prin jurul obstacolului pînă la uşa laterală, iar acest moment fu cel pe care adversarul său îl aşteptase.

Duncan atacă. Smulse cuţitul de lîngă faţa Madelynei, împingînd lama prin gîtul preotului, dintr-o mişcare iute şi ucigătoare. Preotul zbură înapoi, în timp ce Duncan o smulgea pe Madelyne din braţele lui.

Părintele Laurance muri înainte de a atinge pardoseala.

Masa se răsturnă lîngă peretele din fund, cu lumînările căzînd pe jos. Imediat, flăcările începură să se întindă peste lemnăria uscată.

Duncan nu luă în seamă focul. O ridică uşor pe Madelyne în braţe. Soţia sa i se ghemui la piept.

– Ce mult ţi-a luat pînă să vii, şopti ea, cu vocea întretăiată, plîngînd încet.

Duncan trase aer în piept, adînc, ca să se calmeze. Încerca să-şi alunge furia, ca să se poată purta blînd cu ea.

– Eşti bine? izbuti el într-un tîrziu s-o întrebe, deşi glasul îi era încă răguşit de mînie.

– Am avut momente şi mai bune, şopti Madelyne.

Răspunsul ei calm îl mai linişti. Apoi Madelyne ridică privirea spre el. Cînd văzu ce pătise la faţă, Duncan se înfurie din nou. Ochiul stîng îi era deja umflat. În colţul gurii avea sînge, iar pe gît, numeroase zgîrieturi.

Lui Duncan îi venea să-l mai omoare o dată pe preot. Madelyne simţea tremurul care-l străbătea pe soţul ei. Furia i se oglindea în ochi. Ridică mîna şi-i atinse obrazul cu vîrfurile degetelor.

– A trecut, Duncan. S-a terminat.

Gerald şi Anthony năvăliră în biserică. Gerald văzu flăcările şi imediat alergă înapoi afară, strigînd după ajutor.

Anthony rămase lîngă stăpînul lui. Cînd Duncan se întoarse şi porni spre uşă, vasalul ridică o scîndură ca să-i facă loc – tot ce mai rămăsese din uşa distrusă de Duncan.

Madelyne observă cît de îngrijorat era Anthony, şi încercă să-l liniştească.

– Ai remarcat, Anthony, ce mult îi place soţului meu să treacă prin uşi?

Anthony o privi surprins un moment, apoi pe chip i se ivi încet un zîmbet.

Cînd ajunseră în camera lui Duncan, Madelynei îi clănțăneau dinții. Duncan o înveli în pături și o luă pe genunchi, începînd să-i oblojească loviturile de pe față.

– Duncan? Ai văzut ce privire de nebun avea? își aminti Madelyne, înfiorîndu-se. Voia să... Duncan? Dacă mă siluia, m-ai mai fi iubit?

– Taci acum, iubirea mea, o liniști Duncan. Am să te iubesc toată viața. Ce întrebări prosteşti sînt astea?

Răspunsul lui mustrător o mai mîngîie. Cîteva momente, stătu tăcută, cu capul rezemat de pieptul lui. Duncan crezu că adormise, cînd izbucni pe neașteptate:

– A fost trimis aici ca să mă omoare.

Se întoarse în brațele lui, privindu-l. Expresia din ochii lui o făcu să înghețe.

– A fost trimis? întrebă încet Duncan.

– M-am dus la biserică să-i spun Părintelui Laurence că era invitat la cină. L-am luat pe nepregătite, și nu avea sutana pe el. Era îmbrăcat ca un țăran, dar asta trebuie c-ai observat-o și tu, desigur. Oricum, nici mîinile nu-i erau acoperite cu bandaje.

– Și mai departe?

– Nu avea nici o cicatrice. Mai ții mine că spunea că-şi arsese mîinile. Nu putea oficia slujba din cauza rănilor. Dar nu avea nici o arsură.

Duncan îi făcu semn cu capul să continue.

– M-am prefăcut că n-am observat, şi i-am spus că primiserăm de la mănăstirea lui o scrisoare despre care voiai să-i vorbeşti, după cină. Asta a fost greşeala mea, deşi atunci n-am ştiut. L-au apucat furiile. Mi-a spus că Louddon îl trimisese aici, cu misiunea de a mă ucide, dacă regele îți acorda ție favorurile lui, nu lui Louddon. Duncan, cum se poate ca un om al lui Dumnezeu să aibă un suflet de diavol? Probabil că în acel moment Părintele Laurance şi-a dat seama că fusese demascat. A zis că avea să fugă, dar nu înainte de a mă omorî.

Se cuibări din nou la pieptul lui Duncan.

– Te-ai temut, Duncan? îl întrebă ea, în şoaptă.

– Eu nu mă sperii niciodată! se răsti soțul ei.

Era atît de revoltat de trădarea preotului, încît abia mai putea să gîndească.

– Voiam să te întreb dacă erai îngrijorat, nu speriat, se corectă Madelyne.

– Ce?

Duncan clătină din cap, străduindu-se să-şi alunge mînia. Madelyne avea nevoie de încurajările lui.

– Îngrijorat? La naiba, Madelyne, eram turbat de furie!

– Mi-am dat seama, răspunse ea. Îmi aminteai de lupul meu, la pîndă.

Se ridică de pe genunchii lui şi-l luă de mînă, trăgîndu-l după ea pînă la pat. Duncan îşi scoase tunica. Era lac de năduşeală, de la căldura din cameră. Se aşeză lîngă soţia lui, cuprinzînd-o de umeri.

– Madelyne, ţie ţi-a fost frică?

– Puţin, răspunse ea.

– Numai puţin?

– Ei, ştiam că aveai să vii după mine, aşa că nu mi-a fost foarte frică. Totuşi, a început să mă enervez cînd am văzut că nu mai apăreai în uşă. Începuse să-mi sfîşie rochia...

– Ar fi putut să te ucidă, o întrerupse Duncan, cu glasul tremurîndu-i de furie.

– Ba, nu l-ai fi lăsat tu.

Doamne, cîtă încredere avea în el! Duncan se simţea de-a dreptul umilit.

Cercurile pe care le desena încet Madelyne cu degetele se apropiau de locul dintre picioarele lui. O apucă de mînă, ţinîndu-i-o strîns pe coapsă. Probabil era atît de tulburată, încît nici nu-şi dădea seama ce făcea.

– Doamne, ce cald s-a făcut aici, şopti Madelyne. De ce trebuie să ardă focul pe vremea asta, Duncan?

– Tremurai, îi aminti el.

– Acum mi-e mai bine.

– Atunci, mă duc jos să aduc scrisoarea de la mănăstire. Sînt curios ce aveau să ne spună superiorii lui.

– Nu vreau să cobori încă.

Numaidecît, Duncan se întoarse iar spre ea.

– Trebuie să te odihneşti, îi spuse el. La naiba, numai eu sînt de vină. Ar fi trebuit să mă ocup şi de casă, la fel de atent cum mă îngrijesc de instrucţia ostaşilor.

Madelyne îi puse mîinile pe umeri.

– Datoria casei îmi revine mie. Deşi, acum, dacă stau să mă gîndesc, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă...

Oftatul lui o făcu să se întrerupă.

– Ştiu, nu s-ar fi întîmplat nimic, dacă eram eu cu tine, ca să te apăr.

– Voiam să-ţi spun doar că toate astea nu s-ar fi întîmplat, dacă ştiam cum să mă apăr singură.

– Cum adică? întrebă Duncan.

N-avea idee ce se petrecea în mintea ei. Dar imediat zîmbi, căci tocmai îşi dăduse seama cît de rar îi ghicea gîndurile.

– Părintele Laurance nu era mult mai înalt decît mine, spuse Madelyne. Iar Ansel are exact statura mea.

– Ce legătură are scutierul meu cu ceea ce discutam?

– Ansel învață arta apărării, îi aminti Madelyne. Prin urmare, trebuie să mă instruiești și pe mine cum să mă apăr. Înțelegeți ce vreau să spun, nu?

Nu înțelegea, dar preferă să n-o contrazică.

– O să vorbim despre asta mai tîrziu, declară el.

Madelyne dădu din cap.

– Atunci, e timpul să te ocupi de nevoile mele, Duncan. Îți poruncesc.

Tonul ei glumeț îl făcu s-o întrebe, pe un ton la fel de mucalit:

– Și ce poruncă îndrăznești să-i dai soțului tău?

Drept răspuns, Madelyne își desfăcu încet panglica de la gulerul cămășii. Veșmîntul îi alunecă de pe umeri.

Duncan clătină din cap.

– Ești prea lovită ca să...

– Vei găsi tu o cale, îl întrerupse ea. Știu că acum nu arăt prea atrăgător, nu-i așa?

– Cu vînătăile astea, ești urîtă ca un ciclop din-ăia ai tăi. Abia suport să mă uit la tine.

Cuvintele lui o făcură să rîdă. Ştia că o tachina, căci încerca s-o tragă peste el şi în acelaşi timp să-i scoată cămaşa.

– Atunci, va trebui să închizi ochii cînd faci dragoste cu mine, îl sfătui ea.

– Am să îndur.

– Încă-i mai simt atingerea, şopti Madelyne, cu un tremur în voce. Am nevoie ca acum să mă atingi tu. Mă vei face să uit. Am să mă simt din nou curată, Duncan. Înţelelegi?

Drept răspuns, Duncan o sărută. Curînd, Madelyne uită de orice altceva. În cîteva momente, ajunseră să conteze numai ei doi.

Şi se simţi purificată la trup şi la suflet.

CAPITOLUL 19

Printr-o ironie a sorții, atacul suferit de Madelyne i-a ajutat pe Gerald şi Adela să se împace.

Madelyne insistase să ia cina cu familia şi oaspetele lor. Cînd ea şi Duncan au intrat în sală, Adela era deja aşezată la masă. Gerald se plimba prin fața căminului, adîncit în gînduri.

Duncan oftă, dîndu-i Madelynei de înțeles că nu mai avea chef pentru încă una dintre scenele Adelei. Madelyne dădu să-l roage să aibă răbdare, apoi se răzgîndi. Nici ea n-avea stare pentru conflicte.

Cînd o văzu pe Madelyne, Adela scoase un țipăt, uitînd complet de Gerald.

– Ce ți s-a întîmplat? A dat Silenus cu tine de pămînt, în sfîrşit?

Madelyne se întoarse spre Duncan, încruntîndu-se.

– Chiar înainte de a pleca din cameră, mi-ai spus că arăt normal, îi şopti ea.

– Am mințit, zîmbi Duncan.

– Trebuia să mă uit în oglinda Adelei. Uite, e gata să-i vină rău. Am să le tai tuturor pofta de mîncare.

Duncan clătină din cap.

– Mie nici chiar o invazie nu mi-ar alunga foamea. Mi-am consumat toate puterile încercînd să-ți satisfac ție...

Madelyne îi dădu un ghiont să tacă, întrucît stăteau destul de aproape de Adela ca să-i poată auzi, apoi se întoarse spre aceasta şi Gerald.

Şi-l văzu pe Gerald povestindu-i Adelei despre atacul asupra Madelynei.

– O, Madelyne, arăți îngrozitor! declară Adela, cu compasiune.

– E un păcat să minți, îl mustră Madelyne pe Duncan, privindu-l încruntată.

Duncan ceru ca numele Părintelui Laurence să nu fie pomenit în timpul mesei. Toți se conformară. Adela continuă şi ea să-l ignore pe Gerald. La plecare, baronul îi făcu un compliment, căruia Adela îi răspunse cu o grosolănie.

Duncan ajunsese la capătul răbdării.

– Vreau să vorbesc cu voi – cu amîndoi! porunci el, tăios.

Adela păru speriată, Gerald păru mirat, iar Madelyne păru gata să zîmbească.

Toți îl urmară pe Duncan spre cămin. Acolo, Duncan se așeză în jilț, dar cînd Gilard vru să-și ia și el un scaun, Duncan îl împiedică:

– Nu, Gerald. Tu stai în picioare, lîngă Adela.

Apoi se întoarse spre sora lui și o întrebă:

– Ai încredere că știu ce e mai bine pentru tine?

Încet, Adela dădu din cap. Ochii i se făcuseră mari cît două castroane.

– Atunci, lasă-l pe Gerald să te sărute. Acum.

– Ce?! exclamă Adela, copleșită.

Reacția ei îl făcu pe Duncan să se încrunte.

– Cînd soția mea a fost atacată de Louddon, a vrut să șterg amintirea celor întîmplate. Adela, n-ai fost niciodată sărutată sau atinsă de un bărbat care te iubea. Îți propun să-l lași pe Gerald să te sărute acum, și apoi să hotărăști dacă te simți dezgustată sau mulțumită.

Madelyne găsi că era un plan minunat.

În schimb, Adela se înroșise de jenă.

– De față cu toată lumea? întrebă ea, cu vocea ca un chițăit subțire.

Gerald zîmbi. O luă de mînă.

– Te-aș săruta în fața lumii întregi, dacă mi-ai da voie! îi declară el.

Duncan îşi spuse că Gerald cam sărea peste cal, lăsînd-o pe Adela să-i dea voie sau nu, dar îşi păstră părerea pentru sine.

Şi-n plus, porunca lui era deja dusă la îndeplinire. Înainte ca Adela să se poată retrage, Gerald se aplecă şi-i depuse o sărutare castă pe buze.

Sora lui Duncan îl privi aiurită. În clipa următoare, Gerald o sărută din nou. N-o atingea deloc cu mîinile, dar gura lui o ţinea prizonieră.

Privindu-i, Madelyne se simţi prost. Se aşeză pe braţul jilţului lui Duncan, încercînd să se uite sus în tavan, nu la cei doi oameni care se sărutau pe îndelete..

Cînd Gerald făcu un pas înapoi, Madelyne o privi pe Adela. Sora lui Duncan era roşie în obraji, stînjenită şi complet stupefiată.

– Nu sărută ca Mor...

Numaidecît, orice culoare i se şterse de pe faţă, şi o privi neajutorată pe Madelyne.

– Va trebui să ştie, Adela.

Gerald şi Duncan schimbară o privire, încruntaţi. Nici unul dintre ei nu ştia la ce se referea Madelyne.

– Nu pot să-i spun, şopti Adela. N-ai vrea să mă scapi tu de îndatorirea asta îngrozitoare? Te rog, Madelyne... te implor!

– Numai dacă mă laşi să-i spun şi lui Duncan.

Adela îşi privi fratele. Acesta îi distinse în ochi îngrijorarea.

În sfîrşit, fata dădu din cap. Apoi se întoarse spre Gerald şi-i spuse:

– Nu vei mai dori să mă săruţi niciodată cînd vei afla tot adevărul despre ceea ce mi s-a întîmplat. Îmi pare rău, Gerald. Ar fi trebuit să...

Şi începu să plîngă. Gerald dădu s-o ia în braţe, dar ea clătină dincap.

– Cred că te iubesc, Gerald. Şi-mi pare-aşa de rău...

Şi, cu aceste cuvinte de despărţire, Adela ieşi în fugă din încăpere.

Madelynei nu-i prea plăcea promisiunea pe care o făcuse. Ştia că avea să le provoace suferinţe soţului ei şi lui Gerald. Amîndoi o iubeau pe Adela.

– Gerald, te rog, ia loc şi ascultă-mă, îi ceru ea, vorbind cu o voce încordată. Duncan, promite-mi că n-ai să te superi pentru că ţi-am ascuns asta. Adela mi-a cerut să-i promit că-i voi păstra secretul.

– N-am să mă supăr, se învoi Duncan.

Madelyne dădu din cap. Nu suporta să se uite la Gerald în timp ce povestea, aşa că privi tot timpul în podea. Puse accentul pe faptul că Adela fusese atît de dezamăgită că Gerald nu venise s-o întîlnească la curte, şi din acest motiv devenise o pradă uşoară pentru înşelătoriile lui Louddon.

– Cred că de fapt încerca să te pedepsească, îi spuse ea, deşi mă îndoiesc că-şi dă seama de asta.

Îndrăzni să-i arunce o privire, îl văzu dînd din cap, apoi se uită la Duncan, şi le povesti în continuare, fără să omită nimic. Cînd ajunse la trădarea lui Morcar, se aştepta ca cel puţin unul, dacă nu amîndoi, să scoată un strigăt de furie.

Nici unul dintre baroni nu scoase o vorbă.

La sfîrşitul povestirii, Gerald se ridică şi ieşi încet din sala cea mare.

– Ce-o să facă? îl întrebă Madelyne pe Duncan, în timp ce-şi ştergea lacrimile şi strîmbîndu-se cînd îşi frecă vînătăile de pe faţă.

– Nu ştiu, răspunse Duncan încet.

– Eşti supărat pe mine pentru că nu ţi-am spus pînă acum?

Duncan clătină din cap. Apoi, pe neaşteptate, îi trecu prin minte un gînd.

– Morcar e omul pe care voiai să-l ucizi, nu?

Madelyne se încruntă.

– Mi-ai spus că aveai de gînd să omori un om, continuă Duncan. Mai ţii minte? Despre Morcar vorbeai, nu-i aşa?

În sfîrşit, soţia lui confirmă.

– Nu-l puteam lăsa să scape nepedepsit, dar onoarea mă obliga şi să păstrez secretul Adelei, şopti ea. Duncan, nu ştiam ce să fac. E datoria lui Dumnezeu să se ocupe de păcătoşi. Ştiu destul de

bine asta. Şi n-ar trebui să doresc să-l ucid. Dar o doresc, totuşi, Doamne iartă-mă, o doresc...!

Duncan o luă pe genunchi, cu tandreţe. Înţelegea prea bine chinul prin care trecea blînda lui soţie.

Cîteva momente, tăcură amîndoi. Madelyne era îngrijorată din pricina lui Gerald. Oare acum avea să plece, sau urma să se ţină în continuare după Adela?

– Am să mă ocup eu de Morcar, îi spuse Duncan.

– Ba nu!

Gerald era cel care strigase acest răspuns. Madelyne şi Duncan îl văzură venind în goană pînă în faţa lor. Furia lui era năprasnică. Tremura din tot trupul.

– Am să-l omor eu – cum am să te-omor şi pe tine, Duncan, dacă îndrăzneşti să-mi refuzi acest drept!

Madelyne îl privea cu gura căscată. Ridică ochii spre Duncan. Pe chipul soţului ei nu se putea desluşi dacă era ofensat sau furios.

După ce-l privi lung pe Gerald, Duncan dădu încet din cap.

– Da, Gerald, e dreptul tău. Am să-ţi stau alături cînd îl vei provoca.

– La fel cum îţi voi sta şi eu alături cînd ai să-l provoci pe Louddon, replică Gerald.

Apoi se dezumflă complet, şi se aşeză pe jilţul din faţa lui Duncan.

– Madelyne? Nu vrei să-i spui Adelei, te rog, că aş dori să-i vorbesc?

Madelyne dădu din cap. Se grăbi să se supună, dar pînă ajunse în camera Adelei, nu mai putea de-atîtea griji. Încă nu ştia ce avea de gînd Gerald.

Adela trăsese deja concluzia că Gerald urma s-o părăsească.

– E mult mai bine aşa, îi spuse ea Madelynei, printre suspine. Să mă sărute e una, dar asta-i tot ce-aş putea îngădui vreodată. Nu l-aş putea lăsa nicicînd să vină în patul meu.

– N-ai de unde să ştii dacă ai putea sau n-ai putea, replică Madelyne. Adela, nu va fi uşor deloc, dar Gerald e un om foarte răbdător.

– N-are nici o importanţă, replică prietena ei. Tot o să mă părăsească.

Adela se înşela. Gerald o aştepta la baza scării. Fără o vorbă, o luă de braţ şi o conduse pînă jos.

Duncan se apropie de Madelyne şi o cuprinse în braţe.

– Pari frîntă de oboseală, nevastă. E timpul să ne culcăm.

– Mai bine aştept pînă se întoarce Adela. S-ar putea să aibă nevoie de mine, protestă Madelyne, cînd Duncan porni cu ea în sus pe scară.

– Eu sigur am nevoie de tine, acum, Madelyne. De Adela va avea grijă Gerald.

Soția lui dădu din cap.

– Madelyne, continuă Duncan, mîine va trebui să plec. Dar nu voi lipsi multă vreme, adăugă el, fără a-i lăsa timp să-l întrerupă.

– Unde te duci? îl întrebă Madelyne. Ai de rezolvat treburi importante? urmă ea, încercînd să pară interesată, nu dezamăgită. Doar nu-i putea pretinde să-şi petreacă fiecare moment cu ea. La urma urmei, Duncan era un om important.

– Am într-adevăr o problemă pe care trebuie s-o rezolv, răspunse el evaziv.

Maude tocmai cobora scara. Îi anunță că avea să se ocupe numaidecît de baia baronesei, dar Duncan clătină din cap, spunîndu-i că se îngrijea el de asta.

Slujnica răspunse cu o reverență.

– Maude, fiul tău a făcut o faptă curajoasă azi.

Femeia se lumină la față. Auzise deja totul despre vitejia băiatului ei. Willie îşi făcuse părinții să fie mîndri de el – doar salvase viața baronesei!

– Va trebui să mă gîndesc la o răsplată potrivită pentru o asemenea ispravă, mai spuse Duncan.

Maude părea prea copleşită ca să vorbească. Făcu încă o plecăciune, apoi îşi exprimă recunoştința, bîlbîindu-se:

– Vă... vă foarte mulțumesc, my lord. Willie al meu are o slăbiciune pentru baronesă. Știu că o cam deranjează, așa cum se ține după ea tot timpul, da' pe dumneaei nu pare s-o supere și mereu are o vorbă bună pentru băiatul meu.

– E un puști deștept, îl lăudă Duncan.

Acest compliment o făcu pe Maude să amețească. Îi mulțumi iar stăpînului ei, își adună fustele și coborî valvîrtej scara. Abia aștepta să-i spună lui Gertie.

Cînd ajunseră în dormitor, Madelyne era extenuată, dar Duncan avea chef de vorbă. Întinzîndu-se cu mîinile sub cap, își privi soția cum se pieptăna. Amîndoi erau goi, și nu se rușinau.

– Madelyne, am fost poftit să vorbesc cu regele meu, începu el.

Vorbea cu glas stăpînit, încercînd să-i dea impresia că invitația îl plictisea.

– Acolo mă duc mîine.

– Poftit?

Lăsînd jos pieptenele, Madelyne se întoarse spre el, cu o privire încruntată.

– Atunci, chemat, poftim, recunoscu Duncan. Ți-aș fi spus mai devreme, dar n-am vrut să te îngrijorezi.

– De ce? Va fi ceva primejdios?

Nici măcar nu-i dădu timp să răspundă.

– Sigur c-o să fie primejdios. Cînd plecăm?

– Nu plecăm nicăieri. Tu ai să stai aici. Vei fi mai în siguranță.

Madelyne părea gata să-l contrazică. Duncan clătină din cap, continuînd:

– Dacă mai am și grija ta pe cap, n-am să mai pot chibzui limpede. Sînt hotărît, Madelyne. Rămîi aici.

– Și ai să te întorci la mine?

Întrebarea ei îl surprinse.

– Sigur că da!

– Cînd?

– Nu știu cît o să dureze, Madelyne.

– Săptămîni... luni... ani?

Îi văzu teama în ochi, și-și aminti vremurile cînd fusese neluată în seamă de familia ei. O trase deasupra lui și o sărută.

– Întotdeauna am să mă întorc la tine, Madelyne. Ești soția mea, pentru numele lui Dumnezeu.

– Soția ta, șopti ea. Ori de cîte ori mă sperii, sau încep să mă tem de viitor, îmi amintesc că sînt legată de tine.

Duncan zîmbi. Nu mai părea speriată.

– Dacă mori, am să-ți găsesc mormîntul și am să-l scuip, îl amenință ea.

– Atunci, voi avea mare grijă.

– Pe cuvîntul tău?

– Pe cuvîntul meu de onoare.

Cu un gest tandru, Madelyne îi cuprinse obrajii în palme.

– Îmi iei inima cu tine, iubitorul meu temnicer.

– Ba, Madelyne, tu m-ai capturat pe mine în temnița inimii tale – cu trup și suflet.

Și-și pecetlui jurămîntul, făcînd dragoste cu ea.

* * *

Duncan fu gata îmbrăcat înainte să se crape de ziuă. Îl chemă pe Anthony, apoi îl aşteptă în sală.

Cînd vasalul său intră pe uşă, Duncan tocmai rupea pecetea misivei de la mănăstire, despre care uitase.

Anthony se aşeză în fața lui, la masă, aşteptîndu-l să termine de citit. Gertie intră cu o tavă plină cu pîine şi brînză.

Cînd Duncan termină scrisoarea, vasalul mîncase deja o porție zdravănă. Se vedea clar că vestea nu-l bucura deloc pe baron. Duncan aruncă pergamentul cît colo şi bătu cu pumnul în tăblia mesei.

– Te nemulțumeşte vestea? îl întrebă Anthony.

– Întocmai cum am bănuit. Nu există nici un Părinte Laurance.

– Dar omul pe care l-ai ucis...

– A fost trimis de Louddon, îl întrerupse Duncan. Ştiam deja atîta lucru, dar crezusem că era totuşi preot.

– Ei bine, cel puţin n-ai omorît un om al bisericii, remarcă Anthony, cu o ridicare din umeri. Şi nici nu s-a putut întoarce la Louddon să-i dea raportul, Duncan. De la sosire, n-a mai ieşit niciodată din fortăreaţă. Aş fi ştiut.

– Dacă eram atent, aş fi observat mai curînd cît de ciudat se purta. Neatenţia asta a fost cît pe ce s-o coste pe soţia mea viaţa.

– Nu te învinuieşte, comentă Anthony. Şi nici n-a icşit aşa de urît pe cît s-ar fi putut, Duncan. Putea să ne asculte toate spovedaniile, încheie el, cutremurîndu-se.

– Şi nici nu m-am căsătorit cu adevărat! strigă Duncan, bătînd iar cu pumnul în masă.

– Dumnezeule mare, la asta nu m-am gîndit!

– Nici Madelyne nu s-a gîndit. Dar o să-şi dea seama. Şi va face o criză. Dacă aveam timp, găseam un preot şi ne căsătoream înainte de a pleca.

– Vor trece săptămîni de zile...

Duncan dădu din cap.

– I-ai spus Madelynei unde te duci? îl întrebă Anthony.

– Da, dar despre impostor n-am să-i spun. La întoarcere, voi aduce cu mine şi un preot. Am să-i

spun că nu sîntem căsătoriți cu doar cîteva clipe înainte de a o lua iar de soție. La naiba, ce încurcătură!

Anthony zîmbi. Stăpînul lui avea dreptate. Madelyne urma să facă o criză de toată frumusețea.

În continuare, Duncan se străduí să lase deoparte problema înșelătoriei lui Laurence. Revăzu planurile împreună cu aghiotantul său, încercînd să acopere toate eventualitățile.

– Lași în urmă destul soldați ca să poți cuceri Anglia cu ei, remarcă Anthony.

– Pe Gerald l-ai văzut în dimineața asta?

Anthony clătină din cap.

– Oamenii se adună în fața grajdurilor, spuse el. S-ar putea să te aștepte acolo.

Duncan se ridică și porniră amîndoi spre grajduri. Acolo, baronul le vorbi ostașilor, prevenindu-i că era foarte posibil să li se fi întins o cursă. Apoi se întoarse spre oamenii care aveau să rămînă pe loc și li se adresă și lor.

– Se prea poate ca Louddon să aștepte pînă plec eu, pentru a ataca fortăreața.

Cînd termină de dat instrucțiunile, Duncan se înapoie în sală. Madelyne tocmai cobora scara. Îi zîmbi soțului ei. Duncan o luă în brațe și o sărută.

– Amintește-ți că mi-ai promis să ai mare grijă, îi șopti Madelyne, cînd îi dădu drumul.

– N-am să uit.

O luă pe după umeri şi ieşiră. Drumul spre grajduri trecea prin faţa capelei. Duncan se opri să privească stricăciunile produse de foc.

– Va trebui să reclădim antreul, remarcă el.

Referirea la biserică îi aminti Madelynei de scrisoare.

– Duncan, ai timp să-mi arăţi acum scrisoarea primită de la mănăstirea Părintelui Laurence? Mărturisesc că sînt foarte curioasă.

– Am şi citit-o.

– Ştii să citeşti! Bănuiam eu, dar niciodată nu te-ai lăudat cu iscusinţa asta. Poftim, tocmai cînd cred că te cunosc cum nu se poate mai bine, îmi faci cîte o nouă surpriză!

– Deci, nu sînt chiar atît de previzibil pe cît îţi imaginai? zîmbi el.

Madelyne dădu din cap.

– În anumite privinţe, rămîi întotdeauna previzibil. O, cît aş vrea să nu pleci! Voiam să mă înveţi arta apărării. Dacă m-aş putea apăra la fel de bine ca Ansel, probabil m-ai lăsa să vin şi eu cu tine.

– Ba nu te-aş lăsa, replică Duncan. Totuşi, îţi făgăduiesc că vom începe instrucţia de îndată ce mă întorc.

Observă că Baronul Gerald încă nu sosise. Întrucît astfel mai avea cîteva minute de stat cu soţia lui, se întoarse spre ea, spunîndu-i:

– Am să-ți dau prima lecție acum. De vreme ce-ți folosești mîna dreaptă, trebuie să porți jungherul pe partea stîngă a trupului.

Îi scoase pumnalul și teaca și i le mută în gaica de pe șoldul stîng al cingătorii.

– De ce?

– Fiindcă așa ți-e mult mai ușor să-l scoți. Uneori, nevastă, fiecare secundă contează.

– Tu îți ții spada pe dreapta, Duncan. Știu că preferi s-o mînuiești în luptă cu stînga. Treptele! își aminti ea deodată. Lecția asta are vreo legătură cu treptele construite lîngă peretele din stînga, nu cel din dreapta?

Duncan dădu din cap.

– Și tatăl meu era mai îndemînatic cu stînga decît cu dreapta. Cînd năvălește un vrăjmaș, vine de jos, nu de sus. Tatăl meu avea o poziție mai prielnică. Se putea sprijini cu mîna dreaptă de perete, iar cu stînga lupta.

– Iscusit mai era tatăl tău, îl lăudă Madelyne. Majoritatea bărbaților își folosesc mîna dreaptă, nu-i așa? Ce idee minunată, să nesocotești tradiția și să construiești casa după îndrumările lui!

– La drept vorbind, tata a preluat ideea de la unul dintre unchii săi.

Duncan credea că reușise să-i abată gîndul de la scrisoare. Dar se înșela...

– Și ce scria în răvaș, Duncan?

– A, nimic important, replică el. Laurence a părăsit mănăstirea cînd a fost trimis la fortăreața lui Louddon.

Îi era greu să-şi mintă soția, dar avea intenții mărinimoase. Încerca s-o ferească de griji, în lipsa lui.

– Cred că a fost un om bun, pînă a pus mîna pe el fratele meu, comentă Madelyne. Mă voi îngriji ca trupul să-i fie trimis numaidecît înapoi la mănăstire, Duncan. Se cuvine să-l înmormînteze creştineşte.

– Nu!

Abia peste o clipă îşi dădu seama că strigase.

– Voiam să spun, s-au şi făcut aranjamentele.

Madelyne era nedumerită de violența reacției lui Duncan. Chiar atunci, Baronul Gerald se apropie să le dea bună dimineața, distrăgîndu-i atenția.

– Adela şi cu mine ne vom căsători de îndată ce isprăvim cu treaba asta, anunță el. A căzut la învoială, în sfîrşit.

Madelyne zîmbi. Duncan îşi bătu prietenul pe umăr.

– Unde-i Adela? întrebă el.

– Plînge în camera ei. Mi-am şi luat rămas-bun, adăugă Gerald, zîmbind.

– Sigur vrei să se însori cu ea, Gerald? Sora mea îşi petrece mai tot timpul vărsînd lacrimi.

– Duncan! protestă Madelyne.

Gerald rîse.

– Sper să-şi folosească toate lacrimile înainte de nuntă.

Deodată, Duncan se răsuci spre Madelyne şi o sărută, fără a-i lăsa timp să-i ghicească intenţiile.

– Mă voi întoarce acasă încă înainte să observi că am plecat, îi spuse el.

Madelyne făcu un efort să zîmbească. Nu voia să plîngă. Ar fi fost nedemn, în faţa soldaţilor din jur.

Rămase în mijlocul curţii, privindu-şi soţul cum pleca.

Anthony îi veni alături.

– O să se întoarcă, spuse Madelyne. Mi-a dat cuvîntul lui de cinste, Anthony.

– E un om de onoare, Madelyne. N-o să-şi calce făgăduiala.

– Va trebui să-mi găsesc cît maai multe ocupaţii. Duncan a promis că mă va învăţa arta apărării.

– Arta apărării? repetă Anthony, nedumerit.

– Da. Ar dori să ştiu că mă apăr. Ce crezi, Anthony? Ţi-ai putea găsi ceva timp pentru mine în fiecare zi, ca să-mi arăţi căile de apărare?

Căile de apărare? La început, lui Anthony nu-i veni să creadă. Apoi, privind-o pe Madelyne, îşi dădu seama că vorbea foarte serios.

Madelyne nu considera că Anthony arăta prea încîntat de rugămintea ei.

– Cred că mă voi duce să vorbesc cu Ned. Mi-ar putea face un arc frumos, şi săgeţi, desigur. Dacă-mi pun puţin mintea la contribuţie, cred c-aş putea deveni o foarte bună ţintaşă, cît ai zice peşte.

Lui Anthony îi venea să-şi facă semnul crucii – dar nu putea, desigur, de vreme ce stăpîna lui îl privea cu atîta speranţă pe faţă.

Era prea bun la inimă ca s-o contrazică.

– Am să vorbesc cu Ned, spuse el.

Madelyne îi mulţumi din tot sufletul. Aghiotantul făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă.

Anthony avea o nouă problemă pe cap. Principala lui îndatorire era aceea de a o proteja pe soţia lui Duncan. Iar acum, se mai trezise cu încă una. Trebuia să-i protejeze şi pe ceilalţi oameni de Madelyne.

Dar hazul său înnăscut îi alungă deznădejdea. Cînd ajunse la coliba fierarului, rîdea cu poftă. Dumnezeu să-i apere! Pînă la apusul soarelui, probabil că aveau să umble toţi cu săgeţi înfipte-n dos!

CAPITOLUL 20

Duncan fu cel dintîi care mirosi pericolul, şi dădu semnalul de oprire.

Ostaşii se înşirară în spatele lui. Nimeni nu scoase o vorbă, iar după ce caii se liniştiră, peste pădure se lăsă o tăcere sinistră.

Baronul Gerald stătea în dreapta lui Gerald. Aştepta, împreună cu oamenii lui. Reputaţia lui Duncan era legendară. Gerald mai luptase alături de el în trecut. Îi recunoştea aptitudinile superioare şi, deşi aveau aproape aceeaşi vîrstă, Gerald se considera învăţăcelul lui Duncan.

Cînd acesta ridică mîna, cîţiva soldaţi se răspîndiră să iscodească regiunea.

– E linişte, prea linişte, îi spuse Duncan lui Gerald.

Celălalt baron dădu din cap.

– N-aş fi ales locul ăsta ca să întind o cursă, Duncan, recunoscu el.

– Tocmai.

– De unde ştii? îl întrebă Gerald. Eu n-am văzut nimic.

– Simt, răspunse Duncan. Sînt aici, mai jos de noi, aşteptînd.

Un şuierat slab răsună din stînga. Duncan se răsuci numaidecît în şa. Le făcu semn soldaţilor să se despartă în grupe.

Ostaşul care dăduse semnalul reveni lîngă ceilalţi.

– Cîţi? îl întrebă Duncan.

– N-am putut număra, dar am zărit mai multe scuturi.

– Atunci, înmulţeşte-le cu o sută, spuse Gerald.

– Lîngă cotul drumului, anunţă oşteanul. Stau ascunşi acolo, my lord.

Duncan dădu din cap. Duse mîna la spadă, dar Gerald i-o opri.

– Ţine minte, Duncan, dacă Morcar e printre ei...

– Este al tău, confirmă Duncan, cu glas aspru, stăpînit.

– La fel cum şi Louddon e al tău, adăugă Gerald.

Duncan clătină din cap.

– Nu-i aici. Ticălosul se ascunde după oamenii lui, sau la curtea lui William. Acum am răspunsul, Gerald. A fost o scrisoare falsă, trimisă de

Louddon, nu de rege. Ăsta-i ultimul joc înşelător pe care i-l mai accept.

Aşteptă pînă cînd o treime din oastea lui se desfăcu în semicerc pe panta dinspre apus. A doua treime urmă aceeaşi ordine, deşi oamenii îşi formară evantaiul la răsărit. Ultimii rămaseră lîngă cei doi baroni. Fuseseră aleşi pentru a se ocupa de atacul frontal.

Gerald era mulţumit de planul lui Duncan.

– I-am prins în propria lor cursă, ca într-un cleşte, spuse el mîndru.

– Iar acum, închidem cleştele, Gerald. Dă semnalul.

Prietenul său îi făcea o mare cinstee. Gerald se ridică în şa, înălţă spada în aer şi scoase strigătul de luptă.

Sunetul reverberă prin toată valea. Soldaţii care încercuiseră inamicul năvăliră în jos.

Plasa se strînse. Lupta le aparţinea celor mai viteji; era o zi a puterii şi a biruinţei.

Oamenii vicleni care stăteau ascunşi ca nişte muieri după copci şi stînci, aşteptînd să se repeadă pe la spate asupra victimelor, se pomeniră curînd prinşi în capcană.

Acum, luptătorii lui Duncan îşi arătară destoinicia. Primind comanda baronului, luptară vitejeşte şi repede se arătară victorioşi.

Nu luară nici un prizonier.

Abia cînd lupta fu aproape gata, Gerald îl zări pe Morcar. Privirile li se ciocniră provocator, de-a curmezişul văii. Morcar îşi dezveli dinţii, apoi se întoarse să sară pe cal. Credea că-i mai rămăsese timp ca să scape.

Gerald îşi pierdu cumpătul. Începu să lupte ca un posedat, dorind cu disperare să-l ajungă pe Morcar înainte de a fugi. Duncan îi acoperi spatele de mai multe ori, strigînd la prietenul lui să-şi vină în fire.

Duncan era furios. Ţinea la disciplină, dar Baronul Gerald lepădase toate regulile de la instrucţie. Nu mai auzea nici un avertisment. Ochii-i erau sticloşi de furie. Acum numai mînia turbată îi mai stăpînea trupul şi mintea.

Aşezat în şa, Morcar îl privea pe Gerald cum se zbătea să ajungă la el. Pierdea astfel un timp preţios, dar se credea în siguranţă. Baronul Gerald lupta pedestru.

Zîmbetul crud i se transformă într-un hohot de rîs, cînd Gerald se împiedică şi căzu în genunchi. Morcar profită de ocazie şi-şi mînă calul la galop în josul pantei. Aplecîndu-se din şa, îşi ridică spada curbată asupra lui Gerald.

Gerald se prefăcea slăbit. Îşi ţinea capul plecat şi stătea rezemat într-un genunchi, aşteptînd ca vrăjmaşul lui să ajungă destul de aproape.

Morcar lovi cu spada chiar în clipa cînd Gerald sări într-o parte.

Purtat de mişcarea atacului, Morcar alunecă din şa, căzu pe spate, se rostogoli şi vru să sară în picioare, pregătindu-şi din nou arma.

Nu mai apucă. Piciorul lui Gerald îl călcă pe mînă. Cînd ridică privirea, îl văzu pe baron stînd deasupra, cu vîrful spadei îndreptat spre gîtul lui. Cînd lama îi înţepă pielea, Morcar închise strîns ochii, scoţînd un scîncet de groază.

– Vei găsi în infern femei pe care să le siluieşti, Morcar? întrebă Gerald.

Ochii lui Morcar se deschiseră brusc. Şi, în acele ultime clipe dinaintea morţii, înţelese că Gerald aflase adevărul în legătură cu Adela.

Duncan nu văzuse lupta dintre cei doi. Cînd bătălia luă sfîrşit, porni printre oamenii săi, numărînd morţii şi ocupîndu-se de răniţi.

Peste cîteva ore, cînd soarele asfinţea deja, începu să-l caute pe Gerald. Îşi găsi prietenul aşezat pe un bolovan. Îi vorbi, dar nu primi nici un răspuns.

Duncan clătină din cap.

– Ce naiba e cu tine? îl întrebă. Şi unde ţi-e spada, Gerald?

În sfîrşit, Gerald ridică privirea. Avea ochii roşii şi umflaţi. Deşi nu comentă, Duncan îşi dădu seama că prietenul său plînsese.

– Acolo unde-i e locul, replică Gerald.

Glasul îi era lipsit de orice emoție, la fel de sec ca expresia de pe chip.

Duncan nu înțelese ce voia să spună pînă cînd găsi trupul lui Morcar. Avea spada lui Gerald înfiptă între picioare.

* * *

Își făcură tabără pe culmea de deasupra văii unde avusese loc lupta. Gerald și Duncan luară o cină frugală, fără să schimbe o vorbă pînă la căderea întunericului.

Gerald aștepta să-i treacă mînia.

Duncan aștepta să-i crească mînia.

Cînd prietenul său începu să vorbească, dădu frîu liber durerii care-l chinuia.

– Crezusem c-am să mă împac cu ceea ce i s-a întîmplat Adelei, Duncan. Cînd am jurat să-l ucid pe Morcar, a fost o hotărîre firească. Pînă l-am văzut, Duncan. Atunci, s-a frînt ceva în mine. Ticălosul a rîs.

– Și de ce-mi vii cu scuzele astea? întrebă încet Duncan.

Gerald clătină din cap. Cu un zîmbet vag, răspune:

– Fiindcă am senzația că ai vrea să-ți înfigi spada în mine.

– Ai luptat ca un prost, Gerald. Dacă nu-ți eram eu alături, în veci n-ai mai fi ajuns pe colină. Acum ai fi fost mort. Pofta de răzbunare a fost la un pas de a te costa viața.

Tăcu o clipă, lăsîndu-l pe Gerald să se gîndească la spusele lui.

– M-am purtat nebuneşte, recunoscu Gerald. N-am să mai caut nici o scuză.

Duncan ştia cît de grea era pentru el această mărturisire.

– N-am nevoie de scuze. Învață din asta, Gerald. Nici eu nu sînt mai bun ca tine. Şi pe mine m-a mînat setea de răzbunare. Madelyne a fost rănită în luptă, fiindcă o luasem captivă. Ar fi putut să moară. Fiecare dintre noi s-a purtat prosteşte la rîndul lui.

– Într-adevăr, deşi n-am s-o recunosc în fața nimănui decît a ta, Duncan. Mi-ai spus că era cît pe ce s-o pierzi pe Madelyne. Nu i-ai mai fi cunoscut vraja, şi niciodată n-ai fi ştiut ce pierduseşi.

– Vraja? zîmbi Duncan. Gerald nu avea obiceiul să vorbească atît de poetic.

– Nu pot să explic, roşi prietenul său. E atît de neîntinată... Şi deşi acum regreți că ai luat-o prizonieră, eu îți sînt recunoscător. A fost singura care mi-a putut-o dărui din nou pe Adela.

– N-am regretat niciodată că am luat-o pe Madelyne cu mine. Îmi pare rău numai că a nimerit în mijlocul bătăliei mele cu oastea lui Louddon.

– A, dulcea mea Adela, continuă Gerald. Azi aş fi putu să mor. Adela ar fi pierdut pe vecie fericirea pe care numai eu i-o pot dărui.

Duncan zîmbi.

– Încă nu sînt hotărît, Gerald, dacă Adela ţi-ar fi deplîns moartea, sau ţi-ar fi sărbătorit-o.

Prietenul său rîse.

– Am să-ţi spun ceva, şi dacă nu-ţi ţii gura, îţi voi tăia gîtul. A trebuit să-i promit un lucru Adelei înainte de a primi să se mărite cu mine.

Lui Duncan i se trezi curiozitatea. Gerald arăta din nou stingherit.

– A trebuit să-i jur că n-am să mă culc cu ea.

La auzul acestor cuvinte, Duncan clătină din cap.

– Şi ai de gînd să-ţi respecţi jurămîntul? întrebă el, încercînd să nu rîdă.

– Da, răspunse Gerald, spre surprinderea lui.

– Plănuieşti să trăieşti ca un călugăr în propria ta casă? continuă Duncan, uimit.

– Nu, dar am învăţat de la tine, Duncan.

– Ce tot vorbeşti?

– I-ai spus Adelei că poate rămîne la tine cîte zile o avea, mai ţii minte? Apoi, ai propus să mă mut la fortăreaţa Wexton şi s-o fac să se

răzgîndească. A fost un vicleşug isteţ, iar acum îl imit şi eu.

Duncan dădu din cap.

– Înţeleg...

– Ba nu înţelegi, rîse Gerald. I-am promis Adela că n-am să mă culc cu ea. Totuşi, ea va putea să se culce cu mine ori de cîte ori doreşte.

Înţelegînd în sfîrşit, Duncan zîmbi.

– O să ia ceva timp, recunoscu Gerald. Mă iubeşte, dar încă nu are încredere în mine. Accept condiţiile, căci ştiu că nu va putea rezista la nesfîrşit farmecelor mele.

Duncan rîse.

– Mai bine să ne odihnim acum, propuse Gerald. Mîine pornim spre Londra?

– Nu, o să mergem la Baronul Rhinehold. Fortăreaţa lui ocupă un loc central în planul meu.

– Şi care e planul tău?

– Vreau să-mi adun aliaţii, Gerald. Jocul s-a sfîrşit. De-acasă de la Rhinehold, le voi trimite vorbă şi celorlalţi. Dacă totul merge bine, o să ne strîngem la Londra în două săptămîni, cel mult trei. Louddon a săvîrşit ultima înşelătorie din viaţa lui. Nu cred că regele ştie de această trădare, dar am de gînd să-i spun. Nu mai poate lăsa mult timp problema asta neluată în seamă. Se va face dreptate.

– Îi vei povesti totul domnitorului nostru de față cu toți ceilalți baroni?

– Da. Toți știu despre Adela. Pot foarte bine să afle adevărul adevărat.

– De ce? întrebă Gerald, cu o expresie chinuită. Adela va trebui să apară în fața...?

– Nu, o să rămînă acasă. Nu e nevoie să treacă prin calvarul ăsta.

Numaidecît, Gerald se arătă mai ușurat.

– Atunci, de ce...?

– Îi voi spune regelui toate adevărurile, în fața baronilor lui.

– Și crezi că suveranul nostru va trata cu onoare problema asta? întrebă Gerald.

– Vom afla destul de curînd. Mulți îl cred pe rege incapabil de așa ceva. Eu nu fac parte dintre ei, declară el cu tărie. Cu mine a fost onorabil întotdeauna, Gerald. N-am să-l judec atît de ușor.

Gerald dădu din cap.

– Madelyne va trebui să vină cu noi, nu-i așa?

– E necesar, răspunse Duncan.

Pe chipul lui se citea că nu voia ca Madelyne să se ducă la curte, cum n-ar fi vrut să meargă nici Adela.

– Madelyne va trebui să povestească tot ce s-a întîmplat, altfel regele va avea de ales între cuvîntul lui Louddon și al meu.

– Va să zică, deznodămîntul atîrnă de Madelyne? întrebă Gerald, încruntat.

– În nici un caz. Dar ea n-a fost decît o unealtă în toate astea. Şi Louddon şi eu ne-am folosit de ea. Nu mi-e uşor să recunosc acest lucru, Gerald.

– Ai salvat-o de Louddon cînd ai luat-o cu tine. Adela mi-a povestit cîte ceva din trecutul Madelynei.

Duncan dădu din cap. Se săturase de toate acele conflicte.

– Cel puţin, ne mai rămîne timp, pînă să ajungem la Londra...

– Timp pentru ce?

Cînd auzi întrebarea lui Gerald, Duncan îşi dădu seama că-şi rostise gîndul cu voce tare.

– Ca să mă însor cu Madelyne.

Gerald făcu ochii mari. Duncan se întoarse şi intră în pădure, lăsîndu-l pe Gerald să se întrebe ce Dumnezeu voia să spună cu asta.

* * *

În lipsa lui Duncan, acasă se produseseră cîteva schimări. Erau măsuri de prevedere necesare, şi toate din cauza baronesei.

Curtea era mereu pustie dimineaţa, toţi preferînd să lucreze înăuntru. Aşteptau ca Madelyne să-şi termine exerciţiile de tras cu arcul.

Madelyne era hotărîtă să devină o cît mai bună trăgătoare, iar în acest scop îl scotea din minți pe Anthony. Acesta nu înțelegea de ce, oricît o instruia, stăpîna lui nu făcea nici un progres. Îndîrjirea ei era admirabilă – dar precizia, ei bine, asta era o cu totul altă poveste.

Ned o aproviziona cu săgeți noi. Trăsese vreo cincizeci pînă să fie în stare să le trimită pe deasupra zidului, astfel încît să le poată lua înapoi și folosi din nou – pe acelea care cruțaseră copacii, colibele și rufele întinse la uscat.

Într-o după-amiază, spre seară, sosi un mesager de la Regele Angliei. Anthony îl primi în sală, așteptîndu-se să primească o solie prin viu grai. Dar trimisul regelui îi dădu un sul de pergament. Vasalul o chemă pe Maude, poruncindu-i să-l omenească pe ostaș cu mîncare și băutură.

Madelyne intră în sală tocmai cînd solul o urma pe Maude în bucătărie. Văzu imediat hrisovul.

– Ce veşti sînt acolo, Anthony? Ne-a trimis Duncan vorbă?

– Mesajul e de la rege, răspunse aghiotantul.

Se duse la un mic scrin de lîngă bucătărie, deasupra căruia se afla o easetă de lemn cu încrustații ornamentale. Madelyne crezuse că era

doar ca decor, pînă cînd Anthony o deschise şi puse sulul înăuntru.

– Va trebui să aştept pînă se întoarce Baronul de Wexton, anunţă el.

Madelyne îşi dădu seama după expresia lui că nevoia de a aştepta nu-l încînta deloc.

– Aş putea trimite după unul dintre călugării de la...

– Ţi-o pot citi eu, se oferi ea.

Anthony o privi uimit. Madelyne simţi cum i se înfierbîntau obrajii.

– Aşa e, ştiu să citesc, deşi ţi-aş fi recunoscătoare, Anthony, dacă nu vei spune nimănui. Nu vreau să ajung de rîsul lumii, adăugă ea.

Vasalul dădu din cap.

– Duncan e plecat de trei săptămîni, îi aminti Madelyne. Şi mi-ai spus că s-ar putea să mai lipsească încă o lună. Ai curaj să aştepţi atîta timp încît să chemi un preot care să-ţi citească mesajul?

– Nu, în nici un caz, răspunse Anthony.

Deschise caseta şi-i întinse pergamentul Madelynei. Apoi se rezemă de marginea mesei, cu braţele încrucişate pe piept, pregătit să asculte.

Răvaşul era scris în latină, limba preferată pentru comunicările oficiale.

Madelyne îl traduse cît ai bate din palme. Vocea nu-i şovăi nici o clipă, dar cînd termină de citit scrisoarea, mîinile-i tremurau.

Regele nu-i trimitea salutări Baronului Wexton. Poruncea furios ca Madelyne să apară în faţa lui.

Ceea ce-o tulbura cel mai mult nu era atît această comandă, ci vestea că Regele William urma să-şi trimită propriile trupe ca s-o aducă.

– Va să zică, regele nostru îşi trimite garda să te ia, spuse Anthony, la sfîrşitul lecturii, cu glasul tremurîndu-i. Mai scrie şi altceva?

Încet, Madelyne dădu din cap.

– Speram să nu întrebi, şopti ea. S-ar părea, Anthony, că dusă părerea regelui, există două surori şi doi baroni. William vrea ca discordia să se sfîrşească, şi propune că poate... da, acest cuvînt îl foloseşte, poate ar fi mai bine ca fiecare soră să se întoarcă la fratele de drept.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Cealaltă soluţie e ca Duncan să mă ia de nevastă.

– E limpede că regele încă nu ştie că v-aţi căsătorit, interveni Anthony, ştiind că Madelyne nu aflase adevărul despre cununia ei cu Duncan.

– Iar dacă Duncan se însoară cu mine, atunci Adela va deveni mireasa lui Louddon.

– Doamne fereşte...! murmură Anthony cu silă.

– Adela nu trebuie să afle, Anthony, se repezi Madelyne. Am să-i spun numai dacă regele cere să apar în faţa lui.

Anthony dădu din cap.

– Ştii şi să scrii, Madelyne?

Cînd îi primi confirmarea, continuă:

– Atunci, dacă regele încă nu şi-a trimis trupele, poate mai cîştigăm puţin timp.

– Pentru ce?

– Pentru ca soţul tău să se întoarcă la tine, răspunse el.

Se duse grăbit la scrin, luă sipetul lunguieţ şi i-l aduse Madelynei.

– Aici ai pergament şi vopsea, îi spuse el.

Madelyne se aşeză, pregătindu-se grăbită să scrie. Abia atunci observă scrisoarea făcută sul pe masă, lîngă ulciorul cu flori. Din curiozitate, o citi.

Anthony se întoarse iar spre ea tocmai cînd termina misiva de la superiorii Părintelui Laurence. Recunoscu sigiliul şi înţelese că prefăcătoria luase sfîrşit.

– N-a vrut să-ţi faci griji, îi spuse el, cuprinzînd-o de umeri cu un gest încurajator.

Madelyne nu răspunse nimic. Ridică doar capul, privindu-l. Anthony fu uimit de uluitoarea schimbare de pe faţa stăpînei lui. Părea aproape

senină. În clipa aceea, îşi dădu seama cît de înspăimîntată era de fapt. Da, avea aceeaşi expresie din primele săptămîni, cînd fusese prizoniera lui Duncan.

– Madelyne, soţul tău te iubeşte, îi spuse el, cu o asprime pe care nu şi-o putea stăpîni.

– Nu e soţul meu, aşa-i, Anthony?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– Ce-ai vrea să-i spun regelui nostru? întrebă ea pe un ton calm, aproape binevoitor.

Anthony se recunoscu învins. Trebuia să lase explicaţiile în seama lui Duncan. Începu să dicteze răspunsul.

Era un mesaj simplu, anunţînd doar că Baronul de Wexton nu se întorsese la fortăreaţă, şi prin urmare nu avea cunoştinţă de porunca regelui.

După ce Madelyne uscă vopseaua şi unse cu ulei dosul pergamentului pentru a-l putea face sul, Anthony i-l dădu solului, poruncindu-i să se întoarcă la rege cît mai repede.

Madelyne se duse în camera ei, să-şi împacheteze rochiile, ştiind că garda regelui putea sosi în orice moment.

Apoi începu să se roage.

Se rugă ca Dumnezeu să-l apere pe Duncan. Se rugă pentru viitorul Adelei, şi pentru al lui Gerald, se rugă chiar şi pentru Edmond şi Gilard.

La sfîrşit, şopti o rugăciune pentru sine însăşi. Se rugă să aibă curaj.

Curaj pentru a-i face faţă diavolului.

CAPITOLUL 21

Duncan ştiu că era ceva în neregulă din clipa cînd intră în curtea de jos. Anthony nu-i ieşise în întîmpinare, şi nici Madelyne.

Un sentiment de groază îi învălui inima. Îşi mînă armăsarul înainte, trecu în galop podul şi intră în curtea interioară.

Adela ieşi în goană din castel tocmai cînd Duncan şi Gerald descălecau. Şovăi la cîţiva paşi de ei, apoi păru să se hotărască şi se aruncă în braţele lui Gerald. Cînd îl îmbrăţişă, începu să plîngă.

Avură nevoie de răbdare, pentru a obţine orice informaţii de la Adela.

Aghiotantul de sub comanda lui Anthony, un uriaş blînd la vorbă pe nume Robert, veni în fugă să dea seamă. În timp ce Gerald căuta s-o liniştească pe Adela, Robert povesti că soldaţii regelui veniseră s-o ia pe Madelyne.

– Pe misivă era sigiliul regal? întrebă Duncan.

Robert se încruntă.

– Nu ştiu, baroane. N-am văzut hrisovul. Iar soţia dumitale a insistat să-l ia cu dînsa.

Coborînd glasul, adăugă:

– Nu voia să-i citească nimeni surorii dumitale conţinutul mesajului.

Duncan nu era sigur ce să înţeleagă. Conchise că porunca inclusese şi vreo ameninţare la adresa Adelei, iar Madelyne încerca s-o cruţe de griji.

Dar regele n-ar fi ameninţat pe nimeni. Nu, William nu-şi trata astfel baronii loiali. Duncan avea destulă încredere în suveranul său ca să fie convins că regele ar fi aşteptat să audă toate explicaţiile.

În trădarea aceea se simţea mîna lui Louddon. Duncan ar fi fost gata să-şi pună capul.

Strigă pe dată ordinul de a se pregăti pentru a pleca din nou. Era atît de furios, încît abia dacă mai putea gîndi cu şir. Nu-l linitea decît faptul că Anthony o însoţise pe Madelyne. Credinciosul său vasal luase cu el un mic grup dintre cei mai viteji războinici ai lui Duncan. Nu îndrăznise să ia prea mulţi, pentru ca regele să nu creadă că-l privea cu neîncredere.

– Va să zică, Anthony crede că porunca a venit chiar de la rege? întrebă Duncan.

– Ce crede sau nu crede, nu ştiu, răspunse Robert.

Duncan ceru un cal odihnit. Cînd grăjdarul i-l aduse pe Silenus, întrebă de ce nu alesese Madelyne acel armăsar ca s-o ducă la curte.

James, nedeprins să-i vorbească direct în față stăpînului său, se bîlbîi:

– Se temea ca fratele ei să nu-i facă vreun rău, dacă afla că Silenus e al dumitale, my lord. Chiar acestea au fost cuvintele ei.

Duncan dădu din cap, acceptînd explicația.

– A cerut unul dintre caii regelui, adăugă James.

Adela se rugă s-o ia cu ei. Duncan era deja în șa, dar istericalele surorii sale îl siliră să mai aștepte cîteva momente prețioase, pînă cînd Gerald se desprinse din brațele ei.

După ce refuză rugămintea Adelei, Gerald trebui să jure pe mormîntul mamei lui că avea să se întoarcă la ea nevătămat – jurămînt despre care Duncan știa că era mincinos, căci mama lui Gerald era încă în viață.

– O s-o puteți ajunge din urmă pe my lady? îndrăzni James să-și întrebe stăpînul.

Duncan îl privi pe grăjdar. Îi văzu spaima în ochi și fu impresionat de îngrijorarea acestuia.

– Sînt cu cel puțin o săptămînă în urma ei, spuse el. Dar am să-ți aduc stăpîna înapoi, James.

Acestea fură ultimele lui cuvinte pînă la jumătatea drumului spre Londra. Dacă animalele

n-ar fi avut nevoie de odihnă, Duncan n-ar fi făcut nici măcar un popas.

Baronul de Wexton se despărți de oamenii lui. Gerald îl lăsă în pace cîteva momente, apoi se duse să-i vorbească.

– Aș dori să-ți dau un sfat, prietene.

Duncan se întoarse spre el.

– Amintește-ți reacția mea cînd l-am văzut pe Morcar. Nu te lăsa stăpînit de furie – deși jur că voi încerca să-ți apăr spatele, cît vom fi la curte.

Prietenul său dădu din cap.

– De cum o voi vedea pe Madelyne, am să fiu stăpîn pe mine însumi. Acum e la curte de cel puțin o săptămînă. Numai Dumnezeu știe ce i-o fi făcut Louddon. Jur pe toți sfinții, Gerald, dacă s-a atins de ea, am să...

– Louddon are o miză prea mare în joc ca să-i facă vreun rău, Duncan. Are nevoie de sprijinul, nu de furia ei. Și-apoi, acolo îl văd prea mulți oameni. Louddon încă o mai face pe fratele cel iubitor.

– Mă rog să ai dreptate, răspunse Duncan. Sînt... îngrijorat pentru ea.

Gerald îl bătu pe umăr.

– Ce naiba, omule, ți-e frică s-o pierzi, la fel cum mi-a fost și mie frică c-aș pierde-o pe Adela.

– Ce pereche fudulă sîntem! comentă Duncan. Nu-ți face griji pentru furia mea. Cînd îmi voi revedea nevasta, am să fiu iar un om stăpînit.

– Da, mă rog, mai avem de discutat şi altceva, mărturisi Gerald. Adela mi-a spus despre scrisoarea pe care ai primit-o de la mănăstire.

– Cum putea să ştie de scrisoare?

– Madelyne a ta i-a spus. Se pare că a găsit scrisoarea şi a citit-o.

Lui Duncan i se înmuiară umerii. Nu era sigur ce-avea să facă soţia lui.

– Adela ţi-a spus cum a reacţionat Madelyne? A fost furioasă? Dumnezeule, cît sper să se fi înfuriat!

Gerald clătină din cap.

– De ce vrei să fi fost furioasă?

– Am mințit-o, Gerald, şi sper că e înfuriată din cauza minciunii. Nu vreau să creadă că... m-am folosit de ea cu reavoință...

Ridică din umeri. Îi era greu să-şi exprime gîndurile în cuvinte.

– Prima dată cînd am întîlnit-o pe Madelyne, a încercat să mă convingă că Louddon nu va veni după ea. Mi-a spus că nu era vrednică de atenția lui. Nu încerca să mă amăgească Gerald. Jur pe Dumnezeu, chiar credea ceeea ce spunea. Louddon o făcuse să creadă asta, desigur. Aproape doi ani a stat la cheremul lui.

– Doi ani?

– Da, de cînd i-a murit mama şi pînă a trimis-o la unchiul ei, Louddon a fost singurul păzitor al

Madelynei. Ştii la fel de bine ca mine de ce cruzimi e capabil Louddon, Gerald. Am văzut-o pe Madelyne devenind tot mai puternică de la o zi la alta, dar tot... vulnerabilă este.

Gerald dădu din cap.

– Ştiu c-ai vrea să fi fost tu acela care să-i spună că Laurence nu era un om al bisericii, dar gîndeşte-te cît de nepregătită ar fi fost dacă o afla de la Louddon.

– Da, ar fi luat-o prin surprindere, recunoscu Duncan. Ştii că Madelyne mi-a cerut s-o învăţ să se apere? Şi n-am avut timp. Ba, nu mi-am făcut timp. Dacă i se întîmplă ceva...

Duncan era un om chinuit. Soţia lui inocentă căzuse iar în ghearele diavolului. Acest gînd îi îngheţa sufletul.

Gerald nu ştia cum să-l mai liniştească.

– Luna ne dă destulă lumină ca să ne putem continua drumul în timpul nopţii, propuse el.

– Atunci, ne vom folosi de lumina lunii.

Cei doi baroni nu-şi mai vorbiră nimic pînă cînd ajunseră la destinaţie.

* * *

Madelyne încerca să doarmă. Era încuiată în camera de lîngă odaia surorii ei, Clarissa. Pereţii dintre cele două încăperi erau subţiri ca

pergamentul. Madelyne căuta să nu asculte discuția dintre Louddon şi Clarissa.

Auzise deja destul. Era atît de îngrețoșată, încît i se făcuse rău. Nu mai putea ține nimic de mîncare în stomac, iar capul îi trosnea de durere.

Louddon fusese foarte previzibil. O salutase în fața soldaților regelui, o sărutase pe obraz, o şi îmbrățișase chiar. Da, jucase rolul fratelui iubitor, mai ales în fața lui Anthony. Dar de îndată ce ajunseseră singuri în odăile ei, se întorsese împotriva Madelynei. Aruncase asupra ei cu acuzații, iar în finalul tiradei o doborîse la podea cu un pumn în obraz. În acelaşi obraz pe care i-l sărutase în semn de salut.

Dar, dacă Louddon fusese previzibil, Clarissa o dezamăgise dureros pe Madelyne. Îşi dădu seama că-şi formase o imagine închipuită despre sora ei mai mare. Voise să creadă că aceasta ținea la ea. Dar nici Clarissa şi nici Sara nu-i răspundeau vreodată la mesaje. Madelyne le găsea tot felul de scuze, dar acum înțelegea adevărul. Clarissa era întru totul la fel de egoistă ca Louddon.

Sara nici măcar nu venise la Londra. Clarissa îi spuse că tocmai se căsătorise cu Baronul Ruchiers şi nu voia să plece de lîngă el. Madelyne nici măcar nu ştiuse că sora ei era logodită cu cineva.

Renunță la orice încercare de a se mai odihni. Vocea Clarissei îi zgîria auzul ca un cîntec ascuțit de cocoș. Sora ei obișnuia să se smiorcăie, iar acum o făcea în timp ce i se plîngea lui Louddon de umilințele pe care le suferise din vina Madelynei.

Un crîmpei de conversație o atrase spre ușa dintre camere. Clarissa vorbea despre Rachael. Vocea-i era plină de dispreț, în timp ce o defăima cu atîta ușurință pe mama Madelynei. Madelyne știa că Louddon o ura pe Rachael, dar niciodată nu crezuse că și cele două surori ale lui aveau aceleași simțăminte.

– Ai dorit-o pe cățeaua aia din ziua cînd a intrat pe ușă! declară Clarissa.

Madelyne întredeschise ușa. O văzu pe Clarissa așezată pe o canapea cu perne din adîncitura ferestrei. Louddon stătea în picioare lîngă sora lui, cu spatele spre Madelyne. Clarissa îșI privea fratele. Amîndoi țineau în mîini cupe de vin.

– Rachael era foarte frumoasă, declară Louddon, pe un ton aspru. Cînd tata s-a întors împotriva ei, am fost uluit. Era o femeie atît de atrăgătoare...! Tata a luat-o de nevastă cu de-a sila, Clarissa. Se presupunea că Baronul Rhinehold avea să se însoare cu ea.

Clarissa pufni. Madelyne o văzu cum trăgea o sorbitură zdravănă din pocal. Vinul roșu i se vărsă

pe corsajul rochiei, dar Clarissa nu-i dădu nici o atenție, şi-şi mai turnă din ulciorul pe care-l ținea în cealaltă mînă.

Era la fel de atrăgătoare ca Louddon, cu acelaşi păr blond-albicios şi ochi ca alunele. Expresia ei, cînd se înfuria, devenea tot atît de hidoasă ca a fratelui ei.

– Rhinehold nu se compara cu tatăl nostru, pe vremea aceea, spuse ea. Dar tata a căzut de prost, nu? Pînă la urmă, Rachael şi-a bătut joc de el. Mă întreb, Louddon, dacă Rhinehold ştie că Rachael era borțoasă cu copilul lui cînd s-a măritat cu tatăl nostru.

– Nu, răspunse Louddon. Rachael n-a avut niciodată voie să se mai vadă cu Rhinehold. Cînd s-a născut Madelyne, tata nici măcar n-a vrut să se uite la ea. Rachael a fost pedepsită pentru nesocotința ei.

– Iar tu sperai să aştepte sprijin de la tine, nu-i aşa, Louddon? întrebă Clarissa.

Izbucni în rîs, cînd fratele ei îi aruncă o privire încruntată.

– Erai îndrăgostit de ea, îl sîcîi ea. Rachael te găsea dezgustător, totuşi, nu? Dacă n-ar fi avut-o pe puştoaica aia de îngrijit, cred că şi-ar fi luat viața. Numai Dumnezeu ştie de cîte ori i-am propus-o. Poate că, frate dragă, Rachael nici n-a

căzut de la sine pe treptele alea. S-ar putea s-o fi îmbrîncit cineva...

– Întotdeauna ai fost geloasă pe Rachael, Clarissa, se răsti Louddon. La fel cum eşti acum geloasă pe fiică-sa, nelegitimă sau nu.

– Nu-s geloasă pe nimeni! zbieră Clarissa. Dumnezeule, abia aştept să terminăm odată cu toată porcăria asta! Atunci, jur c-am să-i spun Madelynei despre Rhinehold. S-ar putea chiar să-i spun că tu ai omorît-o pe maică-sa.

– N-ai să-i spui nimic! răcni Louddon, zburîndu-i şipul cu vin din mînă. Eşti o proastă, soro. N-am ucis-o eu pe Rachael. A alunecat cu adevărat şi a căzut pe scările alea.

– Încerca să scape de tine, cînd a căzut! mîrîi Clarissa.

– O fi-ncercat! ţipă Louddon. Şi nimeni nu trebuie să ştie vreodată că Madelyne nu-i din neamul nostru. O asemenea dizgraţie ne-ar afecta şi pe tine, şi pe mine!

– Şi javra aia mică o să facă ce-i ceri tu? O să-şi joace rolul în faţa regelui aşa cum ai hotărît? Sau se va întoarce împotriva ta, Louddon?

– O să facă tot ce-i spun eu, se lăudă Louddon. Mă ascultă, fiindcă-i e teamă. Tare fricoasă mai e. Nu s-a schimbat, de cînd era mică. Şi-n plus, Madelyne a noastră ştie că, dacă mă supără, am să-l ucid pe Berton.

– Mare păcat c-a murit Morcar, se plînse Clarissa. Ar fi plătit bani frumoşi pentru Madelyne. Acum, nimeni n-o s-o mai vrea.

– Te înşeli, Clarissa. Eu o vreau. N-am să las pe nimeni să se însoare cu ea.

Madelyne închise uşa peste rîsul obscen al Clarissei. Ajunse la oala de noapte tocmai la timp ca să-şi verse fierea din stomac.

Plîngea pentru mama ei, Rachael, şi pentru infernul prin care o făcuseră să treacă Louddon şi tatăl lui. Fusese copleşită să afle că Rachael se dusese în patul nupţial purtînd copilul altui bărbat. Iar în clipa următoare, înţelese tot adevărul – şi vărsă lacrimi de bucurie, căci tocmai îşi dăduse seama că de fapt nici nu era rudă de sînge cu Louddon.

Auzise numele lui Rhinehold de la Duncan şi ştia că erau aliaţi. Se întrebă dacă Baronul Rhinehold se afla la curte. Voia să vadă cum arăta. Oare se mai căsătorise vreodată? Louddon avea dreptate: nimeni nu trebuia să afle... şi totuşi, Madelyne ştia că trebuia să-i spună lui Duncan adevărul. Poate că avea să fie la fel de mulţumit ca ea.

În sfîrşit, îşi putu aduce emoţiile sub control. Da, trebuia să încerce să-i protejeze pe Părintele Berton şi pe Duncan. Louddon credea că avea să-l trădeze de bunăvoie pe unul, pentru a-l salva pe

celălalt. Mai era şi problema Adelei, desigur, dar pe Madelyne n-o mai preocupa acum sora lui Duncan. Nu, Gerald urma să se însoare curînd cu Adela, iar cînd se întîmpla asta, regele nu mai prea putea să ameninţe că avea să i-o dea pe Adela lui Louddon.

Madelyne îşi petrecu cea mai mare parte a nopţii pregătindu-şi planul. Se ruga ca acţiunile lui Louddon să rămînă previzibile, ca Duncan să fie în siguranţă, şi ca Dumnezeu să-i dea curaj pentru bătălia care o aştepta.

Într-un tîrziu, închise ochii ca să adoarmă. Apoi începu acelaşi joc din copilărie: ori de cîte ori se temea că Louddon avea s-o ia înapoi acasă, îşi închipuia că Odiseu stătea lîngă ea, păzind-o. Numai că acum jocul se schimbase puţin: nu Odiseu, ci Duncan stătea de strajă.

Da, găsise pe cineva mai puternic decît Odiseu. Îl avea pe lupul ei ca s-o apere.

* * *

În după-amiaza următoare, Madelyne îl însoţi pe Louddon la întîlnirea cu regele. Cînd se apropiară de apartamentele private ale monarhului, Louddon se întoarse spre ea şi-i zîmbi.

– Contez pe cinstea ta, Madelyne. Nu trebuie decît să-i spui regelui ce s-a întîmplat cu casa ta şi cu tine. Restul am să-l fac eu.

– Iar adevărul îl va osîndi pe Duncan, aşa crezi? îl întrebă Madelyne.

Zîmbetul lui Louddon se acri dintr-o dată. Nu-i plăcea tonul surorii lui.

– Îndrăzneşti să-ţi găseşti tocmai acum şira spinării, Madelyne? Aminteşte-ţi de scumpul tău unchi. Chiar în clipa asta, oamenii mei sînt gata să pornească la drum. Dacă dau poruncă, Berton se va alege cu beregata tăiată.

– Şi cum pot să ştiu că nu l-ai ucis deja? replică Madelyne. Da, adăugă ea, cînd Louddon o apucă ameninţător de braţ, ştii bine că nu-ţi poţi ţine cumpătul, Louddon. Niciodată n-ai fost în stare. De unde ştiu eu că nu mi-ai omorît deja unchiul?

Louddon dovedi că nu greşise cînd spusese că nu-şi putea ţine cumpătul. O lovi peste faţă. Inelul lui îi sparse buza. Numaidecît, sîngele începu să i se prelingă pe bărbie.

– Uite ce-am făcut din cauza ta! mugi el.

Îşi retrase mîna ca să-i mai dea o palmă, şi deodată se pomeni trîntit de perete, lîngă Madelyne.

Anthony apăruse din penumbră. Acum îl ţinea pe Louddon de ceafă, dîndu-i Madelynei impresia clară că era gata să-l sugrume.

Madelyne îşi provocase intenţionat fratele vitreg. Pe toţi sfinţii, nici măcar nu-i era recunoscătoare lui Anthony pentru că intervenise.

– Anthony, dă-i drumul fratelui meu! îi porunci ea.

Vasalul se mai calmă, îl lăsă în pace pe Louddon şi-l privi calm cum se prăvălea pe pardoseală, tuşind.

Madelyne profită de starea în care se afla fratele ei vitreg şi se întinse să-şi şoptească lui Anthony la ureche:

– E timpul să-mi pun planul în acţiune. Orice-aş spune sau aş face, să nu zici nimic. Îl apăr pe Duncan.

Anthony dădu din cap, după care făcu un mare efort să nu reacţioneze cînd Madelyne îl ajută pe Louddon să se ridice în picioare.

– Louddon, nu cred că nu i-ai făcut nici un rău unchiului Berton, spuse ea, cînd fratele său vitreg încercă s-o tragă de lîngă Anthony. Vom rezolva problema asta acum şi aici.

Louddon fu uimit de îndrăzneala Madelynei. Sora lui vitregă nu mai părea timidă sau speriată.

– Ce te gîndeşti să-i spui regelui cînd îmi va vedea urmele de pe faţă, Louddon?

– N-ai să-l vezi pe rege! răcni el. M-am răzgîndit. Te duc înapoi în odăile tale, Madelyne.

Am să vorbesc eu şi din partea ta cu cîrmuitorul nostru.

Madelyne se smulse din strînsoarea fratelui ei vitreg.

– Va dori să mă vadă şi să-mi audă explicaţiile, îi spuse ea. Azi, mîine, sau săptămîna viitoare, Louddon. N-ai făcut decît să prelungeşti aşteptarea. Şi ştii ce-am să-i spun regelui nostru?

– Adevărul, mîrîi Louddon. Da, cinstea ta îi va fi fatală Baronului Wexton.

Rîse sardonic.

– N-ai încotro, Madelyne.

– Aş spune adevărul, dacă aş vorbi cu regele. Dar n-am să scot o vorbă. Am să stau doar acolo, uitîndu-mă la tine, în timp ce regele îmi va pune întrebări. Pe toţi sfinţii că o vorbă n-am să rostesc!

Louddon era atît de furios, încît nu lipsi mult s-o lovească din nou. Dar, cînd ridică mîna, Anthony făcu un pas înainte, ameninţător.

– Vorbim noi despre asta mai tîrziu, mormăi Louddon.

Îl privi pe Anthony fioros, înainte de a continua:

– Cînd vom rămîne singuri, îţi dau cuvîntul meu c-ai să te răzgîndeşti.

Madelyne îşi ascunse teama.

– Ba o să vorbim acum, Louddon, altfel îl trimit pe Anthony la rege să-i spună cum mă brutalizezi.

– Şi crezi că lui William o să-i pese?! strigă Louddon.

– Şi eu îi sînt supusă, la fel ca tine. Şi-am să-i mai cer lui Anthony şi să-i spună regelui cît de îngrijorată sînt că vrei să-l ucizi pe unchiul Berton. Mă îndoiesc că lui William i-ar conveni reacţia bisericii, dacă un baron omoară un om în sutană.

– Regele nu te-ar crede. Şi ştii al naibii de bine că scumpul tău popă e viu. Dar dacă mai continui cu răzvrătirea asta, voi porunci să fie omorît. Mai provoacă-mă tu mult, căţea ce eşti, şi jur c-am să...

– Ai să mă trimiţi înapoi la unchiul Berton. Asta ai să faci.

Louddon făcu ochii mari, iar chipul i se acoperi de pete roşii. Nu-i venea să creadă că sora lui vitregă se schimbase atît de mult, şi începea să-l ajungă îngrijorarea.

– Te aştepţi să spun numai anumite adevăruri, nu-i aşa? Şi dacă am să-mi încep relatarea povestind cum ai încercat să-l ucizi pe Baronul de Wexton?

– Ba ai să răspunzi numai la întrebările alea pe care-am să ţi le pun eu! urlă Louddon.

– Atunci, fă ce-ți cer. Lasă-mă să mă duc la unchiul meu. Voi asta cu el, iar pe tine am să te las să rezolvi problema asta cu Baronul de Wexton.

– Cînd totul se va sfîrşi...

– Ai să mă omori, cred, îl întrerupse Madelyne, ridicînd din umeri cu indiferență forțată.

Fără nici o emoție în voce, continuă:

– Nu-mi pasă, Louddon. N-ai decît să faci ce vrei.

Louddon nu avea nevoie să reflecteze la amenințarea Madelynei. înțelese imediat că trebuia s-o îndepărteze de la curte. Pur şi simplu nu mai avea timp s-o bată pînă i se supunea.

Cu doar două zile în urmă, aflase despre nereuşita lui Morcar de a-l ucide pe Duncan. Iar acum, Morcar era mort, iar Duncan trebuia să sosească la Londra din clipă-n clipă.

Poate că era mai bine s-o lase pe voia surorii lui vitrege. Plecarea ei i-ar fi fost de mai mare folos.

– Ai să pleci într-o oră, anunță el. Dar te vor escorta oamenii mei, Madelyne. Oamenii lui Wexton n-au nici un motiv să se țină după tine, adăugă el, privind spre Anthony. Baronul nu mai are nici un cuvînt de spus în ceea ce te privește. Şi-a primit sora înapoi, iar tu îmi aparții de-acum mie.

Madelyne acceptă înainte ca Anthony să spună ceva. Vasalul schimbă o privire cu stăpîna lui, apoi dădu din cap a încuviințare.

– Atunci, eu am să mă întorc la fortăreața Wexton, spuse el, înainte de a se răsuci pe călcîie, luînd-o din loc.

– Trebuie să vorbesc ceva cu regele, mormăi Louddon. Ne așteaptă. Îți fac hatîrul, Madelyne, dar știm amîndoi că o să vină vremea cînd va trebui să-i spui lui William tot ce s-a întîmplat.

– Îi voi spune cu toată sinceritatea, replică Madelyne.

Văzînd privirea bănuitoare a lui Louddon, se grăbi să adauge:

– Iar asta, desigur, îți va susține cauza.

Louddon păru puțin mai îmbunat.

– Da, mă rog, poate că cel mai bine e să te duci la unchiul tău. Revederea cu el îți va aminti de poziția precară în care te afli. Şi acum, întoarce-te în odăile tale şi adună-ți sărăciile alea de lucruri. Am să trimit soldații să te conducă în curte.

Madelyne se prefăcu umilă. Lăsă capul în piept, murmurînd o vorbă de mulțumire.

Anthony o aștepta în apropierea uşii şi se grăbi să-i iasă în întîmpinare.

– Rişti prea mult, my lady, mormăi el. Soțul dumitale va fi nemulțumit.

– Ştim amîndoi că Duncan nu e soţul meu, replică Madelyne. E foarte important să nu te amesteci, Anthony. Louddon trebuie să creadă că şi-a luat într-adevăr sora înapoi.

– Madelyne, ştiu că te gîndeşti s-o aperi pe Adela, dar datoria lui Gerald...

– Ba, Anthony, îl întrerupse ea. Nu mă gîndesc decît să cîştig timp. Şi trebuie să mă duc la unchiul meu. Louddon îl va ucide, dacă nu-l apăr...

– Numai pe tine trebuie să te aperi, insistă Anthony. Şi cînd colo, încerci că aperi lumea întreagă. N-ai de gînd să asculţi de glasul raţiunii? Dacă părăseşti curtea castelului, ai să te pui în primejdie.

– Aici mă paşte o primejdie mult mai mare, şopti Madelyne.

Îl bătu pe dosul mîinii, apoi spuse:

– Voi fi în primejdie pînă cînd Duncan îndreaptă problema asta. Ai să-i spui unde m-am dus, Anthony, şi pe urmă va hotărî el ce e de făcut.

– Ce să hotărască?

– Dacă vine după mine sau nu.

– Chiar te îndoieşti...?

Madelyne oftă prelung.

– Ba, nu mă îndoiesc, recunoscu ea. Duncan va veni după mine, iar atunci, îşi va lăsa soldaţii să-l păzească pe unchiul meu. Mă rog doar să ajungă cît mai repede.

Anthony nu avea ce să-i reproşeze planului ei.

– N-am să te scap o clipă din ochi, jură el. Ajunge doar să strigi, şi-am să mă şi înfăţişez.

– Trebuie să rămîi aici şi să-i spui lui Duncan...

– Voi lăsa pe altul să se ocupe de asta. I-am dat stăpînului meu cuvîntul c-am să-i protejez soţia, adăugă el, punînd accentul pe cuvîntul soţie.

Deşi n-o recunoştea, Madelyne era uşurată să ştie că-l avea pe Anthony de gardă. Cînd termină de strîns hainele, coborî grăbită în curtea de lîngă grajdurile regale. O escortaseră trei dintre soldaţii lui Louddon. Acum o lăsaseră singură, în timp ce-şi pregăteau caii.

Cîţiva curioşi se adunaseră să vadă plecarea. Semnele de pe faţa Madelynei erau foarte vizibile, şi nu putu să nu audă comentariile bănuitoare şuşotite pe la spatele ei.

O femeie înaltă şi roşcovană se desprinse din grup şi veni în grabă. Era frumoasă, cu o atitudine regală, elegantă, mult mai înaltă decît Madelyne şi mai împlinită. Nu-i zîmbi, uitîndu-se la ea cu ostilitate.

Madelyne îi înfruntă privirea, întrebînd-o:

– Doreşti să-mi spui ceva?

– Să ştii că risc vorbind atît de deschis cu dumneata, începu femeia. E în joc reputaţia mea, înţelegi...

– Şi dacă vorbeşti cu mine ai să ţi-o întinezi? i-o întoarse Madelyne.

Femeia păru surprinsă de întrebare.

– Sigur că da, recunoscu ea. Doar îţi dai seama că nu mai eşti dezirabilă...

Madelyne îi reteză insulta voalată:

– Atunci, spune ce ai de spus şi pleacă.

– Sînt Lady Eleanor.

La auzul acestui nume, Madelyne nu-şi putu ascunde surprinderea.

– Va să zică, ai auzit de mine? Poate că Baronul de Wexton ţi-a vorbit despre...

– Am auzit de dumneata, şopti Madelyne.

Vocea îi tremura. Nu putea să nu se simtă puţin în inferioritate. Lady Eleanor era îmbrăcată splendid, pe cînd Madelyne purta doar o rochie simplă de călătorie, de un albastru spălăcit.

– Tatăl meu încă nu a ajuns la un acord formal cu Baronul de Wexton în ceea ce priveşte data nunţii noastre. Voiam doar să-ţi spun că te compătimesc, biată copilă. Totuşi, nu-l învinuiesc cu nimic pe viitorul meu soţ. N-a făcut decît să dea plata înapoi cu aceeaaşi monedă. Dar mă întreb dacă Baronul de Wexton te-a maltratat.

Auzind îngrijorarea din vocea lui Lady Eleanor, Madelyne se înfurie.

– Dacă trebuie să-mi pui întrebarea asta, înseamnă că nu-l cunoşti deloc bine pe Baronul de Wexton.

Îi întoarse spatele şi se urcă pe calul ţinut de un soldat. După ce încălecă o privi din şa pe Lady Eleanor şi adăugă:

– Nu m-a maltratat. Acum ai aflat răspunsul, şi e rîndul meu să te întreb ceva.

Lady Eleanor încuviinţă, dînd scurt din cap.

– Îl iubeşti pe Baronul de Wexton?

După un lung moment de tăcere, Madelyne înţelese că Lady Eleanor n-avea să-i răspundă. Înălţase o sprînceană, iar expresia ei disprețuitoare dădea de înţeles că întrebarea nu-i plăcuse deloc.

– Nu sînt o biată copilă, Lady Eleanor, declară Madelyne, fără să-şi mai ascundă furia. Duncan n-o să se însoare cu dumneata. Nu va semna contractele. Ar trebui să renunţe la cea mai mare comoară din viaţa lui, ca să vă căsătoriţi.

– Şi care ar fi acea comoară? se interesă Lady Eleanor, pe un ton cumpătat.

– Ei bine, eu sînt cea mai de preţ comoară a lui Duncan. Ar fi un prost să renunţe la mine, adăugă ea. Şi pînă şi dumneata trebuie să ştii că Duncan numai prost nu e.

Apoi îşi mînă calul înainte. Lady Eleanor fu nevoită să sară la o parte din drum. Un nor de praf o izbi în faţă.

Acum nu mai arăta atît de înfumurată. Tremura de furie, ceea ce o bucura enorm pe Madelyne. Avea senzația că tocmai cîştigase o luptă importantă. După părerea ei, era o victorie copilărească, ivită din grosolănie, într-adevăr, dar totuşi era o victorie.

CAPITOLUL 22

Îi spuse totul.

Relatarea tuturor celor întîmplate îi luă Madelynei aproape două zile. Preotul ceruse să audă, cuvînt cu cuvînt, fiecare amănunt, fiecare gînd, fiecare sentiment.

Părintele Berton plînsese cu lacrimi de bucurie cînd Madelyne intrase în căsuţaa lui. Recunoştea că-i fusese un dor îngrozitor de ea şi-n prima zi nu-şi putuse stăpîni deloc emoţiile.

Madelyne era îngrijorată pentru sănătatea lui. Părea mai slăbit, şi arăta mai adus de umeri. Şi spatele era mai cocîrjat, iar prin casă nu se mai mişca la fel de vioi ca odinioară. Însă mintea-i rămăsese ageră ca întotdeauna.

Deşi Madelyne avea încredere în Duncan că avea să vină după ea, cînd trecură trei zile, începu să se îngrijoreze.

– Poate că, după ce s-a reîntîlnit cu Lady Eleanor, s-a răzgîndit... comentă ea.

– Vorbeşti prostii! o mustră Părintele Berton. Sînt la fel de convins ca tine, copilă, că Baronul de Wexton nu ştia că Laurence nu era preot. A crezut că s-a căsătorit cu tine, iar pentru ca un bărbat să facă un asemenea pas, inima lui trebuie să fie cu adevărat hotărîtă. Mi-ai spus cum îţi declara dragoste. N-ai deloc încredere în cuvîntul lui, dar?

– A, sigur că da! replică Madelyne. Mă iubeşte, părinte, dar o parte a minţii mele tot începeară să mă alarmeze. Dacă şi-a schimbat planurile?

– Atunci, ar fi un nătărău, declară Părintele Berton.

În ochii lui apăru o luminiţă.

– Şi acum, povesteşte-i încă o dată bătrînului tău unchi, copilă, ce cuvinte i-ai spus lui Lady Eleanor, cu frumosul ei păr roşcat şi ţinuta ei regală?

Madelyne zîmbi la auzul felului cum ea însăşi o descrisese pe Lady Eleanor.

– I-am spus că sînt cea mai de preţ comoară a lui Duncan. N-am fost prea modestă, nu-i aşa?

– Ai grăit adevărul, Madelyne. Inima ta o ştie destul de bine, dar sînt de acord că o părticică din mintea ta mai are nevoie de puţină convingere.

Un bubuit de tunet îi atrase unchiul ei atenţia.

– Se pare c-o s-avem parte de-o ploicică zdravănă, îndată, remarcă el, pornind spre fereastră.

– A tunat atît de aproape, încît n-a lipsit mult să spulbere acoperişul, comentă Madelyne, într-o şoaptă somnoroasă. Povestirea o istovise.

Părintele Berton voia să-i dea dreptate, cînd ajunse la fereastră şi se uită afară. Ceea ce văzu îl surprinse atît de tare, încît îşi rezemă mîinile de pervaz, ca să nu cadă.

Tunetul tăcuse, dar Părintele Berton putea să vadă fulgerele. Însă nu ztrăluceau pe cer, ci pe pămînt... cît vedeai cu ochii.

Soarele întărea nălucirea, înmulţind razele argintii care săreau din platoşe.

O legiune întreagă era, strîns unită în spatele unui singur războinic în armură, tăcut, aşteptînd.

Preotul miji ochii în faţa magnificei privelişti. Dădu din cap o dată spre conducătorul ostaşilor, apoi se întoarse să revină la scaun.

Pe chipul său bătrîn se aşternuse un zîmbet larg. După ce se aşeză iar lîngă Madelyne, îşi alungă zîmbetul, încercînd să vorbească pe un ton ursuz:

– Cred că te caută cineva, Madelyne. Ia vezi cine-o fi, copilă. Eu sînt prea ostenit ca să mă mai ridic.

Madelyne se încruntă. Nu auzise pe nimeni bătînd la uşă. Ca să-l îmbuneze, se ridică şi deschise uşa.

Avu nevoie de cîteva clipe ca să înțeleagă ce vedea. Era atît de uimită, încît nu mai putea să se clintească din loc. Stătea în uşă, cu mîinile încleştate pe lîngă trup, privindu-l pe Duncan.

Aşadar, n-o uitase. Şi nici nu era singur. Peste o sută de oşteni stăteau înşiruiți în spatele stăpînului lor, toți călări, toți cu armuri de luptă, privind-o pînă la unul.

Un semnal tăcut străbătu legiunea. Dintr-o mişcare, cu toții îşi ridicară spadele în semn de salut. Era cea mai magnifică manifestare de loialitate la care asistase vreodată Madelyne.

Se simțea copleşită. În viața ei nu mai avusese un asemenea sentiment de prețuire, de iubire, de vrednicie desăvîrşită.

Şi atunci înțelese de ce luase Duncan atît de mulți ostaşi la drum cu el. Îi arăta cît de importantă era pentru el. Da, îi dovedea valoarea.

Duncan nu se mişca. Multă vreme, nu scoase o vorbă. Stătea în şaua lui Silenus şi-şi privea frumoasa soție. Pe toți sfinții, era cel mai fericit om de pe Pămînt.

Cînd văzu lacrimile care şiroiau pe fața Madelynei, îi adresă în sfîrşit cuvintele pe care ştia că avea nevoie să le audă:

– Am venit după tine, Madelyne.

Madelyne se desprinse de uşă, îşi aruncă părul peste un umăr şi, cu un gest foarte calculat, îşi propti mîinile în şolduri.

– Era şi timpul, Baron Wexton. Mi s-a urît să te tot aştept.

Duncan se mişcă atît de repede, încît Madelyne nici nu avu timp să reacţioneze. Stătea călare pe Silenus, iar peste o clipă o strîngea în braţe.

Cînd Duncan se aplecă s-o sărute, Madelyne îşi aruncă braţele pe după gîtul său. Se agăţă de el, în timp ce gura lui o acoperea pe-a ei aproape nebuneşte de posesiv. Avu senzaţia că era ridicată pe coama unui val de excitaţie. Şi ea era la fel de hămesită după atingerea lui, la fel de înnebunită.

– Te iubesc, Madelyne, şopti Duncan.

Soţia lui era prea ocupată să plîngă pentru a-i mai da vreun răspuns.

Duncan le făcu semn oamenilor să descalece, apoi se întoarse spre bătrînul care aştepta în spatele Madelynei. O cuprinse lîngă el şi spuse:

– Sînt Baronul de Wexton.

– Sper din toată inima, răspunse Părintele Berton, zîmbind, în timp ce începea să facă o plecăciune. Îl opri mîna baronului.

– Eu sînt cel care ar trebui să îngenuncheze înaintea dumitale, îi spuse acesta preotului. Sînt onorat să te cunosc în sfîrşit, părinte.

Preotul se simți umilit de cuvîntarea baronului.

– E cea mai prețioasă comoară a dumitale, nu-i așa, baroane? întrebă el.

– Da, așa este, recunoscu Duncan. Îți voi rămîne pe vecie îndatorat. Atîția ani ai apărat-o pentru mine.

– Încă nu e a ta, îi aminti Părintele Berton. Trebuie să vă căsătoriți, baroane, să vă căsătoriți cu adevărat, şi cu cît o facem mai repede, cu atît va fi mai bine pentru liniştea mea sufletească.

– Atunci, ai să ne cununi mîine dimineață, decretă Duncan.

Părintele Berton văzuse sărutul pătimaş dintre nepoata lui şi Baronul de Wexton, şi nu era deloc sigur că mai puteau aştepta pînă a doua zi.

– Atunci, la noapte n-ai să dormi lîngă Madelyne, îl preveni el. Am s-o păzesc în continuare cu străşnicie, Baron Wexton.

Duncan şi preotul se priviră lung, apoi Duncan zîmbi. Pentru prima oară, de mult timp, nu putea intimida pe cineva.

Dădu din cap.

– Diseară.

Madelyne le urmărise dialogul şi ştia prea bine despre ce vorbea. Se făcuse roşie ca sfecla.

– Şi eu aş dori să mă mărit cu Duncan diseară, dar nu...

Se întrerupse, cînd îl văzu pe Anthony venind ca să-i stea alături.

– Părinte, el e vasalul despre care ți-am vorbit.

– Dumneata eşti cel care s-a pus între nepoata mea şi Louddon cînd a încercat s-o lovească din nou? întrebă preotul, luînd mîna lui Anthony într-ale lui.

– Eu am fost, recunoscu Anthony.

– Din nou? strigă Duncan. Nu era sub protecția regelui?

– A fost o nimica toată, protestă Madelyne.

– Ar fi ucis-o, interveni Părintele Berton.

– Da, era hotărît s-o vatăme, spuse şi Anthony.

Madelyne simți brațul lui Duncan strîngîndu-i şi mai tare mijlocul.

– N-a fost nimic, insistă ea. Doar o palmă...

– Mai are şi-acum vînătăile! anunță Părintele Berton, dînd vehement din cap.

Cînd Duncan îi ridică fața ca să vadă, Madelyne încercă să-şi smulgă bărbia din mîna lui.

– N-o să se mai atingă niciodată de mine, Duncan. Numai asta contează. Vasalul tău credincios m-a apărat, adăugă ea, înainte de a se întoarse spre Părintele Berton. Unchiule, de ce stîrneşti mînia lui Duncan?

– Are urme şi pe umeri şi spate, baroane, continuă preotul, neluînd în seamă întrebarea.

– Unchiule!

– Mie nu mi-ai spus o vorbă! protestă Anthony. L-aş fi...

– Destul. Părinte, te cunosc bine, spuse Madelyne. Acum ce mai urmăreşti?

– Te pregăteai să-i spui Baronului Wexton că vrei să te măriţi cu el diseară, dar n-ai vorbit pînă la capăt, nu-i aşa? Adevărul, baroane, urmă el, întorcîndu-se spre Duncan, e că nepoata mea va încerca să întîrzie căsătoria asta. Nu-i aşa, Madelyne? Vezi, copilă, îţi cunosc gîndurile mai bine decît crezi, încheie el cu un zîmbet tandru.

– Spune adevărul? se încruntă Duncan. Nu cumva ţi-ai schimbat simţămintele?

Apoi, fără să-i lase timp pentru a răspunde, continuă:

– Dar nu contează. Eşti a mea, Madelyne. Ăsta-i adevărul şi n-ai cum să-i întorci spatele.

Madelyne era uimită că Duncan se simţea atît de nesigur. Se părea că simţea nevoia să-i audă declaraţiile de dragoste la fel de des cum dorea şi ea.

– Te iubesc, Duncan, îi spuse, destul de tare ca să audă şi ceilalţi doi.

– Ştiu asta, replică el, din nou îngîmfat, slăbind strînsoarea.

– Avem multe de rezolvat, interveni Anthony. Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi, baroane.

Şi, întorcîndu-se, începu să se îndepărteze.

– Cu siguranță, ți-e foame, adăugă preotul. Mă duc să pregătesc ceva de mîncare.

– O baie, mai întîi, declară Duncan, pornind după el – cînd cuvintele Madelynei îl făcură să se oprească în loc ca trăsnit:

– Încă nu mă pot mărita cu tine, Duncan.

Își dădu seama, după expresiile tuturor, că nici unul nu era prea încîntat de acest anunț.

Madelyne își încleștă mîinile laolaltă. Începu să vorbească repede, dornică să se facă înțeleasă.

– Dacă am aștepta pînă se căsătoresc Gerald și Adela, Louddon nu se va mai putea folosi de argumentul...

– Știam eu, mormăi Anthony. Încă mai încerci să aperi lumea întreagă. Baroane, trebuie să-ți explic doar unul dintre anunțuri.

– Mereu e gata să-i apere pe cei despre care crede că au nevoie, spuse preotul.

– Nu înțelegi! insistă Madelyne, alergînd pînă în fața lui Duncan. Dacă ne căsătorim acum, înseamnă că te împotrivești voinței regelui. Și o să i-o dea pe Adela lui Louddon. Asta sugera scrisoarea, Duncan.

Duncan o privi lung.

– Doar o întrebare vreau să-ți pun, Madelyne: ai încredere-n mine?

– Da! răspunse ea fără zăbavă.

O îmbrățișă, îi depuse un sărut cast pe frunte, apoi se întoarse iar să plece.

– Ne căsătorim diseară.

După ce rosti aceste cuvinte se opri, dar nu se întoarse. Madelyne ştia ce aştepta.

– Da, Duncan, ne căsătorim diseară.

Era, desigur, răspunsul corect. Madelyne îşi dădu seama de asta, cînd unchiul ei începu să chicotească. Anthony fluieră, iar Duncan se întoarse spre ea, dînd scurt din cap.

Ora următoare trecu într-un iureş de treburi. În timp ce Duncan şi Anthony stăteau la măsuța din casă, mîncînd de cină, Părintele Berton se duse să-i explice situația gazdei sale, Contele de Grinsteade.

Contele era foarte bătrîn şi, deşi nu mai avea putere să vină la ceremonie, Duncan promise să-i facă o vizită formală imediat după nuntă.

Duncan şi vasalul său se duseră la lacul din spatele casei contelui ca să facă baie şi să discute între patru ochi. Madelyne îşi schimbă rochia şi se pieptănă, apoi se hotărî să-şi lase părul neîmpletit. Ştia că lui Duncan îi plăcea mai mult aşa.

Îşi pusese iar culorile lui, desigur, deşi probabil că Duncan nici n-avea să observe. Războinicii de statura lui nu luau în seamă astfel de lucruri.

– Cu atît mai bine, recunoscu ea cu voce tare. Sigur m-ar tachina.

– Cine să te tachineze? întrebă Duncan din uşă.

Madelyne se întoarse spre el, cu zîmbetul pe buze.

– Lupul meu, răspunse ea imediat. Ce s-a întîmplat, Duncan? Pari... neliniştit.

– Devii tot mai frumoasă de la oră la alta, şopti el, cu glasul ca o mîngîiere.

– Vă aşteptăm să începem! anunţă Părintele Berton. Totuşi, mai am o grijă...

– Care? întrebă Madelyne.

– Aş dori să merg pe lîngă tine, dar nu pot fi în două locuri în acelaşi timp. Şi cine vor fi martorii?

– Nu poţi s-o conduci pe Madelyne pînă în faţa altarului şi apoi să continui slujba? îl întrebă Duncan.

– Iar cînd, ca preot, voi întreba cine o dă pe această femeie în sfîntă matrimonie, pe urmă să fug lîngă Madelyne ca să-mi răspund singur la întrebare?

Duncan zîmbi, imaginîndu-şi scena.

– Ar fi o ciudăţenie, dar aş putea să mă descurc, anunţă Părintele Berton.

– Soldaţii mei vor fi martori cu toţii, anunţă Duncan. Anthony va sta lîngă Madelyne. Aşa e bine, părinte?

– Aşa să fie, stabili Părintele Berton. Şi acum, du-te, baroane, şi aşteaptă lîngă altarul pe care l-am

înjghebat afară. O să vă căsătoriți la lumina lunii și a stelelor – ăsta-i adevăratul palat al lui Dumnezeu, după părerea mea.

– În regulă atunci, hai, s-o facem și să terminăm odată.

Felul cum își alesese cuvintele o supără pe Madelyne. Se luă după Duncan, luîndu-l de mînă ca să-i atragă atenția.

– "S-o facem și să terminăm odată"? repetă ea, încruntată.

Cînd o privi, Madelyne își dădu seama că o tachinase.

– Sîntem uniți din clipa cînd ne-am întîlnit, Madelyne. Dumnezeu o știa, o știam și eu și, dacă stai să te gîndești, vei recunoaște că și tu o știai. Ne-am jurat credință unul altuia și, cu toate că Laurance nu era preot și nu ne-a putut da o binecuvîntare adevărată, sîntem totuși căsătoriți.

– Din clipa cînd ți-am încălzit picioarele, șopti Madelyne.

– Da, din clipa aceea.

Părea gata să izbucnească în plîns. Duncan căută imediat să-i mai ușureze emoțiile.

– Ar trebui să fii recunoscătoare, să știi.

– Recunoscătoare? Pentru ce, Duncan? întrebă ea, ștergîndu-se la ochi.

– Că nu ne-am întîlnit vara.

În prima clipă, Madelyne nu înțelese. Apoi rîse, cu un hohot melodios care-i încălzi lui Duncan inima.

– Va să zică, vremea e cea care mi te-a dăruit, după părerea ta?

Duncan ar fi răspuns, dacă Părintele Berton nu începea să-l împingă spre ușă.

– Te așteaptă oamenii, baroane.

Imediat ce Duncan ieși, preotul îi oferi brațul femeii pe care o botezase, o văzuse crescînd și o iubise ca pe o fiică.

Fu o ceremonie frumoasă, iar cînd se termină, Duncan le-o prezentă pe soția sa vasalilor. Oamenii îngenuncheară în fața Madelynei și-i jurară credință.

Duncan era istovit și nervos. Își lăsă soția singură, pentru a-i face o vizită oficială Contelui de Grinsteade, și se întoarse după nici douăzeci de minute.

– Trebuie să plecăm mîine, o anunță el pe Madelyne.

– Am putea sta aici pînă la sfîrșitul verii, propuse ea.

– Plecăm mîine.

Madelyne oftă. Știa că avea dreptate.

Duncan încercă s-o mai înveselească.

– Trebuie să mă bărbieresc înainte de a pleca la curte, anunță el.

Soția lui începu să roșească.

– Aș prefera să nu te mai bărbierești niciodată. Am ajuns să... să-mi placă barba dumitale, my lord.

Duncan o sărută apăsat, semn că-i plăcea sinceritatea ei.

* * *

Duncan și Madelyne ajunseră la Londra peste două zile. Gilard, Edmond și Gerald îi așteptau la poartă. Toți trei aveau expresii posomorîte.

După ce-i ură bun-venit Madelynei, îmbrățișînd-o, Edmond îi spuse lui Duncan că baronii ceilalți se instalaseră deja în camerele lor.

Gilard o îmbrățișă și el, apoi se întoarse să-l întrebe pe Duncan:

– Te duci la rege diseară?

– Mă duc acum.

– Louddon crede că Madelyne e la unchiul ei. Probabil chiar în clipa asta află că a venit aici. Trebuie să-ți amintesc că Louddon știe că nu sînteți căsătoriți, interveni Gerald.

– Acum sîntem căsătoriți, răspunse Duncan. Părintele Berton a oficiat ceremonia, cu vasalii mei ca martori.

– Regele o să se înfurie, prezise Edmond, încruntat. O va lua ca pe o insultă personală, că te-ai însurat înainte ca problema asta să se rezolve.

Duncan tocmai se pregătea să-i răspundă, cînd atenția îi fu atrasă de soldații regelui. Conduși de Henry, fratele lui William, oamenii veneau în formație spre el.

Henry le făcu semn să aștepte, apoi îi spuse lui Duncan:

– Fratele meu și-a trimis garda ca s-o escorteze pe Lady Madelyne în odăile ei.

– Mă duc acum la William să-i dau seamă, Henry. Nu vreau s-o las pe Madelyne să plece nicăieri fără mine. A fost maltratată, ultima oară cînd s-a aflat sub protecția regelui.

Henry nu avu nici o reacție față de tonul aspru al lui Duncan.

– Mă îndoiesc că regele a știut, măcar, că era aici, Duncan. Louddon...

– N-am s-o mai las în primejdie, Henry, nu se lăsă Duncan.

– Atunci, dorești ca această distinsă lady să nimerească la mijloc între tine și fratele ei?

Înainte ca Duncan să poată răspunde, Henry mai adăugă:

– Vino să facem cîțiva pași, am ceva să-i spun.

Din respect pentru rangul lui, Duncan se conformă. Porni cu Henry spre o zonă mai retrasă a curții.

Henry vorbi aproape numai el. Madelyne nu avea idee ce spunea, dar după expresia lui Duncan îşi dădea seama că soţul ei nu era prea mulţumit.

Imediat ce se întoarseră, Duncan îi spuse:

– Madelyne, du-te cu Henry. Va avea el grijă de găzduirea ta.

– În odăile tale, Duncan? întrebă Madelyne, încercînd să-şi ascundă îngrijorarea.

Îi răspunse Henry:

– Vei avea propriile tale camere, draga mea, sub paza gărzii mele prsonale. Pînă se lămureşte toată povestea asta, nici Duncan şi nici Louddon nu vor avea voie să se apropie de tine. Se ştie că fratele meu e iute la mînie. Să nu aprindem iasca încă. Nici diseară nu va fi prea tîrziu.

Madelyne îl privi pe Duncan. Cînd îl văzu dînd din cap, se înclină în faţa lui Henry. Apoi Duncan o luă deoparte şi-i şopti ceva la ureche.

Tuturor li se trezi curiozitatea, căci cînd se întoarse spre Henry, Madelyne zîmbea radios.

Gilard o privi cum îl lua de braţ şi porneau spre intrare.

– Ce i-ai spus, Duncan? Părea gata să plîngă, iar în clipa următoare, zîmbea în culmea fericirii.

– I-am amintit doar de sfîrşitul unei anumite poveşti, ridică din umeri Duncan.

Şi, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

– O să fie cam îmbulzeală pe coridor, în fața odăilor Madelynei, comentă Gerald. Mă întreb ce-o să facă Louddon, cînd va auzi că s-a întors.

Baronul respectiv se dusese la vînătoare în pădurea regelui şi nu se întoarse la castel decît spre seară. Fu informat numaidecît de înapoierea Madelynei.

Louddon se înfurie, bineînțeles, şi se duse imediat să-şi caute sora.

Anthony stătea de strajă în fața uşii. Edmond şi Gilard plecaseră să se schimbe pentru cină şi pentru confruntarea care urma.

Cînd îl văzu pe Louddon apropiindu-se Anthony se rezemă de perete, privindu-l cu scîrbă.

Louddon nu-l luă în seamă. Bătu cu pumnul în uşă, cerînd să i se deschidă.

Deschise Henry. Îl salută politicos pe Louddon, apoi îl anunță că nimeni nu avea voie s-o vadă pe Madelyne.

Înainte ca Louddon să protesteze, uşa i se trînti în față.

– Fratele tău e la fel de roşu la față ca al meu, o anunță Henry pe Madelyne, după care o luă de mînă şi o conduse la fereastră. Pereții au urechi, şopti el.

– Îți mulțumesc din nou că l-ai ajutat azi pe soțul meu, spuse Madelyne.

– Ceva mi-a zgîndărit curiozitatea toată după-amiaza, recunoscu Henry. Dacă nu e o chestiune personală, aş vrea să-mi spui ce ţi-a zis Duncan înainte să pleci de lîngă el. Ai părut foarte satisfăcută.

– Mi-a spus să-mi amintesc că Odiseu s-a întors acasă.

Cum nu mai continuă, Henry îi ceru să-i spună toată povestea.

Deşi era o poruncă arogantă, Madelyne nu se supără.

– I-am spus soţului meu o poveste despre un războinic pe nume Odiseu. A fost plecat mult timp de lîngă soţia lui, iar cînd s-a întors, şi-a găsit casa cotropită de oameni răi care încercau să-i seducă nevasta şi să-i fure comoara. Odiseu i-a trimis soţiei sale vorbă că se înapoiase acasă. Apoi a curăţat casa de toţi acei păgîni îngrozitori. Duncan mi-a adus aminte că o să aibă grijă de Louddon.

– Aşadar, soţul tău şi cu mine avem caractere asemănătoare, remarcă Henry. Da, a sosit momentul să facem curăţenie şi în această casă.

Madelyne nu-l înţelese.

– Mă tem că Duncan va face ceva ce-l va înfuria pe rege, şopti ea. Mi-ai spus ce aprig e temperamentul regelui.

– Mai am de vorbit cu tine despre încă o problemă, spuse dintr-o dată Henry, pe un ton mult mai aspru.

Madelyne încercă să-şi ascundă mirarea.

– Eşti prietenul şi aliatul soţului meu? întrebă ea.

Henry dădu din cap.

– Atunci, voi face tot ce pot ca să te ajut, spuse Madelyne.

– Eşti la fel de loială ca Duncan, constată el. Dacă intervin în favoarea ta la rege, ai să faci orice se hotărăşte – chiar şi să pleci în surghiun?

Madelyne nu ştiu ce să răspundă.

– S-ar putea ca aşa să salvezi viaţa soţului tău, preciză Henry.

– Voi face tot ce e de trebuinţă.

– Va trebui să ai şi în mine la fel de multă încredere ca în Duncan, o mai preveni el.

Madelyne dădu din cap.

– Soţul meu te consideră cel mai deştept dintre cei trei...

Se întrerupse, cu ochii mari, cînd îşi dădu seama ce spusese.

Henry rîse.

– Va să zică, îmi cunoaşte valoarea, nu?

Madelyne roşi.

– Da, şi voi face totul ca să-l ştiu în siguranţă – chiar şi cu preţul vieţii.

– Aşadar, te bate gîndul să te jertfeşti? întrebă Henry, mai blînd. Nu cred că lui Duncan i-ar conveni un asemenea plan.

– E foarte complicat... şopti Madelyne.

– Mi-ai spus că ai încredere-n mine. Am să te ajut, draga mea.

Madelyne dădu din cap. Vru să facă o reverenţă, apoi se hotărî să îngenuncheze.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, my lord.

– Ridică-te, Madelyne. Nu sînt regele tău.

– Aş vrea să fii, mărturisi ea, cu capul plecat.

Henry nu răspunse, pornind numai spre uşă. Înainte de a o deschide, se mai întoarse o dată.

– Dorinţele se adeveresc, Madelyne.

Cuvintele lui ciudate o făcură să se încrunte.

– Cînd intri în sală, să nu arăţi loialitate nici unei părţi, o mai sfătui el. Lasă-i pe toţi să cugete, pînă ţi se dă cuvîntul. Am să-ţi stau alături.

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi.

* * *

Trecură două ore pînă cînd fratele regelui veni s-o ia în primire. Cînd intrară în sala cea maare, Madelyne îţi dădu seama că întîrziaseră. Majriotatea oaspeţilor mîncaseră deja, iar servitorii strîngeau de pe mese.

Simțea privirile tuturor, și le înfruntă cu o expresie calmă. Era cea mai dificilă prefăcătorie, pentru că nu-l vedea pe Duncan nicăieri.

Soțul ei stătea lîngă peretele din fund, cu Gilard și Edmond, privindu-i intrarea în sală.

– Umblă ca o regină, șopti Gilard.

– Nu mai e împiedicată, se plînse Edmond.

– E înspăimîntată, declară Duncan, pornind înainte.

Gilard și Edmond îi tăiară calea.

– O să vină la tine, Duncan. Lasă-i puțin timp lui Henry.

Între timp, Louddon începuse să-i vorbească Madelynei. Henry se întorsese să schimbe cîteva cuvinte cu o veche cunoștință.

– Am să-ți înfig spada în spinare dacă faci un singur pas spre Baronul de Wexton, o amenință Louddon. Și voi da ordin să-l ucidă și pe scumpul tău popă.

– Ia spune-mi, replică Madelyne, cu o furie care-l surprinse. Ai să-i omori și pe Duncan și pe frații lui, ca și pe toți aliații lor?

Louddon nu se mai putu stăpîni. O înhăță de braț.

– Nu mă pune la încercare, Madelyne. Am mai multă putere decît oricare alt om din Anglia.

– Mai multă putere decît regele nostru? interveni Henry.

Louddon tresări vizibil. Se întoarse spre fratele regelui, răsucind brațul Madelynei.

– Sînt umilul sfetnic al fratelui tău, nici mai mult, nici mai puțin.

Henry nu-şi ascunse neplăcerea. O luă pe Madelyne de mînă, desprinzîndu-i-o pe a lui Louddon cu forța, şi se uită lung, în tăcere, la urmele roşii pe care i le lăsase pe încheietură. Cînd ridică iar privirea spre Louddon, în ochi i se citea dezgustul.

– Am s-o prezint pe sora ta cîtorva dintre prietenii noştri credincioşi.

Glasul îi devenise dur, provocator. Louddon se retrase. Îi mai aruncă o privire amenințătoare surorii lui vitrege, apoi dădu din cap spre Henry.

– Ce ți-a spus? întrebă acesta.

– A jurat că-l va ucide pe unchiul meu Berton dacă fac un pas spre Duncan.

– Şarjează, Madelyne. Acum nu mai poate face nimic, în fața tuturor celorlalți. Iar mîine va fi prea tîrziu. Ai încredere-n mine, că ştiu ce vorbesc.

Clarissa îl văzuse pe Louddon alungat de Henry. Veni spre Madelyne s-o salute.

– Voiam să-i arăt Madelynei impresionantele grădini ale fratelui meu, îi spuse Henry.

– O, aş dori să văd şi eu grădinile! declară Clarissa.

– Altă dată, poate? i-o reteză fratele regelui.

Clarissa nu-şi putu stăpîni ura din privire. Fără o vorbă, se întoarse şi plecă.

Madelyne îl însoţi pe Henry spre uşile care dădeau pe terasă.

– Cine-i omul acela care-i vorbeşte lui Edmond? întrebă ea. Cel cu părul roşcat. Are o expresie foarte neliniştită.

Henry îl reperă de îndată.

– E Baronul Rhinehold.

– Este căsătorit? Are familie? continuă Madelyne, încercînd să nu pară prea curioasă.

– Nu s-a însurat niciodată, răspunse Henry. De ce te interesează aşa?

– A cunoscut-o pe mama mea.

Continuă să-l privească pe Baronul Rhinehold, aşteptîndu-l să se uite spre ea. Cînd în sfîrşit o văzu, Madelyne îi adresă un zîmbet.

Deşi ştia că nu se putea, ar fi vrut să poată petrece cîteva minute cu el. Conform cardinalului, Rhinehold era tatăl ei şi motivul pentru care soţul lui Rachael o ura.

Madelyne era bastardă, dar nu se ruşina de acest adevăr. Nimeni n-avea să ştie vreodată adevărul, în afara lui Duncan, desigur, şi... Dumnezeule mare, uitase să-i spună!

– Duncan îl consideră pe Baronul Rhinehold prieten? îl întrebă ea pe Henry.

– Da, de ce întrebi?

Nu ştiu cum să-i răspundă, aşa că încercă să schimbe vorba.

– Tocmai mi-am amintit un lucru pe care vreau să i-l spun.

– Norocul e de partea ta, Madelyne. N-ai văzut că Louddon tocmai a ieşit, cu acoliţii lui? Fără îndoială, încearcă pentru ultima oară să-l influenţeze pe rege. Aşteaptă pe terasă, şi am să-l trimit pe Duncan la tine.

Nu fu lăsată mult să aştepte.

– Madelyne, totul se va termina curînd, fură primele cuvinte ale lui Duncan.

O luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

– Curînd, iubito, îţi făgăduiesc. Ai încredere-n mine, dulcea mea...

– Ba să ai tu încredere în mine, bărbate, şopti Madelyne. Şi ai, nu-i aşa, Duncan?

– Am. Haide, stai lîngă mine cînd vorbim cu regele. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Madelyne clătină din cap.

– Louddon crede că am să te prind într-o cursă. Henry vrea ca fratele meu să se creadă stăpîn pe situaţie pînă-n ultimul moment. De-asta nu pot sta lîngă tine. Şi nu te mai încrunta aşa, Duncan. Totul o să fie gata nu peste mult – şi am o veste minunată să-ţi dau. Am aflat adevărul de cîteva zile, dar s-au întîmplat atîtea, încît am uitat să-ţi spun cînd ne-am...

– Madelyne.

Îşi dădu seama că îndruga vrute şi nevrute.

– Sînt nelegitimă. Ce zici de vestea asta, bărbate?

Duncan fu într-adevăr surprins.

– Da, Duncan, sînt bastardă. Nu te bucuri? Pe toţi sfinţii, eu sînt în culmea fericirii, fiindcă înseamnă că nu-s nici un fel de rudă cu Louddon.

– Cine te-a numit bastardă? întrebă el încet, cu furie.

– Nimeni. L-am auzit pe Louddon vorbind cu Clarissa. Întotdeauna m-am întrebat de ce el şi tatăl lui se întorseseră împotriva mamei mele. Acum ştiu adevărul. Cînd s-a măritat, era grea cu copil. Mă purta pe mine.

Duncan o privi lung. Părea îngrijorat.

– Are vreo importanţă pentru tine că sînt bastardă?

– Termină cu nimicurile astea, clătină el din cap, zîmbind. Nevastă, eşti singura femeie din lume care s-a bucurat de o asemenea veste.

Oricît încerca, nu-şi putea stăpîni rîsul.

– Louddon n-o să spună nimănui, şopti Madelyne. M-a eliberat, şi nici măcar nu ştie. Pentru tine va conta cu ceva?

– Cum îmi poţi pune o întrebare ca asta?

– Ți-o pun, fiindcă te iubesc, oftă Madelyne. Nu contează dacă ești supărat sau nu. Trebuie să mă iubești toată viața, bărbate. Mi-ai jurat.

– Da, Madelyne, răspunse Duncan. Toată viața.

În spatele lor sunară trompeții, tocmai cînd Duncan se apleca să-și sărute din nou soția.

– Și știi, din întîmplare, cine e tatăl tău? întrebă el, cînd văzu teama revenindu-i în ochi.

– Rhinehold, răspunse Madelyne.

Văzîndu-l că zîmbea, dădu din cap.

– Ești mulțumit. Îmi dau seama.

– Foarte mulțumit, șopti Duncan. E un om de treabă.

Henry îi întrerupse, din spatele lui Duncan.

– E timpul! Madelyne, vino cu mine. Regele așteaptă.

Duncan își simți soția tremurînd. O strînse ușor de mînă, înainte de a-i da drumul. Cînd Madelyne porni, îi mai spuse:

– Rhinehold are părul roșcat, nevastă. Roșu ca focul îl are.

Madelyne nu se întoarse.

– E mai mult castaniu decît roșu, Duncan. Pînă și tu poți să vezi asta.

Rîsul ei îi ajunse la urechi, iar Duncan știu că totul avea să fie în regulă.

CAPITOLUL 23

Tăcerea se lăsă peste adunare, cînd William al II-lea porni spre tronul postat pe o platformă. După ce se aşeză, toţi îşi plecară capetele.

Din ochii Madelynei se ştersese orice lucire de veselie. Stătea singură în mijlocul sălii. Henry o lăsase neînsoţită şi vorbea cu fratele lui.

Cuvintele sale nu păreau să-l încînte deloc pe rege. Madelyne îl văzu pe William clătinînd dintr-o dată din cap şi mişcîndu-şi mîna spre fratele său, semn clar că-l expedia.

Închise ochii şi se rugă să n-o lase curajul. Henry îi spusese că mai întîi avea să vorbească Louddon, apoi Duncan, şi la sfîrşit, ea.

Deschise ochii şi-l găsi pe Duncan în partea cealaltă a sălii. Privind-o, porni încet spre ea. Nici unul nu scoase o vorbă, dar se uitară unul la altul tot timpul. Madelyne se înălţă pe vîrfuri şi-şi sărută soţul, în văzul tuturor.

– Stai aici pînă te cheamă, îi spuse Duncan.

Îi mîngîie obrazul, înainte de a se întoarce şi a porni spre regele său.

Apoi Louddon se înfăţişă înaintea suveranului. Cei doi se măsurau cu privirea, de la treizeci de paşi distanţă.

Regele luă cuvîntul, adresîndu-se mulţimii. Vobi despre neplăcerea pe care i-o producea conflictul dintre cei doi baroni, furia pricinuită de uciderea ostaşilor şi frustrarea pentru că auzea atît de multe relatări diferite despre ceea ce se petrecuse cu adevărat. Îşi încheie tirada cerînd să afle adevărul, apoi dădu din cap spre fiecare dintre cei doi şi-i făcu semn lui Louddon să înceapă.

Louddon se declară numaidecît nevinovat. Îl acuză pe Duncan de trădare, afirmînd că baronul îi distrusese fortăreaţa, îi ucisese pînă la două sute de oameni loiali, îi luase sora captivă şi aproape o distrusese şi pe ea.

Apoi declară că Duncan îl învinuia pentru un lucru pe care altcineva i-l făcuse surorii lui, Adela. Depăna o întreagă urzeală de minciuni în jurul regelui, afirmînd că nici măcar nu ştiuse că Baronul de Wexton avea să-l provoace la luptă. Cum ar fi putut? Era la curte, cînd Duncan şi ostaşii lui îi atacaseră fortăreaţa, şi avea martori care s-o dovedească.

Louddon îşi încheie convingătoarea pledoarie insistînd că Duncan nu avea nici o probă despre

vreo faptă rea săvîrşită de el, cîtă vreme el avea destule dovezi privitoare la mişeliile lui Duncan – şi chemă trei oameni care să depună mărturie.

Madelyne nu-l cunoştea pe nici unul, dar le ştia numele. Toţi trei îl purtau pe acelaşi – se numeau Iuda.

Ultimul martor îşi termină povestea învăţată dinainte şi trecu în spatele lui Louddon. Acesta păşi din nou înainte şi ceru dramatic să se facă dreptate.

Venise rîndul Baronului Wexton să vorbească. Se vedea clar că regele era în termeni buni cu vasalul său, căci îl numi Duncan cînd îi ceru să-şi spună povestea.

Duncan fu laconic. Declară succint faptele. Nu chemă nici un martor, dar spuse că Louddon abuzase de Adela, iar pe el încercase să-l ucidă, aşa că ripostase în acelaşi mod.

– Ai martori care să-ţi confirme spusele? îl întrebă regele.

– Am spus adevărul, răspunse Duncan, cu glas dur, stăpînit. Nu am nevoie de martori care să-mi dovedească sinceritatea.

– V-aţi acuzat unul pe celălalt de răutăţi. Încă mai am cîteva nelămuriri.

– E prins la mijloc, îi şopti Gilard lui Edmond.

Edmond dădu din cap. Cei doi baroni se contraziceau. Regele părea dornic să judece în favoarea lui Duncan, dar Louddon adusese şi

martori. Duncan era un vasal credincios, dar şi un războinic redutabil, care ar fi putut deveni periculos dacă se socotea trădat de regele lui.

Era o insultă să-i ceară lui Duncan să-i aducă pe alţii care să depună mărturie pentru el. Spusese adevărul. Regelui nu-i mai rămînea decît să-l creadă sau nu.

Edmond reveni la realitate, cînd fu chemată Madelyne. Se întoarse s-o privească.

Madelyne îşi îndreptă umerii şi, cu o expresie calmă, porni încet spre rege. Se opri lîngă platformă şi îngenunche, cu capul în piept.

– Fratele tău m-a convins că ţi-ar fi prea dureros să-mi prezinţi acum povestea ta, anunţă regele. Prin urmare, te cruţ de această îndatorire.

Ridicîndu-se în picioare, Madelyne îl privi uimită. Acum înţelegea de ce Louddon arătase atît de sigur pe sine toată seara. Se asigurase deja că n-avea să fie lăsată să vorbească.

– Sînt o supusă credincioasă a Înălţimii Voastre, anunţă ea.

Aceste cuvinte îi atraseră atenţia regelui, care făcu ochii puţin mai mari.

– Deşi nu am nici o armată de vasali care să-ţi dea ajutor, aş face tot ce-mi stă în putinţă ca să te servesc. Şi aş dori să-ţi răspund la întrebări.

Numaidecît, regele dădu din cap.

– Nu pari dărîmată, aşa cum a dat de înţeles fratele tău, remarcă el.

Aplecîndu-se spre ea, o întrebă mai încet:

– Ai prefera să golesc sala înainte de a-mi spune tot ce ţi s-a întîmplat?

Surprinsă de tonul blînd al regelui, Madelyne răspunse tot în şoaptă:

– Nu e nevoie, Maiestate.

– Atunci, spune-mi tot ce poţi despre şarada asta.

Madelyne se conformă. Îşi împreună mîinile în faţă, inspiră adînc ca să se liniştească şi-şi începu relatarea.

Se lăsase o asemenea linişte, încît s-ar fi putut auzi şoarecii rozînd brînza.

– Aş începe cu noaptea atacului asupra fortăreţei fratelui meu, dacă Înălţimea Voastre doreşte.

– Ar fi destul de bine. Ştiu că-ţi va fi greu, domniţă, dar aşa voi înţelege mai bine.

Madelyne ar fi vrut ca regele să nu fie atît de binevoitor cu ea. Îi îngreuna sarcina.

– Soţul meu spune că eşti un om onorabil, şopti ea.

William se aplecă din nou. Numai el îi auzise cuvintele.

– Sînt de toate pentru toţi, se lăudă el, la fel de încet, dar cred că onorabil sînt pentru toată lumea,

chiar şi pentru domniţele care nu au oştiri să mă ajute în luptă.

Madelyne îl învrednici cu un zîmbet.

– Şi acum, începe-ţi povestirea, porunci regele, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

– Eram în drum spre odăile mele, cînd unul dintre ostaşii fratelui meu l-a înştiinţat pe Louddon că Baronul de Wexton voia să-i vorbească.

– Louddon era acolo? întrebă regele.

– Da. L-am auzit cînd i-a spus ostaşului să-l lase să intre, în numele păcii temporare. Era o capcană, desigur, căci de îndată ce a intrat în fortăreaţă, Duncan a fost luat prizonier. Fratele meu i-a spus vasalului său că avea să-l ucidă pe Duncan. Se socotea foarte deştept, înţelegi, pentru că ticluise un plan de a-l ucide lăsîndu-l să moară îngheţat.

Louddon scoase un strigăt şocat. Porni spre Madelyne, dar se opri cînd îl văzu pe Duncan ducînd mîna la spadă.

– Nu ştie ce vorbeşte... se bîlbîi Louddon. Madelyne are minţile prea rătăcite de durere pentru a glăsui cu şir... Cruţ-o de chinul ăsta!

Regele ridică mîna, făcîndu-l să tacă. Louddon trase adînc aer în piept.

– Să nu ne mai întrerupă nimeni! strigă regele.

Apoi se întoarse spre Madelyne, dînd scurt din cap.

– Continuă, te rog, şi explică-mi planul ăsta măiastru de a-l omorî prin îngheţ pe baronul meu. Nu înţeleg.

– Louddon nu voia să-l rănească pe Barton cu nici o armă. După ce-l omora gerul, oamenii l-ar fi dus undeva departe şi i-ar fi lăsat trupul acolo, pînă-l găsea cineva sau îl sfîşiau fiarele. L-au despuiat de haine şi l-au legat de un stîlp din curte.

Făcu o pauză, pentru a-şi trage din nou răsuflarea.

– Apoi, Louddon a plecat la Londra. Şi-a lăsat cîţiva oameni să-l păzească pe Duncan, dar aceştia n-au suportat frigul şi în cele din urmă au intrat în casă. De îndată ce au plecat, eu l-am dezlegat pe Duncan.

– Şi atunci soldaţii lui au atacat fortăreaţa?

– Au intrat căţărîndu-se pe ziduri. Erau datori să-şi apere stăpînul.

– Înţeleg.

Madelyne nu ştia ce voia să spună cu asta. Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Louddon zîmbind afectat, apoi se uită şi la Duncan. Soţul ei dădu din cap a încurajare.

– Au intrat, spui? întrebă regele, după cîteva momente.

– Şi a început lupta, completă Madelyne.

– Iar pe tine te-au luat prizonieră?

– La drept vorbind, m-au eliberat de relele tratamente ale fratelui meu. Îi plăcea să mă rănească şi, martor mi-e Dumnezeu, mă săturasem de cruzimile lui.

Un murmur surprins străbătu mulţimea.

– Baronul de Wexton m-a luat cu el. Mă temeam de Louddon şi mărturisesc din nou că, pentru prima dată în viaţa mea, mă simţeam în siguranţă. Duncan e un om onorabil. S-a purtat frumos cu mine. Niciodată nu mi-a fost teamă că mi-ar face nici cel mai mic rău. Niciodată.

Regele se încruntă spre Louddon, apoi întoarse iar capul către Madelyne.

– Cine i-a ars casa pînă-n temelii? Sau nici n-a ars? ridică el tonul.

– Duncan mi-a distrus fortăreaţa! strigă Louddon.

– Tăcere! mugi regele. Acum vorbeşte sora ta şi numai pe ea vreau s-o aud. Răspunde la întrebare, îi ceru el Madelynei.

– Louddon şi-a distrus singur casa, cînd a încălcat semnul păcii, anunţă Madelyne.

Regele oftă. Părea obosit.

– Atunci, pot presupune că nu ţi-a fost răpită virtutea?

Aproape strigînd, Madelyne răspunse:

– Nici nu s-a atins de mine!

Un alt murmur scăzut străbătu mulțimea. Toți erau fascinați de strania poveste pe care o auzeau.

Pînă în acel moment, Madelyne nu rostise nici o minciună.

– Duncan nu m-a atins, dar am jurat să spun adevărul, așa că mărturisesc că am încercat într-adevăr să profit de bunăvoința lui. Drept e că în cele din urmă l-am sedus eu pe el.

Murmurul fu înlocuit de o exclamație pe mai multe glasuri. Se auzi și geamătul lui Duncan. Regele părea gata să urle. Dintr-o dată, Duncan apăru lîngă Madelyne, acoperindu-i gura cu palma.

Cînd Madelyne îi dădu un ghiont, își mută mîna pe umărul ei.

– Îți dai seama cum te defăimezi, femeie? răcni regele.

– Îl iubesc pe Duncan, răspunse Madelyne. Și nu l-am putut seduce pînă nu ne-am căsătorit.

Din nou, regele se întoarse spre Louddon, încruntat.

– Refuz să cred acuzația că sora ta a fost pîngărită. Ajunge doar să mă uit la ea ca să văd că grăiește adevărul.

– Acesta este adevărul, confirmă Madelyne. Adela mi-a spus ce i s-a întîmplat. Morcar a atacat-o, dar și Louddon era de față. Al lui fusese planul, așa că e la fel de vinovat.

– Înțeleg...

Regele era furios de-a binelea. Continuă mult timp s-o chestioneze pe Madelyne. Deşi uneori răspundea pe ocolite, fata spunea mereu numai adevărul.

– Soţul meu s-a purtat cu curaj, iar fratele meu, cu înşelătorii, declară ea.

Cînd termină, se rezemă de Duncan, vlăguită.

– Mai ai ceva să-mi spui? îl întrebă regele pe Louddon.

Louddon abia mai putea vorbi. Avea chipul învineţit de furie.

– Sora mea te minte cu neruşinare... se bîlbîi el.

– E cumva aceeaşi soră pe care ai lăudat-o că mereu spune adevărul? strigă regele.

Baronul nu-i răspunse. Apoi, William se întoarse din nou spre Madelyne.

– Îi eşti loială soţului tău. O calitate admirabilă. Ceea ce-mi spui acum e adevărul, sau încerci doar să-l aperi pe Duncan?

Înainte ca Madelyne să poată răspunde, regele se întoarse spre Duncan.

– Ce mai ai de adăugat?

– Numai că seducaţia a fost din amîndouă părţile, comentă Duncan, pe un ton mai blajin. Şi întru totul satisfăcătoare.

Un strigăt de încuviinţare se înălţă din sală. Regele zîmbi.

Apoi se ridică şi-şi pronunţă hotărîrea:

– Louddon, mi-ai trădat încrederea. Eşti de-acum dezbrăcat de toate îndatoririle şi izgonit pentru totdeauna de la curtea mea.

Se întoarse spre Duncan.

– Fratele meu, Henry, a propus să-ţi lăsăm cîtva timp ca să-ţi treacă mînia. Mă nemulţumeşte dezordinea stîrnită şi pierderea atîtor vieţi, dar înţeleg că ai ripostat cu dreaptă măsură, pentru onoarea surorii tale. Poate că o lună în Scoţia ar fi timp de ajuns.

Madelyne îl simţi pe Duncan devenind ţeapăn lîngă ea. Îl luă de mînă şi i-o strînse.

– Dacă, la întoarcere, încă vei mai dori să-i provoci la duel pe Louddon şi oamenii care-i stau alături, voi îngădui o luptă pe viaţă şi pe moarte. Alegerea felului de a vă confrunta îţi va reveni ţie.

Duncan nu răspunse imediat. Nu voia să mai aştepte. Dar o simţi pe Madelyne tremurînd, aşa că se hotărî:

– Plec numaidecît.

Regele dădu din cap.

– L-am despuiat pe Louddon de toate îndatoririle, Duncan, şi i-am lăsat la dispoziţie o lună ca să se ascundă de tine, recunoscu el.

– Am să-l găsesc.

William zîmbi.

– N-am nici cea mai mică îndoială.

Duncan făcu o plecăciune. Apoi William ieşi din sala tronului, cu Louddon alergînd după el.

– Aş vrea să-ţi spun cîteva vorbe, nevastă, şopti Duncan.

Madelyne încercă să-i zîmbească. Nu-şi dădea seama dacă era furios, sau doar iritat. Pe chip nu i se citea nimic.

– Sînt frîntă de oboseală, Duncan, şi i-ai spus regelui c-o să plecăm imediat.

– Plecăm...?

– Doar n-o să mă laşi aici, nu-i aşa?

– N-aş prea vrea...

– Nu mă tachina, mormăi ea. Nici nu ştii prin ce calvar am trecut.

Baronul Rhinehold îi întrerupse.

– Soţia ta e la fel de curajoasă ca tine, Duncan. A apărut în faţa regelui nostru şi i-a spus povestea ei. O clipă nu i-a şovăit vocea.

– Şi ce i-a spus? întrebă Duncan, calm.

Baronul Rhinehold zîmbi.

– Aici e-aici, nu-i aşa? Încă n-am înţeles cine ce a ars, cine a atacat şi cine s-a retras... şi n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întîmplat.

– Tocmai ai descris viaţa mea cu Madelyne, declară Duncan, pe un ton chinuit.

O privi pe Madelyne şi văzu cît de atentă se uita la baron.

– Am uitat să fac prezentările, spuse el. Baroane, ea e soția mea, Madelyne. Înțeleg că ai cunoscut-o pe mama ei?

Baronul dădu din cap.

– Seamănă cu Rachael, remarcă el. E o plăcere să te cunosc, baronesă.

Avea un zîmbet atît de plăcut...! Madelyne simți că se emoționa. Făcu un efort să surîdă şi spuse:

– Aş dori să-ți vorbesc despre mama mea, baroane. Poate, cînd ne întoarcem din surghiunul nostru temporar, ne-ai putea face o vizită.

– Aş fi onorat, răspunse Rhinehold.

Nu mai aveau timp să stea de vorbă. Ceilalți aliați se apropiau, ca să-şi exprime satisfacția față de rezultatul judecății. Madelyne stătea lîngă Duncan, ținîndu-l de mînă şi aşteptînd să-i afle părerea.

Duncan n-o lua în seamă. Se întoarse spre Gerald, care tocmai li se alăturase, şi spuse că aveau să plece într-o oră.

– Duncan? Mai am timp să-mi adun lucrurile din cameră? întrebă Madelyne.

– Ai să pleci cu ce-ai pe tine, nevastă.

Madelyne oftă.

– Eşti supărat, aşadar?

Duncan îşi privi soția. Ochii ei erau încețoşați. Încet, clătină din cap.

– M-ai sedus? Dumnezeule, i-ai spus regelui că m-ai sedus. Cînd te hotărăşti să spui un

neadevăr, nu eşti deloc sfioasă, o dojeni el, dar cu zîmbetul pe buze.

– N-a fost un neadevăr, declară Madelyne. Am vrut cu-adevărat să mă săruți şi cînd te-ai oprit nu m-am bucurat deloc. E şi asta un fel de seducție, nu-i aşa, Duncan?

– Dacă spuneai tot adevărul, acum l-aş fi putut provoca pe Louddon, sublinie el.

– A, ştiu cum merge. Vă contraziceați. Regele ar fi pus să fiți aruncați într-un lac, cu bolovani legați de mîini şi de picioare – şi, dacă te scufundai, ar fi ştiut că ai spus adevărul. Sigur, ai fi murit, dar onoarea ta rămînea neştirbită. Ei bine, nu vreau să mă culc la noapte în acelaşi pat cu onoarea. Te vreau viu şi nevătămat. Ce ai de spus, bărbate? încheie ea, fără a reuşi să-şi stăpînească lacrimile.

Duncan o privi uimit.

– Madelyne, războinicii nu sînt puşi la asemenea încercări. Metoda asta o foloseşte biserica, nu regele.

– A...

Lui Duncan îi veni să rîdă. O cuprinse pe Madelyne în braţe şi zîmbi cînd o auzi mormăind:

– Am trecut printr-un adevărat calvar.

– Ai o inimă de aur. Vino, nevastă, simt nevoia să te las să mă se duci.

Madelyne fu întru totul de acord cu planul lui.

CAPITOLUL 24

Luna următoare fu o perioadă de liniştire pentru Duncan şi un răgaz divin pentru Madelyne.

Era încîntată de scoţieni. Îi considera cei mai uluitori războinici din lume, în afară de soţul ei, desigur. Sctţienii îi aminteau Madelynei de spartanii din vechime, prin stilul de viaţă auster şi apriga lor loialitate.

Îl tratau pe Duncan ca pe unul de-ai lor. Catherine fu încîntată s-o primească pe Madelyne în casa ei. Sora lui Duncan era foarte drăguţă şi-şi iubea foarte mult soţul.

Madelyne n-o putu vedea pe Edwythe, deşi Catherine promise să-i trimită un mesaj de salut. Edwythe locuia în Highlands, destul de departe de casa Catherinei – prea departe, de fapt, ca să-i facă o vizită.

Duncan şi Madelyne se întoarseră la fortăreaţa Wexton spre sfîrşitul lunii august. Cu acel prilej, aflară că Regele William al II-lea murise. relatările

erau tulburi, dar toți martorii jurau că fusese un acccident. William please la vînătoare în pădure, cu fratele său şi prietenii. Un soldat trăsese spre un cerb, se spunea, dar gîtul regelui nimerise în calea săgeții. William murise înainte de a atinge solul.

Henry revendicase imediat tezaurul şi se urcase pe tron.

Nimeni nu credea povestea, dar nici nu recunoştea cineva că Henry ar fi putut fi amestecat în accidentul suferit de fratele său.

Gerald şi Adela se căsătoriră în prima duminică din octombrie. Părintele Berton tocmai sosise cu bagajele să se însărcineze cu mîntuirea sufletelor de pe moşia Wexton. Contele de Grinsteade murise la cinci zile după nunta Madelynei.

Duncan trimisese soldați prin toată Anglia, în căutarea lui Louddon. De vreme ce acum Henry era rege, Louddon devenise un proscris. Henry nu-şi ascunea antipatia față de el.

Madelyne bănuia că fratele ei vitreg părăsise Anglia. Duncan n-o contrazicea, dar era convins că Louddon se ascundea, în aşteptarea unui prilej ca să se răzbune.

Apoi sosi o solie, chemîndu-l pe Duncan să îngenuncheze în fața noului rege şi să-şi depună jurămîntul de credință. Duncan nu putea refuza

porunca, dar nici nu se îndemna să plece de lîngă Madelyne.

Stătea în sala cea mare, cu răvaşul de la Henry în mînă, cînd Madelyne coborî la micul dejun. Duncan luase deja masa de prînz.

Soţia lui arăta odihnită, dar Duncan ştia că doar în cîteva ore urma să mai aibă nevoie de un pui de somn. În ultima vreme, obosea foarte repede. Madelyne încerca să ascundă acest lucru, dar Duncan ştia că avea greţuri în fiecare dimineaţă.

Nu era deloc neliniştit. O aştepta doar să-şi dea seama că-i purta copilul.

Cînd îşi văzu soţul aşezat în jilţul de lîngă vatră, Madelyne zîmbi. Se făcuse frig, iar focul o atrăgea. Duncan o luă pe genunchi.

– Duncan, trebuie să-ţi vorbesc. E aproape amiaza, şi abia acum m-am dat jos din pat. Cred că sînt bolnavă, deşi nu vreau să te îngrijorez. Ieri i-am cerut lui Maude o licoare de leac.

– Şi ţi-a dat-o? întrebă Duncan, încercînd să nu zîmbească.

Madelyne clătină din cap. Îşi dădu la o parte părul de pe umăr, din grabă lovindu-l pe Duncan în piept.

– Nu, mi-a zîmbit doar şi a plecat. Şi-acum te întreb: ce să înţeleg eu din asta?

Duncan oftă. Trebuia să i-o spună în faţă.

– Ai să te superi foarte tare dacă fiul nostru va avea părul roşcat?

Madelyne făcu ochii mari şi-şi duse instintiv mîna la burtă. Cînd în sfîrşit îi răspunse, vocea îi tremura:

– Va fi castaniu, ca al mamei lui. Iar eu am să fiu cea mai minunată mamă, Duncan.

Rîzînd, Duncan o sărută.

– Ai luat înfumurarea de la mine, nevastă. Ai să-mi dăruieşti un fiu, şi cu asta, am terminat orice discuţie!

Madelyne dădu din cap, prefăcîndu-se de acord, în timp ce-şi imagina fetiţa cea frumosă pe care avea s-o ţină în braţe.

Îi venea să plîngă de bucurie.

– Nu mai poţi da de mîncare animalelor sălbatice. Nu vreau să mai ieşi dincolo de ziduri.

– E lupul meu, îl tachină Madelyne.

Încă nu-i mărturisise lui Duncan că, de fapt, bănuia că era un cîine sălbăticit.

– Azi va fi ultima oară cînd îi las mîncare, promise ea. E bine aşa?

– De ce tocmai azi?

– Fiindcă se împlineşte un an de cînd am sosit aici. Poţi veni cu mine şi cu Anthony, dacă vrei.

Apoi oftă în glumă.

– Îmi va fi dor de lupul meu.

Duncan îi văzu luminiţa din ochi.

– Voi înceta să-i mai dau de mîncare numai fiindcă aşa-mi ordoni tu, bărbate.

– N-am să cred nici o clipă asta, replică Duncan. Mă asculţi pentru că ai tu chef.

În sfîrşit, îi promise s-o însoţească. Madelyne îl aşteptă dar, cînd îşi termină exerciţiile de tras cu arcul soarele asfinţea, iar Duncan încă nu-şi terminase treburile.

Madelyne îşi luă săgeţile, şi le puse în tolba de postav pe care i-o făcuse Ned, apoi îşi agăţă tolba pe umăr.

Anthony îi aduse mîncarea pentru lup în sacul pe care-l folosea întotdeauna. Madelyne luă cu ea şi arcul, lăudîndu-se că poate avea să vîneze cel puţin un iepure pentru cină.

Anthony nu-i dădea nici o şansă.

Cînd ajunseră pe creasta colinei, Madelyne luă traista cu mîncare de la Anthony, întinse o cîrpă, îngenunche şi puse mîncarea deasupra, cu un os gras, plin de carne, în vîrf.

Anthony fi primul care auzi zgomotul din spatele lui. Se întoarse, privind printre copaci, şi în aceeaşi clipă o săgeată şuieră prin aer, înfigîndu-i-se în umăr. Vasalul căzu la pămînt. Încercă să-şi ţină echilibrul, şi atunci îşi văzu duşmanul ridicînd arcul a doua oară.

Străjerul dăduse alarma de îndată ce Anthony căzuse. Pe zid apărură mai mulți oșteni, cu arcurile încordate. Așteptau ca inamicul să iasă la vedere.

Duncan tocmai încălecase. Se gîndise să-și aducă soția înapoi călare. Auzi strigătul, și-și mînă calul la galop. Răgetul lui de furie răsună prin toată fortăreața. Oamenii se repeziră la cai, să-l urmeze.

Madelyne știa că nu-i mai rămăsese timp să fugă. Aproape douăzeci de oameni, în semicerc, ieșiră încet de după copaci. Mai știa și că străjerul și arcașii n-aveau să-i poată vedea pînă ajungeau pe culme.

Nu avea încotro. Își scoase o săgeată din tolbă, o potrivi în arc și ochi cu băgare de seamă.

Îl recunoscu pe omul cel mai apropiat. Era unul dintre cei trei martori care încercaseră să confirme minciunile lui Louddon. Își dădu seama că și Louddon se afla pe-aproape.

Acest gînd îi făcu furia să-i alunge teama. Trase săgeata și scoase alta înainte ca vrăjmașul să fi căzut la pămînt.

Duncan nu urcă pe creastă. Ocoli poalele colinei, făcîndu-le semn alor lui s-o ia prin cealaltă parte. Se gîndea să-i taie calea dușmanului.

În cîteva momente, ostașii lui Duncan se angajară în luptă cu vrăjmașii. Madelyne își coborî arcul și se întoarse, vrînd să-l ajute pe Anthony.

Vasalul se rostogolise pe panta colinei, dar acum se ridicase în picioare şi urca încet spre ea.

– Madelyne, la pământ! strigă el deodată.

Madelyne îi auzi comanda, dădu să se supună, dar fu înhăţată de la spate. Zbierînd, se întoarse, pentru a se pomeni faţă-n faţă cu Louddon.

Avea în ochi o privire dementă, şi o strîngea mai-mai s-o zdrobească. Madelyne îl călcă pe picior, făcîndu-l să-şi piardă echilibrul. Amintindu-şi lecţiile de apărare învăţate de la Duncan, îl lovi cu genunchiul între coapse. Louddon se prăvăli la pământ, trăgînd-o peste el.

Madelyne se rostogoli într-o parte, în timp ce Louddon se sălta în genunchi. O lovi cu pumnul, ţintind sub bărbie. Durerea fu arzătoare, iar Madelyne leşină.

Louddon sări în picioare. Privi spre poala colinei şi-şi văzu oamenii fugind. Îl părăseau, încercînd să scape de mînia lui Duncan.

Ştia că de data asta n-avea să mai scape de Duncan.

– Uită-te la mine cum o omor! urlă el.

Duncan descălecase, şi o luă la fugă spre vîrful dealului. Louddon ştia că nu-i mai rămăseseră decît cîteva clipe. Înnebunit, îşi căută pumnalul pe jos, hotărît să-l împlînte în inima Madelynei înainte ca Duncan să-l poată opri.

Cînd văzu jungherul căzut pe o grămadă de gunoi, hohoti hidos. Îngenunche şi întinse mîna spre armă.

Greşeala lui fu aceea că atinse mîncarea.

Mîna lui Louddon tocmai atinsese prăselele cuţitului, cînd un mîrîit gros îl făcu să încremenească. Sunetul deveni tot mai puternic, ajungînd să cutremure pămîntul.

Duncan îl auzise şi el. Îl văzu pe Louddon ridicîndu-şi brusc mîinile, după care un fulger cafeniu i se repezi la beregată.

Louddon căzu pe spate, încîndu-se cu propriul lui sînge.

Duncan le făcu semn oamenilor lui să stea pe loc. Nu-şi lua ochii de la lupul cel uriaş, în timp ce-şi pregătea încet arcul şi săgeata. Fiara stătea cu labele deasupra lui Louddon. Îşi dezvelise colţii, mîrîind ameninţător.

Duncan se rugă ca Madelyne să nu-şi revină. Porni înainte, ca să poată ochi cît mai uşor animalul.

Deodată, lupul se mută cu labele pe Madelyne. Duncan înceră să mai respire.

Pesemne că mirosul îi era cunoscut de undeva fiarei, căci după ce o adulmecă pe femeia leşinată, se întoarse la mîncare. Duncan îl văzu luînd ciolanul între dinţi şi dispărînd pe cealaltă parte a colinei.

Își aruncă la pământ arcul și săgeata, luînd-o la fugă spre soția lui. Madelyne tocmai se dezmeticea, cînd Duncan îngenunche alături. Cu blîndețe, o luă în brațe.

Madelyne își palpă maxilarul. Și-l putea mișca, deși o durea atît de mare încît bănui că putea fi rupt. Apoi îl văzu pe Louddon zăcînd alături.

– S-au dus? îl întrebă ea pe Duncan.

Era strînsă atît de tare la pieptul lui, încît abia putuse șopti întrebarea.

– Louddon e mort.

Madelyne închise ochii și rosti o rugăciune pentru sufletul lui. Nu credea că i-ar fi folosit la mare lucru, dar o înălță totuși.

– Anthony ce face? Trebuie să-i îngrijim rana, Duncan, spuse ea, încercînd să se desprindă din îmbrățișare. Are o săgeată înfiptă în umăr.

Duncan încetă să mai tremure. Intenționt, Madelyne vorbea întruna. Cînd îi simți strînsoarea brațelor slăbind, îi zîmbi.

– A trecut? îl întrebă ea.

– A trecut, răspunse Duncan. Lupul tău ți-a salvat viața.

– Știu, iubitule, întotdeauna ai să mă aperi, răspunse Madelyne.

– Nu, Madelyne, ai înțeles greșit, se încruntă Duncan. Lupul l-a omorît pe Louddon.

Madelyne clătină din cap. Era tipic pentru soțul ei, să-l apuce fantasmele în cele mai înspăimîntătoare momente. Ştia că o tachina doar pentru a o ajuta să se liniştească.

– Eşti destul de întremată ca să te ridici în picioare? o mai întrebă el. Te simți...

– Mă simt bine. Ne simțim bine, preciză ea, bătîndu-se pe abdomen. Încă n-o simt, Duncan, dar ştiu că e nevătămată.

Cînd Duncan o ajută să se ridice în picioare, Madelyne încercă să-l privească pe Louddon. Duncan trecu în fața ei, blocîndu-i vederea.

– Nu trebuie să te uiți la el, Madelyne, n-ar face decît să se tulbure.

Beregata lui Louddon fusese sfîşiată de fălcile lupului. Dacă Madelyne vedea acea grozăvie, n-ar fi uitat-o prea curînd.

Anthony li se alătură şi el. Arăta mai mult neîncrezător decît suferind.

– Anthony, umărul...

– A intrat doar în carne, răspunse vasalul. Baronesă, pe unul dintre ei l-ai săgetat drept în inimă, adăugă el, bîlbîindu-se.

Lui Duncan nu-i venea să creadă.

– A fost săgeata ei?

– A ei a fost.

Amîndoi se întoarseră spre Madelyne. Arătau uimiți de-a binelea. Madelyne era cam iritată de

neîncrederea lor. O secundă, se gîndi să tacă – dar adevărul învinse pînă la urmă.

– Îi țintisem piciorul.

Mărturisirea ei îi amuză strașnic pe Duncan și Anthony. Duncan o ridică în brațe și porni cu ea spre poala colinei.

– Lupul ți-a salvat viața, îi spuse el din nou, încercînd să-i explice tot adevărul.

– Știu, dragul meu.

Se lăsă păgubaș. Nu-i mai rămînea decît să-i povestească mai tîrziu, cînd nu se mai încăpățîna așa să creadă că el fusese salvatorul ei.

– N-ai să-i mai dai niciodată de mîncare fiarei, Madelyne. Mă voi ocupa eu de treaba asta. De-acum încolo, lupul merită să aibă o viață ușoară. O merită.

– Încetezi să mă mai sîcîi, Duncan? protestă Madelyne, exasperată. Am trecut printr-un calvar îngrozitor.

Duncan zîmbi. Ce trufașă era – și atît de fermecătoare! Își frecă bărbia de creștetul capului ei, în timp ce o asculta plîngîndu-se de noua vînătaie.

Baronul de Wexton era nerăbdător s-o ducă pe Madelyne acasă – la fel de nerăbdător cum fusese și Odiseu să se întoarcă la soția lui.

Aveau tot viitorul în față. Madelynei îi plăcea să-l numească lupul ei, dar nu era decît un om – şi totuşi, un om mai puternic decît fantasticul Odiseu.

Căci, deşi era doar un muritor de rînd, Duncan săvîrşise o ispravă cutezătoare. Da, capturase un înger. Un înger care-i aparţinea cu trup şi suflet.

– Sfîrşit –